Uradni list Evropske unije

L 225

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Zvezek 57

30. julij 2014

Vsebina

I *Zakonodajni akti*

UREDBE

★ **Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010** 1

Popravki

★ **Popravek Uredbe (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o spremembi Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah), Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma, uredb Sveta (ES) št. 1683/95 in (ES) št. 539/2001 ter uredb (ES) št. 767/2008 in (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta** (UL L 182, 29.6.2013) 91

★ **Popravek Uredbe (EU) št. 374/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o znižanju ali odpravi carinskih dajatev za blago s poreklom iz Ukrajine** (UL L 118, 22.4.2014) 92

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) št. 806/2014 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 15. julija 2014

o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ([1]),

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([2]),

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ([3]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Unija je v zadnjih desetletjih napredovala pri vzpostavljanju notranjega trga bančnih storitev. Bolje povezan notranji trg za bančne storitve je bistvenega pomena za spodbujanje gospodarske rasti v Uniji in ustreznega financiranja realnega gospodarstva. Vendar je finančna in gospodarska kriza pokazala, da je delovanje notranjega trga na tem področju ogroženo in da je tveganje finančne razdrobljenosti vse večje. To je na notranjem trgu, ki bi moral bankam omogočati opravljanje pomembnih čezmejnih dejavnosti, resnično zaskrbljujoče. Medbančni trgi so postali manj likvidni, čezmejnega bančnega poslovanja pa je vedno manj zaradi strahu pred širjenjem negativnih učinkov ter pomanjkanja zaupanja v druge nacionalne bančne sisteme in v sposobnost držav članic, da pomagajo bankam.

(2) Razlike v nacionalnih pravilih o reševanju v različnih državah članicah in s tem povezanih upravnih praksah ter pomanjkanje poenotenega postopka odločanja za reševanje v bančni uniji prispevajo k pomanjkanju zaupanja v druge nacionalne bančne sisteme in nestabilnosti trga, saj ne zagotavljajo predvidljivosti možnih posledic propada banke.

(3) Zlasti različne spodbude in prakse držav članic pri obravnavi upnikov bank v postopku reševanja in pri reševanju propadajočih bank z davkoplačevalskim denarjem vplivajo na dojemanje kreditnega tveganja, finančno trdnost in kapitalsko ustreznost njihovih bank, s čimer ustvarjajo neenake konkurenčne pogoje. To ogroža zaupanje javnosti v bančni sektor in ovira izvajanje pravice do ustanavljanja in prostega opravljanja storitev na notranjem trgu, ker bi bili stroški financiranja nižji, če ne bi bilo takšnih razlik v praksah držav članic.

([1]) UL C 109, 11.4.2014, str. 2.
([2]) UL C 67, 6.3.2014, str. 58.
([3]) Stališče Evropskega parlamenta z dne 15. aprila 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. julija 2014.

(4) Razlike v nacionalnih pravilih o reševanju v različnih državah članicah in s tem povezanih upravnih praksah lahko povzročijo, da imajo banke in stranke višje stroške posojil zgolj zaradi mesta njihovega sedeža ne glede na njihovo dejansko kreditno sposobnost. Poleg tega se stranke bank v nekaterih državah članicah soočajo z višjimi posojilnimi obrestnimi merami kot stranke bank v drugih državah članicah, ne glede na njihovo kreditno sposobnost.

(5) Evropski svet je 18. oktobra 2012 sklenil, da je treba Ekonomsko in monetarno unijo glede na temeljne spremembe, s katerimi se sooča, okrepiti, da bi zagotovili ekonomsko in socialno blaginjo ter stabilnost in trajnostno blaginjo ter da bi poglabljanje ekonomske in monetarne unije moralo izhajati iz institucionalnega in pravnega okvira Unije, njegova značilnost pa bi morali biti tudi odprtost in preglednost v razmerju do držav članic, katerih valuta ni euro, ter spoštovanje celovitosti notranjega trga". V ta namen se ustanovi bančna unija, podprta s celovitim in podrobnim enotnim pravilnikom za finančne storitve, ki velja za celoten notranji trg. Proces približevanja bančni uniji zaznamujejo odprtost in preglednost v odnosu do nesodelujočih držav članic in spoštovanje celovitosti notranjega trga.

(6) Evropski parlament je v svoji resoluciji z dne 7. julija 2010 s priporočili Komisiji o čezmejnem kriznem upravljanju v bančnem sektorju od Komisije zahteval, naj „na podlagi členov 50 in 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije predloži enega ali več zakonodajnih predlogov o okviru EU za obvladovanje krize, skladu EU za finančno stabilnost in o enoti za reševanje", v svoji resoluciji z dne 20. novembra 2012 s priporočili Komisiji o poročilu predsednikov Evropskega sveta, Evropske komisije, Evropske centralne banke in Euroskupine z naslovom „Na poti k pravi ekonomski in monetarni uniji" pa je izjavil, da „je odprava negativnih povratnih zank med državami, bankami in realnim gospodarstvom bistvena za nemoteno delovanje ekonomske in monetarne unije (EMU)", poudaril, da „je treba nujno sprejeti dodatne in daljnosežne ukrepe za odpravo krize v bančnem sektorju", ter izpostavil pomen vzpostavitve „povsem delujoče evropske bančne unije" in zagotavljanja „nadaljnjega pravilnega delovanja notranjega trga za finančne storitve in prostega pretoka kapitala".

(7) Kot prvi korak k bančni uniji mora enotni mehanizem nadzora (EMN), vzpostavljen z Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 ([1]) zagotavljati, da se politika Unije, ki se nanaša na bonitetni nadzor kreditnih institucij, izvaja usklajeno in učinkovito, da se enotni pravilnik za finančne storitve uporablja enako za kreditne institucije v državah članicah euroobmočja in državah članicah, ki niso v euroobmočju, a se odločijo, da bodo sodelovale v EMN (v nadaljnjem besedilu: sodelujoče države članice), ter da se nad temi kreditnimi institucijami izvaja nadzor najvišje kakovosti.

(8) Učinkovitejši mehanizmi za reševanje so bistveni instrument za preprečevanje škode, ki so jo v preteklosti povzročili propadi bank.

(9) Dokler pravila in prakse o reševanju ter pristopi v zvezi z delitvijo bremena ostajajo nacionalni ter se finančna sredstva, potrebna za financiranje reševanja, zbirajo in porabljajo na nacionalni ravni, bo notranji trg ostal razdrobljen. Poleg tega imajo nacionalni nadzorniki močne spodbude za zmanjšanje potencialnega učinka bančne krize na njihova nacionalna gospodarstva, tako da sprejemajo enostranske ukrepe za zaščito bančnih poslov z njihovim ločevanjem, na primer z omejevanjem transferjev in izposojanja znotraj skupine ali določanjem strožjih zahtev po likvidnosti in kapitalu za podrejene družbe potencialno propadajočih nadrejenih družb, ki se nahajajo v njihovi pristojnosti. To omejuje čezmejne dejavnosti bank in tako ustvarja ovire za izvajanje temeljnih svoboščin ter izkrivlja konkurenco na notranjem trgu. Sporna vprašanja med matično državo in državo gostiteljico, ki so sicer obravnavana v okviru EMN in Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([2]), bi še vedno utegnila zmanjšati učinkovitost postopkov čezmejnega reševanja.

([1]) Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).

([2]) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/ES, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (OJ L 173, 12.6.2014, str. 190).

(10) Za reševanje teh vprašanj je bilo treba okrepiti povezanost okvira reševanja za kreditne institucije in investicijska podjetja (v nadaljnjem besedilu: institucije), da bi se okrepila Unija, ponovno vzpostavila finančna stabilnost in postavil temelj za gospodarsko okrevanje. Direktiva 2014/59/EU je pomemben korak k harmonizaciji pravil v zvezi z reševanjem bank po vsej Uniji ter zagotavlja sodelovanje med organi za reševanje pri obravnavanju propadov čezmejnih bank. Čeprav navedena direktiva vzpostavlja minimalna pravila za harmonizacijo, pa ne prinaša centralizacije odločanja na področju reševanja. V osnovi določa skupne instrumente za reševanje in pooblastila za reševanje, ki so na voljo nacionalnim organom vsake države članice, vendar prepušča nacionalnim organom, da sami presodijo glede uporabe instrumentov in nacionalnih shem financiranja v podporo postopkom reševanja. S tem se zagotovi, da imajo organi orodja za dovolj zgodnje in hitro posredovanje v nestabilni ali propadajoči instituciji, da zagotovijo kontinuiteto njenih ključnih finančnih in ekonomskih funkcij, hkrati pa čim bolj zmanjšajo vpliv njenega propada na gospodarstvo in finančni sistem.

Čeprav Direktiva 2014/59/EU prenaša regulativne in posredniške naloge na Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), državam članicam ne preprečuje v celoti, da bi sprejemale ločene in potencialno neskladne odločitve glede reševanja čezmejnih skupin, kar lahko vpliva na celotne stroške reševanja. Poleg tega – ker določa nacionalne sheme financiranja – ne zmanjšuje v zadostni meri odvisnosti bank od pomoči iz nacionalnih proračunov in ne preprečuje v celoti različnih pristopov držav članic k uporabi shem financiranja.

(11) Za sodelujoče države članice se v okviru enotnega mehanizma za reševanje (EMR) centralizirana pooblastila za reševanje vzpostavijo in podelijo enotnemu odboru za reševanje (v nadaljnjem besedilu: odbor), ustanovljenemu v skladu s to uredbo, in nacionalnim organom za reševanje. Ta vzpostavitev je sestavni del procesa harmonizacije na področju reševanja, ki poteka na podlagi Direktive 2014/59/EU in sklopa enotnih določb o reševanju, določenih v tej uredbi. Enotno izvajanje ureditve za reševanje v sodelujočih državah članicah se bo izboljšalo, ker bo za to pooblaščen centralni organ, kot je EMR. Poleg tega se EMR prepleta s procesom harmonizacije na področju bonitetnega nadzora, ki izhaja iz vzpostavitve EBA, enotnega pravilnika o bonitetnem nadzoru (Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]) in Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([3])) in vzpostavitve EMN v sodelujočih državah članicah, ki je pooblaščen za izvajanje pravil Unije o bonitetnem nadzoru. Nadzor in reševanje sta dopolnjujoča se vidika oblikovanja notranjega trga za finančne storitve, pri njunem enakovrednem izvajanju pa gre za medsebojno odvisnost.

(12) Zagotavljanje učinkovitih odločitev za reševanje propadajočih bank znotraj Unije, vključno z uporabo sredstev, ki se zberejo na ravni Unije, je bistveno za dokončno vzpostavitev notranjega trga za finančne storitve. Znotraj notranjega trga, lahko propad bank v eni državi članici vpliva na stabilnost finančnih trgov celotne Unije. Zagotavljanje učinkovitih in enotnih pravil reševanja in enakih pogojev financiranja reševanja po vseh državah članicah je v interesu ne le držav članic, v katerih te banke delujejo, ampak tudi vseh držav članic na splošno, in sicer kot sredstvo za zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev in za izboljšanje delovanja notranjega trga. Bančni sistemi na notranjem trgu so med seboj zelo povezani, skupine bank so mednarodne narave in aktive bank vsebujejo velik delež tujih sredstev. Brez EMR bi imele krize bank v državah članicah, ki sodelujejo v EMN, močnejši negativen sistemski učinek tudi v nesodelujočih državah članicah. Vzpostavitev EMR bo zagotovila nevtralen pristop pri obravnavanju propadajočih bank in bo tako povečala stabilnost bank sodelujočih držav članic in preprečila prelivanje učinkov kriz v nesodelujoče države članice, s tem pa olajšala delovanje notranjega trga kot celote.

([1]) Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

([2]) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

([3]) Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

Mehanizmi za sodelovanje z institucijami, ustanovljenimi v sodelujočih in nesodelujočih državah članicah, bi morali biti jasni, nobena država članica ali skupina držav članic pa ne bi smela biti posredno ali neposredno diskriminirana kot kraj izvajanja finančnih storitev.

(13) Za ponovno vzpostavitev zaupanja v bančni sektor in njegove verodostojnosti Evropska centralna banka (ECB) trenutno opravlja celovito oceno bilance stanja vseh bank, ki so pod neposrednim nadzorom. Ta ocena bi morala vsem zainteresiranim stranem zagotavljati, da so banke, ki vstopajo v EMN, s čimer spadajo v področje uporabe EMR, v osnovi stabilne in zaupanja vredne.

(14) Po vzpostavitvi EMN z Uredbo (EU) št. 1024/2013, v skladu s katero so banke v sodelujočih državah članicah pod centralnim nadzorom ECB ali pod nadzorom pristojnih nacionalnih organov v okviru EMN, obstaja neskladje med nadzorom Unije nad takšnimi bankami in nacionalno obravnavo teh bank v postopkih reševanja v skladu z Direktivo 2014/59/EU, ki bo obravnavano z vzpostavitvijo EMR.

(15) Ta uredba se uporablja le za banke, katerih matični nadzornik je ECB ali pristojni nacionalni organ v državah članicah, katerih valuta je euro, ali v državah članicah, katerih valuta ni euro, so vzpostavile tesno sodelovanje v skladu s členom 7 Uredbe (EU) št. 1024/2013. Področje uporabe te uredbe je povezano s področjem uporabe Uredbe (EU) št. 1024/2013. Če upoštevamo znatno raven prepletanja nadzornih nalog, dodeljenih EMN, in ukrepov za reševanje, je vzpostavitev centraliziranega sistema nadzora, ki deluje v skladu s členom 127(6) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), izredno pomembna za proces harmonizacije reševanja v sodelujočih državah članicah. Dejstvo, da so subjekti pod nadzorom EMN, je torej mogoče šteti za posebno značilnost, za katere so za namene reševanja subjekti, ki spadajo v področje uporabe Uredbe (EU) št. 1024/2013, v objektivno in značilno drugačnem položaju. Treba je sprejeti ukrepe za vzpostavitev EMN za vse države članice, ki sodelujejo v EMN, da se olajša pravilno in stabilno delovanje notranjega trga.

(16) Medtem ko se za banke v državah članicah, ki ostajajo zunaj EMN, uporabljajo nadzor, reševanje in finančni varovalni mehanizmi, usklajeni na nacionalni ravni, se za banke v državah članicah, ki sodelujejo v EMN, uporabljajo ureditve nadzora Unije ter nacionalne sheme za reševanje in finančni varovalni mehanizmi. Ker se nadzor in reševanje znotraj EMN nahajata na dveh različnih ravneh, posredovanje in reševanje bank v državah članicah, ki sodelujejo v EMN, ne bi bilo tako hitro, dosledno in učinkovito, kot v bankah v državah članicah zunaj EMN. Zato je centraliziran mehanizem za reševanje za vse banke, ki delujejo v državah članicah, ki sodelujejo v EMN, bistvenega pomena da se zagotovijo enaki konkurenčni pogoji.

(17) Dokler nadzor v državi članici ostaja zunaj EMN, bi morala ta država članica ostati odgovorna za finančne posledice propada banke. EMN bi zato moral zajemati le banke in finančne institucije s sedežem v državah članicah, ki sodelujejo v EMN in so pod nadzorom ECB in nacionalnih organov v okviru EMN. Banke s sedežem v državah članicah, ki ne sodelujejo v EMN, ne bi smele biti predmet EMR. Če bi bila takšna država članica predmet EMR, bi to zanjo ustvarilo napačne spodbude. Zlasti bi lahko nadzorniki v teh državah članicah postali bolj popustljivi do bank v njihovi pristojnosti, saj ne bi bili odgovorni za celotno finančno tveganje njihovega propada. Zato bi se moral EMN za zagotovitev vzporednosti z EMR uporabljati za države članice, ki sodelujejo v EMN. Ko se država članica pridruži EMN, bi morala avtomatsko postati predmet EMR. V končni fazi bi se lahko EMR razširil na celotni notranji trg.

(18) Da se zagotovijo enaki konkurenčni pogoji znotraj celotnega notranjega trga, je ta uredba skladna z Direktivo 2014/59/EU. Tako pravila in načela iz navedene direktive prilagaja posebnim značilnostim EMR in zagotavlja, da je za to na voljo ustrezno financiranje. Ko odbor, Svet in Komisija izvajajo pooblastila, ki so nanje prenesena s to uredbo, bi morali zanje veljati delegirani akti, regulativni in izvedbeni tehnični standardi ter smernice in priporočila, ki jih sprejme EBA na podlagi členov 10 do 15 in člena 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 v okviru področja uporabe Direktive 2014/59/EU. Odbor, Svet in Komisija bi morali v okviru svojih zmogljivosti in v skladu s členi 25 in 30 Uredbe (EU) št. 1093/2010 sodelovati tudi z EBA in se odzivati na zahteve za zbiranje informacij, ki jih EBA naslovi nanje v skladu s členom 35 navedene uredbe. Opozoriti je treba, da se zadnji stavek uvodne izjave 32 navedene uredbe glasi: „v primerih, ko ustrezna zakonodaja Unije podeljujejo diskrecijo pristojnim organom […], odločitve, ki jih sprejme Organ, ne morejo nadomestiti izvajanja te diskrecije v skladu s pravom Unije“. To načelo bi moralo veljati tudi za to uredbo, pri čemer bi bilo treba v celoti spoštovati načela, zapisana v primarnem pravu Unije. Glede na te ključne elemente bi morala biti EBA zmožna učinkovito opravljati svoje naloge in zagotoviti enako obravnavo med odborom, Svetom, Komisijo in nacionalnimi organi pri opravljanju podobnih nalog.

(19) Enotni sklad za reševanje (v nadaljnjem besedilu: sklad) je bistven element, brez katerega EMR ne bi mogel delovati ustrezno. Če bi financiranje reševanja na dolgi rok ostalo na nacionalni ravni, se povezanost med državami in bančnim sektorjem ne bi povsem prekinila, investitorji pa bi še naprej določali pogoje izposojanja na podlagi sedeža bank in ne na podlagi njihove kreditne sposobnosti. Sklad bi moral pomagati zagotoviti enotne upravne prakse na področju financiranja reševanja ter preprečiti oblikovanje ovir za izvajanje temeljnih svoboščin ali izkrivljanje konkurence na enotnem trgu zaradi različnih nacionalnih praks. Sklad bi se moral financirati iz prispevkov bank, zbranih na nacionalni ravni, in bi moral biti zbran na ravni Unije v skladu z medvladnim sporazumom o prenosu in postopni vzajemnosti prispevkov (v nadaljnjem besedilu: sporazum), s čimer se bo povečala finančna stabilnost in omejila povezanost med ugotovljenim fiskalnim položajem posameznih držav članic ter stroški financiranja institucij in podjetij, ki delujejo v teh državah članicah. Da bi še dodatno prispevali k odpravi te povezanosti, odločitve, sprejete v okviru EMR, ne bi smele vplivati na fiskalne obveznosti držav članic. V zvezi s tem bi bilo treba kot vplivanje na proračunsko suverenost in fiskalne obveznosti upoštevati samo izredno javno finančno podporo. Zlasti odločitve, pri katerih se zahteva uporaba sklada ali sistema jamstva za vloge, se ne bi smele šteti kot vplivanje na proračunsko suverenost ali fiskalne obveznosti držav članic.

(20) V tej uredbi in Direktivi 2014/59/EU so določeni pogoji za uporabo sklada in splošna merila za opredelitev določanja in izračunavanja predhodnih in naknadnih prispevkov. Sodelujoče države članice so še naprej pristojne za pobiranje prispevkov od subjektov, ki se nahajajo na njihovem ozemlju v skladu z Direktivo 2014/59/EU in s to uredbo. Sodelujoče države članice prevzamejo obveznost, da na podlagi sporazuma na sklad prenesejo prispevke, ki jih zberejo na nacionalni ravni v skladu z Direktivo 2014/59/EU in to uredbo. Med prehodnim obdobjem bodo prispevki dodeljeni različnim razdelkom, ki ustrezajo posameznim sodelujočim državam članicam (v nadaljnjem besedilu: nacionalni razdelki). Ti razdelki se bodo postopno združevali in bodo do konca prehodnega obdobja odpravljeni. V sporazumu bodo določeni pogoji, v skladu s katerimi se pogodbenice dogovorijo za prenos prispevkov, ki jih zberejo na nacionalni ravni, v sklad in za postopno združevanje razdelkov. Z datumom začetka veljavnosti sporazuma bo v nacionalne razdelke sklada možno prenesti prispevke, ki jih bodo zbrale pogodbenice. V tej uredbi so določene pristojnosti odbora za uporabo in upravljanje sklada. V sporazumu bo določeno, kako lahko odbor odpravi nacionalne razdelke, ki bodo postopno združeni.

(21) Centralizirana uporaba pravil za reševanje institucij, določenih v Direktivi 2014/59/EU, s strani enotnega organa Unije za reševanje v sodelujočih državah članicah se lahko zagotovi le, kadar se pravila o vzpostavitvi in delovanju EMR v državah članicah uporabljajo neposredno, da se preprečijo različne razlage med državami članicami. Taka neposredna uporaba bi morala koristiti notranjemu trgu kot celoti, saj bo prispevala k zagotavljanju poštene konkurence in preprečevanju ovir za prosto izvajanje temeljnih svoboščin ne le v sodelujočih državah članicah, ampak na notranjem trgu kot celoti.

(22) Podobno kot področje uporabe Uredbe (EU) št. 1024/2013 bi moral EMR zajeti vse kreditne institucije s sedežem v sodelujočih državah članicah. Vendar bi moralo biti znotraj okvira EMR mogoče neposredno rešiti katero koli kreditno institucijo sodelujoče države članice, da se preprečijo neskladnosti znotraj notranjega trga pri obravnavi

propadajočih institucij in upnikov med postopkom reševanja. V kolikor so nadrejene družbe, investicijska podjetja in finančne institucije vključeni v konsolidiran nadzor ECB, bi morali biti vključeni v področje uporabe EMR. Čeprav ECB ne bo edina nadzorovala teh institucij, bo edini nadzornik, ki bo imel splošen vpogled v tveganje, ki mu je izpostavljena skupina in posredno tudi posamezni člani skupine. Izključitev subjektov, ki so del konsolidiranega nadzora ECB, iz področja uporabe EMR bi onemogočila načrtovanje reševanja skupin ter sprejetje strategije za reševanje skupine, zaradi česar bi bile odločitve glede reševanja precej manj učinkovite.

(23) Znotraj EMR bi bilo treba odločitve sprejemati na najbolj ustrezni ravni. Pri sprejemanju odločitev iz te uredbe bi odbor in nacionalni organi za reševanje morali uporabljati enaka bistvena pravila.

(24) Ker lahko politiko Unije za reševanje oblikujejo le institucije Unije in ker pri sprejetju posamezne sheme za reševanje obstaja določena raven diskrecije, je treba zagotoviti ustrezno vključenost Sveta in Komisije kot institucij, ki lahko v skladu s členom 291 PDEU izvajata izvedbena pooblastila. Oceno diskrecijskih vidikov odločitev o reševanju, ki jih sprejme odbor, bi morala opraviti Komisija. Glede na znaten vpliv odločitev o reševanju na finančno stabilnost držav članic in Unije kot take ter fiskalno suverenost držav članic je pomembno, da se izvedbeno pooblastilo za sprejemanje nekaterih odločitev v zvezi z reševanjem prenese na Svet. Zato bi moral Svet na predlog Komisije izvajati dejanski nadzor nad oceno odbora o tem, ali obstaja javni interes, in oceniti vse bistvene spremembe zneska iz sklada, ki se uporabi pri posameznem ukrepu za reševanje. Komisija bi morala biti tudi pooblaščena za sprejemanje delegiranih aktov, s katerimi podrobneje opredeli merila ali pogoje, ki jih mora upoštevati odbor pri izvajanju svojih različnih pristojnosti. Tak prenos nalog reševanja ne bi smel nikakor vplivati na delovanje notranjega trga finančnih storitev. Zato bi moral EBA ohraniti svojo vlogo in obdržati svoje pristojnosti in naloge: moral bi razvijati zakonodajo Unije, ki velja za vse države članice, in prispevati k njeni dosledni uporabi ter krepiti zbliževanje praks reševanja v vsej Uniji.

(25) Da se zagotovi skladnost z načeli iz člena 3(3) Direktive 2014/59/EU, bi morale institucije Unije pri opravljanju nalog, ki so nanje prenesene s to uredbo, zagotoviti, da so vzpostavljene ustrezne organizacijske ureditve.

(26) ECB, kot nadzornik znotraj EMN, in odbor bi morala biti zmožna oceniti, ali kreditna institucija propada ali bo verjetno propadla ter ali ni nobene razumne možnosti, da bi v razumnem času kakršen koli alternativen ukrep zasebnega sektorja ali nadzorni ukrep preprečil njen propad. Če odbor meni, da so izpolnjena vsa merila za sprožitev reševanja, bi moral sprejeti shemo za reševanje. Postopek v zvezi s sprejetjem sheme za reševanje, ki vključuje Svet in Komisijo, krepi potrebno operativno neodvisnost odbora, hkrati pa upošteva načelo prenosa pooblastil agencijam v skladu z razlago Sodišča Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče). Zato je v tej uredbi določeno, da začne shema za reševanje, ki jo sprejme odbor, veljati le, če ji v roku 24 ur po tem, ko jo odbor sprejme, Svet ali Komisija ne nasprotuje ali če jo Komisija odobri. Razlogi, zaradi katerih je Svetu dovoljeno, da na predlog Komisije nasprotuje shemi za reševanje, ki jo sprejme odbor, bi morali biti strogo omejeni na to, ali obstaja javni interes in ali Komisija bistveno spremeni znesek uporabe sklada, ki ga predlaga odbor.

Spremembo zneska sklada za 5 % ali več v primerjavi z zneskom, ki ga je prvotno predlagal odbor, bi bilo treba šteti kot bistveno. Svet bi moral predlog Komisije odobriti ali mu nasprotovati, ne da bi ga spremenil. Komisija bi morala v svoji vlogi opazovalke na sejah odbora ves čas preverjati, ali shema za reševanje, ki jo sprejme odbor, v celoti upošteva to uredbo, zagotavlja ustrezno ravnotežje med različnimi cilji in interesi, ki so v igri, upošteva javni interes in ohranja celovitost notranjega trga. Glede na to, da mora biti postopek odločanja pri ukrepih za reševanje zelo hiter, bi morala Svet in Komisija tesno sodelovati, Svet pa ne bi smel podvajati pripravljalnega dela, ki ga je že začela Komisija. Odbor bi moral svetovati nacionalnim organom za reševanje, ti pa bi morali sprejeti vse potrebne ukrepe za izvajanje sheme za reševanje.

(27) Priprava sheme za reševanje skupine bi morala omogočati usklajeno reševanje, za katero je bolj verjetno, da bo zagotovilo najboljši rezultat za vse subjekte v skupini. Odbor ali po potrebi nacionalni organi za reševanje bi morali biti pooblaščeni za uporabo instrumenta premostitvene institucije na ravni skupine (kar lahko, kadar je primerno, vključuje dogovore o delitvi bremena), da se stabilizira skupina kot celota. Lastništvo podrejenih družb se lahko prenese na premostitveno institucijo za nadaljnjo prodajo bodisi v svežnju ali posamično, kadar so pogoji na trgu ustrezni. Odbor ali po potrebi nacionalni organ za reševanje bi moral biti pooblaščen za uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na ravni nadrejene družbe.

(28) Odbor bi moral biti zlasti pooblaščen za sprejemanje odločitev v zvezi s pomembnimi subjekti ali skupinami, subjekti ali skupinami pod neposrednim nadzorom ECB ali čezmejnimi skupinami. Nacionalni organi za reševanje bi morali pomagati odboru pri načrtovanju reševanja in pri pripravi odločitev o reševanju. Pri subjektih in skupinah, ki niso pomembne in niso čezmejne, bi morali biti nacionalni organi za reševanje odgovorni zlasti za načrtovanje reševanja, oceno rešljivosti, odpravo ovir za rešljivost, ukrepe, ki jih organi za reševanje smejo izvajati pri zgodnjem posredovanju, in ukrepe za reševanje. V določenih okoliščinah bi morali nacionalni organi za reševanje svoje naloge opravljati na podlagi te uredbe in v skladu z njo in pri tem uporabljati pooblastila, prenesena nanje z nacionalnim pravom, ki prenaša Direktivo 2014/59/EU, in v skladu z njim, v kolikor to ni v nasprotju s to uredbo.

(29) Za dobro delovanje notranjega trga je bistveno, da ista pravila veljajo za vse ukrepe za reševanje, ne glede na to, ali so jih sprejeli organi za reševanje na podlagi Direktive 2014/59/EU ali so bili sprejeti v okviru EMR. Komisija bi morala te ukrepe oceniti na podlagi člena 107 PDEU.

(30) Kadar ukrepi za reševanje vključujejo odobritev državne pomoči v skladu s členom 107(1) PDEU ali pomoč iz sklada, se lahko odločitev o reševanju sprejme po tem, ko je Komisija sprejela pozitivno ali pogojno odločitev o združljivosti uporabe te pomoči in notranjega trga. Z odločitvijo Komisije o pomoči iz sklada se upravičencu lahko naložijo pogoji ali zaveze. Pogoji, ki jih lahko naloži Komisija, lahko vključujejo, vendar niso omejeni na, zahteve o delitvi bremena, vključno z zahtevo, da se izgube najprej pokrijejo s kapitalom, in zahtevami glede prispevkov imetnikov hibridnih deležev, imetnikov podrejenih lastniških instrumentov in nadrejenih upnikov, tudi v skladu z zahtevami iz Direktive 2014/59/EU; omejitve glede plačila dividend za delnice ali kupone instrumentov hibridnega kapitala, glede ponovnega odkupa lastnih delnic ali instrumentov hibridnega kapitala ali glede transakcij upravljanja kapitala; omejitve glede nakupa deležev v katerem koli podjetju, bodisi prek prenosa sredstev ali prek prenosa delnic; prepoved agresivnih komercialnih praks ali strategij ali oglaševanja podpore z javno pomočjo; zahteve glede tržnih deležev, določanja cen, značilnosti produkta ali druge vedenjske zahteve; zahteve glede načrtov prestrukturiranja; zahteve glede upravljanja; zahteve glede poročanja in razkritja, tudi kar zadeva skladnost s pogoji Komisije, če jih je ta določila; zahteve glede prodaje upravičenca ali vseh ali dela njegovih sredstev, pravic in obveznosti; zahteve glede likvidacije upravičenca.

(31) Za zagotovitev hitrega in učinkovitega postopka odločanja pri reševanju, bi moral biti odbor posebna agencija Unije s specifično strukturo, ki ustreza njegovim specifičnim nalogam in ki odstopa od modela vseh drugih agencij Unije. Njegova sestava bi morala zagotoviti, da se ustrezno upoštevajo vsi zadevni interesi, ki so pomembni v postopkih reševanja. Ob upoštevanju nalog odbora bi morali biti predsednik, podpredsednik in štirje nadaljnji polnopravni člani odbora imenovani na podlagi sposobnosti, veščin, znanja na področju bančništva in financ ter izkušenj, ki so pomembne za finančni nadzor, regulacijo in reševanje institucij. Predsednik, podpredsednik in štirje nadaljnji polnopravni člani odbora bi morali biti izbrani na podlagi odprtega izbirnega postopka, o katerem bi morala biti Evropski parlament in Svet ustrezno obveščena in pri katerem bi bilo treba upoštevati načelo uravnotežene zastopanosti spolov, izkušnje in kvalifikacije. Komisija bi morala pristojnemu odboru Evropskega parlamenta predložiti ožji seznam kandidatov za mesto predsednika, podpredsednika in štirih nadaljnjih polnopravnih članov odbora. Komisija bi morala Evropskemu parlamentu v odobritev predložiti predlog za

imenovanje predsednika, podpredsednika in štirih polnopravnih nadaljnjih članov odbora. Po tem, ko Evropski parlament ta predlog odobri, bi moral Svet sprejeti izvedbeni sklep o imenovanju predsednika, podpredsednika in štirih nadaljnjih polnopravnih članov odbora.

(32) Odbor bi moral delovati na izvršnih in plenarnih sejah. Na izvršnih sejah bi ga morali sestavljati njegov predsednik, štirje nadaljnji polnopravni člani, ki bi morali delovati neodvisno in objektivno v interesu Unije kot celote, ter stalni opazovalci, ki jih imenujeta Komisija in ECB. Med razpravljanjem o reševanju institucije ali skupine s sedežem v eni sodelujoči državi članici bi bilo treba na izvršno sejo odbora povabiti člana, ki ga imenuje zadevna država članica in ki zastopa njen nacionalni organ za reševanje, ter ga vključiti v postopek odločanja. Med razpravljanjem o čezmejni skupini bi bilo treba na izvršno sejo odbora povabiti člane, ki jih imenujejo matična država članica in vse zadevne gostujoče države članice in ki zastopajo zadevne nacionalne organe za reševanje, ter jih vključiti v postopek odločanja.

(33) Odbor bi moral na izvršni seji pripraviti vse odločitve v zvezi s postopkom reševanja in jih sprejeti v čim večjem obsegu. Ker načrti reševanja vsebujejo informacije o posameznih institucijah, bi moral odbor pripravo, oceno in odobritev načrtov reševanja obravnavati na izvršni seji. Pri uporabi sklada je pomembno, da ne pride do prednosti prvega in da se spremljajo odlivi iz sklada. Da bi zagotovili ustrezno odločanje odbora, bi moralo biti mogoče, da lahko pri ukrepu za reševanje nad pragom 5 000 000 000 EUR vsak član plenarne seje, ob upoštevanju stroge časovne omejitve, zahteva, da se odloča na plenarni seji. Kadar likvidnostna podpora ne vključuje tveganja ali ga vključuje znatno manj kot druge oblike podpore, zlasti pri kratkoročnem, enkratnem kreditiranju kapitalsko ustreznih institucij z ustreznim visokokakovostnim zavarovanjem, je upravičeno, da se za tako obliko podpore uporablja nižja utež 0,5. Ko neto združena uporaba sklada v predhodnih zaporednih 12 mesecih doseže prag 5 000 000 000 EUR na leto, se na plenarni seji oceni uporaba instrumentov za reševanje, vključno z uporabo sklada, obenem bi se na njej morala zagotoviti navodila, ki bi se na izvršni seji morala upoštevati pri naslednjih odločitvah o reševanju. Navodila za izvršno sejo bi se morala zlasti osredotočati na zagotavljanje nediskriminatorne uporabe instrumentov za reševanje, preprečevanje izčrpavanja sklada in ustrezno razlikovanje med likvidnostjo brez tveganja/z nizkim tveganjem in drugimi oblikami podpore.

(34) Ker bi se udeleženci postopka odločanja odbora na izvršni seji menjavali glede na državo članico, v katerih zadevna institucija ali skupina posluje, bi morali stalni udeleženci zagotoviti, da so odločitve vseh različnih sestav izvršnih sej odbora dosledne, ustrezne in sorazmerne.

(35) Odbor bi moral imeti možnost, da na svoje seje povabi opazovalce. Prenos nalog reševanja na odbor bi moral biti skladen z okvirom evropskega sistema finančnega nadzora (ESFS) ter z njegovim temeljnim ciljem, ki je oblikovati enotni pravilnik in okrepiti zbliževanje nadzorniških praks in praks reševanja v Uniji kot celoti. EBA bi moral zlasti oceniti in uskladiti pobude o načrtih reševanja v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010, da bi spodbudil usklajevanje na tem področju. Zato bi moral odbor praviloma vedno povabiti EBA na razprave o zadevah, za katere mora EBA v skladu z Direktivo 2014/59/EU pripraviti tehnične standarde ali izdati smernice. Kadar je ustrezno, se na seje odbora lahko povabi tudi druge opazovalce, kot je predstavnik Evropskega mehanizma za stabilnost (ESM).

(36) Za opazovalce bi morale veljati iste zahteve varovanja poslovne skrivnosti kot za člane odbora, uslužbence odbora in uslužbence, ki se izmenjajo s sodelujočimi državami članicami ali napotijo iz teh držav in ki izvajajo naloge reševanja.

(37) Odbor bi moral imeti možnost, da ustanovi notranje ekipe za reševanje, ki bi jih sestavljali njegovi uslužbenci in uslužbenci nacionalnih organov za reševanje ter po potrebi opazovalci iz nesodelujočih držav članic. Te notranje ekipe za reševanje pa bi morali voditi koordinatorji, imenovani izmed uslužbencev odbora na višjih položajih, ki bi lahko bili kot opazovalci povabljeni na izvršne seje odbora.

(38) Odbor, organi za reševanje in pristojni organi nesodelujočih držav članic bi morali skleniti memorandume o soglasju, v katerih bi na splošno opisali, kako bodo sodelovali med seboj pri opravljanju svojih nalog na podlagi Direktive 2014/59/EU. V memorandumih o soglasju bi lahko bilo med drugim pojasnjeno posvetovanje v zvezi z odločitvami odbora, ki vplivajo na podrejene družbe s sedežem v nesodelujočih državah članicah ali podružnice, ki se tam nahajajo, kadar ima nadrejena družba sedež v sodelujoči državi članici. Memorandume o soglasju bi bilo treba redno pregledovati.

(39) Odbor bi moral delovati neodvisno. Moral bi biti zmožen obravnavati velike skupine ter delovati hitro in nepristransko. Odbor bi moral zagotavljati, da se ustrezno upoštevajo nacionalna finančna stabilnost, finančna stabilnost Unije in notranji trg. Njegovi člani bi morali imeti potrebno strokovno znanje o prestrukturiranju bank in insolventnosti.

(40) Pri sprejemanju odločitev ali ukrepov pri izvajanju pooblastil, prenesenih s to uredbo, bi bilo treba ustrezno upoštevati pomen uveljavljanja pravice do ustanavljanja, ki jo zagotavlja PDEU, za notranji trg, in zlasti, kadar je mogoče, učinke nadaljnjega izvajanja čezmejnih dejavnosti.

(41) Ob upoštevanju nalog odbora in ciljev reševanja, ki vključuje zaščito javnih sredstev, bi moralo biti delovanje EMR financirano iz prispevkov, ki jih vplačajo institucije s sedežem v sodelujočih državah članicah.

(42) Odbor, kadar je ustrezno Svet, in Komisija bi morali nadomestiti nacionalne organe za reševanje, imenovane v skladu z Direktivo 2014/59/EU, v zvezi z vsemi vidiki postopka odločanja glede reševanja. Nacionalni organi za reševanje, imenovani v skladu z navedeno direktivo, bi morali še naprej opravljati dejavnosti v zvezi z izvajanjem shem za reševanje, ki jih sprejme odbor. Za zagotovitev preglednosti in demokratičnega nadzora ter za zaščito pravic institucij Unije bi moral biti odbor odgovoren Evropskemu parlamentu in Svetu za vse odločitve, ki jih sprejme na podlagi te uredbe. Zaradi preglednosti in demokratičnega nadzora bi morali imeti nacionalni parlamenti določene pravice pridobiti informacije o dejavnostih odbora ter sodelovati v dialogu z njim.

(43) Nacionalni parlament sodelujoče države članice ali njegov pristojni odbor bi moral imeti možnost povabiti predsednika, da skupaj s predstavnikom nacionalnega organa za reševanje sodeluje v izmenjavi mnenj v zvezi z reševanjem institucij v tej državi članici. Takšna vloga nacionalnih parlamentov je ustrezna glede na možne učinke ukrepov za reševanje na javne finance, institucije, njihove stranke in zaposlene ter na trge v sodelujočih državah članicah. Predsednik in nacionalni organi za reševanje bi se morali odzvati na taka vabila in sodelovati pri takih izmenjavah mnenj z nacionalnimi parlamenti.

(44) Za zagotovitev enotnega pristopa za institucije in skupine bi moral biti odbor pooblaščen za pripravo načrtov reševanja takšnih institucij in skupin po posvetovanju z pristojnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi za reševanje. Praviloma bi moralo veljati, da se načrti reševanja skupine pripravijo za skupino kot celoto ter da se določijo ukrepi za nadrejeno družbo in vse posamezne podrejene družbe, ki so del skupine. Načrti reševanja skupine bi morali upoštevati finančno, tehnično in poslovno strukturo zadevne skupine. Če se posamezni načrti reševanja pripravijo za subjekte, ki so del skupine, bi si moral odbor ali, kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje prizadevati, da bi bili ti načrti v čim večji možni meri usklajeni z načrti reševanja za preostali del skupine. Odbor ali, kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje, bi morali načrte reševanja in njihove spremembe poslati pristojnemu organu, da bi bil stalno obveščen o vseh zadevah. Odbor bi moral oceniti rešljivost institucij in skupin ter sprejeti ukrepe, ki so namenjeni odpravi ovir za rešljivost, če te obstajajo. Odbor bi moral zahtevati, da nacionalni organi za reševanje uporabljajo take ustrezne ukrepe, oblikovane za odpravo ovir za rešljivost, da se zagotovi skladnost in rešljivost zadevnih institucij. Glede na občutljivost informacij, ki jih vsebujejo načrti reševanja, bi morale zanje veljati zahteve varovanja poslovne skrivnosti iz te uredbe.

(45) Pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje bi bilo treba upoštevati načelo sorazmernosti in posebnosti pravne oblike institucije.

(46) Načrtovanje reševanja je bistven del učinkovitega reševanja. Odbor bi zato moral imeti pooblastila, da zahteva spremembe strukture in organizacije institucij ali skupin, da sprejme ukrepe, ki so potrebni in sorazmerni, da se zmanjšajo ali odpravijo bistvene ovire za uporabo instrumentov za reševanje ter zagotovi rešljivost zadevnih subjektov. Zaradi potencialno sistemskega pomena vseh institucij je za ohranjanje finančne stabilnosti je ključno, da lahko odbor ali, kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje rešijo vsako institucijo. Za spoštovanje svobode gospodarske pobude, ki je določena v členu 16 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), bi bilo treba diskrecijo odbora omejiti na to, kar je potrebno za poenostavitev strukture in delovanja institucije, zgolj zaradi izboljšanja njene rešljivosti. Poleg tega bi moral biti vsak ukrep, določen za ta namen, v skladu s pravom Unije. Ukrepi ne bi smeli biti neposredno niti posredno diskriminatorni na podlagi državljanstva in bi morali biti utemeljeni glede na prevladujoč razlog, ki je, da se opravljajo v javnem interesu finančne stabilnosti. Pri določitvi, ali je bil ukrep sprejet v splošnem javnem interesu, bi moral biti odbor, ki deluje v splošnem javnem interesu, sposoben doseči cilje reševanja, ne da bi se srečeval z ovirami pri uporabi instrumentov za reševanje ali pri izvajanju pooblastil, ki so bila nanj prenesena s to uredbo. Poleg tega ukrep ne bi smel preseči minimalnega obsega, potrebnega za dosego želenih ciljev. Pri določanju ukrepov, ki jih je treba sprejeti, bi moral odbor ali kadar je ustrezno nacionalni organi za reševanje upoštevati opozorila in priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja (v nadaljnjem besedilu: ESRB), ustanovljenega z Uredbo (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]).

(47) Zaradi potencialno sistemskega pomena vseh institucij je ključno, da lahko odbor, po potrebi v sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje, sprejme načrte reševanja, oceni rešljivost katere koli institucije in skupine ter, kadar je potrebno, sprejme ukrepe za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost institucije v sodelujočih državah članicah. Propad sistemsko pomembnih institucij, tudi tistih iz člena 131 Direktive 2013/36/EU, bi lahko pomenil znatno tveganje za delovanje finančnih trgov in imel negativen učinek na finančno stabilnost. Odbor bi moral prednostno poskrbeti za pripravo načrtov reševanja teh sistemsko pomembnih institucij ter za oceno njihove rešljivosti in sprejetje vseh ukrepov, potrebnih za obravnavo ali odpravo vseh ovir za to rešljivost, pri čemer to ne bi smelo posegati v njegovo neodvisnost in obveznost, da načrtuje reševanje in oceni rešljivosti vseh institucij, za katere je pristojen.

(48) Načrti reševanja bi morali vključevati postopke za obveščanje predstavnikov zaposlenih ter posvetovanje z njimi v celotnem postopku reševanja, kadar je ustrezno. V zvezi s tem bi bilo treba po potrebi upoštevati kolektivne pogodbe ali druge dogovore socialnih partnerjev ter pravo Unije in nacionalno pravo o vključenosti sindikatov in predstavnikov delavcev v procese prestrukturiranja družb.

(49) Odbor ali po potrebi nacionalni organi za reševanje bi morali v zvezi z obveznostjo priprave načrtov reševanja v okviru načrtov reševanja ter pri uporabi različnih pristojnosti in instrumentov, ki jih imajo na voljo, upoštevati naravo poslovanja subjekta, njeno delniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost in pravni status ter povezanost z drugimi institucijami ali s širšim finančnim sistemom, obseg in zapletenost njenih dejavnosti, to, ali je vključena v institucionalno shemo za zaščito vlog ali drug sistem vzajemne solidarnosti, ali opravlja investicijske storitve ali dejavnosti in ali je verjetno, da bi njen propad in posledično prenehanje v okviru običajnega insolvenčnega postopka pomembno negativno vplivala na finančne trge, na druge institucije, na pogoje financiranja ali na širše gospodarstvo; pri tem bi morali zagotoviti, da bi se ureditev uporabljala na ustrezen in sorazmeren način ter da bi bilo upravno breme, povezano z obveznostjo priprave načrtov reševanja, čim manjše. Vsebina in informacije, določene v delu A Priloge k Direktivi 2014/59/EU, določajo minimalni standard za subjekte, ki so jasno sistemsko pomembni, vendar je za posamezno institucijo dovoljeno uporabiti drugačne ali znatno blažje zahteve za načrtovanje reševanja in za informiranje v zvezi s tem, posodobitve pa se lahko zahtevajo manj kot enkrat letno. Za mali subjekt z majhno povezanostjo in ki ni zelo zapleten, bi načrt reševanja lahko

([1]) Uredba (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o makrobonitetnem nadzoru nad finančnim sistemom Evropske unije in ustanovitvi Evropskega odbora za sistemska tveganja (UL L 331, 15.12.2010, str. 1).

bil manj obsežen. Poleg tega bi bilo treba ureditev uporabljati tako, da ne bi ogrožala stabilnosti finančnih trgov. Zlasti v razmerah, v katerih so težave večje ali obstajajo celo dvomi o odpornosti številnih subjektov, je bistveno, da se upošteva tveganje širjenja negativnih učinkov ukrepov, sprejetih v zvezi z vsakim posameznim subjektom.

(50) Kadar Direktiva 2014/59/EU nacionalnim organom za reševanje dopušča možnost uporabe poenostavljenih obveznosti ali oprostitev obveznosti glede zahteve po pripravi načrtov reševanja, bi bilo treba določiti postopek, po katerem bi lahko odbor ali po potrebi nacionalni organi za reševanje odobrili uporabo takšnih poenostavljenih obveznosti.

(51) V skladu s kapitalsko strukturo subjektov, odvisnih od centralnega organa, za namene te uredbe, odbor ali, kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje, ne bi smeli biti zavezani, da pripravijo načrt reševanja le zato, ker je centralni organ, od katerega so odvisni ti subjekti, pod neposrednim nadzorom ECB. Pri pripravi načrtov reševanja skupine bi bilo treba posebej upoštevati morebitni učinek ukrepov za reševanje v vseh državah članicah, kjer skupina deluje.

(52) EMR bi moral temeljiti na okvirih Uredbe (EU) št. 1024/2013 in Direktive 2014/59/EU. Zato bi moral biti odbor pooblaščen, da zgodaj posreduje, kadar se finančni položaj ali kapitalska ustreznost subjekta poslabša. Informacije, ki jih odbor na tej stopnji prejme od nacionalnih organov za reševanje ali ECB, so bistvene za odločitev o ukrepih, ki jih lahko izvede za pripravo na reševanje zadevnega subjekta institucije.

(53) Za zagotovitev hitrih ukrepov za reševanje, ko so ti potrebni, bi moral odbor v sodelovanju z ECB ali zadevnim pristojnim nacionalnim organom tesno spremljati položaj zadevnih subjektov in njihovo upoštevanje ukrepov zgodnjega posredovanja, ki so bili zanje sprejeti. Ustrezni organ bi moral pri ugotavljanju, ali bi lahko ukrep zasebnega sektorja v razumnem času preprečil propad subjekta, upoštevati učinkovitost ukrepov zgodnjega posredovanja, ki se izvajajo v časovnem okviru, ki ga določi pristojni organ.

(54) Odbor ter nacionalni organi za reševanje in pristojni organi, tudi ECB, bi morali po potrebi skleniti memorandum o soglasju, v katerem bi bili navedeni splošni pogoji njihovega sodelovanja pri opravljanju nalog v okviru prava Unije. Memorandum o soglasju bi bilo treba redno pregledovati.

(55) Pri sprejemanju odločitev ali ukrepov, zlasti v zvezi s subjekti, ki imajo sedež v sodelujočih državah članicah in nesodelujočih državah članicah, bi bilo treba upoštevati tudi morebitne škodljive učinke na te države članice, kot so grožnje za finančno stabilnost njihovih finančnih trgov, in na druge subjekte s sedežem v teh državah članicah.

(56) Za čim večje zmanjšanje motenj na finančnih trgih in v gospodarstvu bi bilo treba postopek reševanja izvesti hitro. Vlagateljem bi bilo treba dostop vsaj do zajamčenih vlog zagotoviti čim prej, v vsakem primeru pa v enakih rokih, kot so določeni v Direktivi 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([1]). Komisija bi morala med celotnim postopkom reševanja imeti dostop do vseh informacij, ki se ji zdijo potrebne za sprejetje odločitve na podlagi informacij v postopku reševanja.

(57) Odločitev, da se subjekt začne reševati, bi bilo treba sprejeti, preden je iz bilance stanja finančnega subjekta razvidna insolventnost in preden se ves kapital izčrpa. Reševanje bi bilo treba začeti po ugotovitvi, da subjekt propada ali bo verjetno propadel in da propada v razumnem obdobju ne bi preprečili nobeni alternativni ukrepi zasebnega sektorja. Dejstvo, da subjekt ne izpolnjuje zahtev za dovoljenje, samo po sebi ne bi smelo upravičiti začetka reševanja, zlasti če je subjekt še vedno sposoben ali bo verjetno še vedno sposoben uspešno poslovati.

([1]) Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

Subjekt bi bilo treba obravnavati kot propadajoči subjekt ali subjekt, ki bo verjetno propadel, kadar krši ali bo v bližnji prihodnosti verjetno kršil zahteve za nadaljnje dovoljenje, kadar sredstva subjekta so ali bodo v bližnji prihodnosti verjetno postala manjša od njegovih obveznosti, kadar subjekt ni več sposoben ali v bližnji prihodnosti verjetno ne bo več sposoben plačevati svojih dolgov ob zapadlosti ali kadar subjekt zaprosi za izredno javno finančno podporo, razen v posebnih okoliščinah, določenih v tej uredbi. Potreba po izredni likvidnostni pomoči centralne banke sama po sebi ne bi smela biti pogoj, ki zadostno dokazuje, da subjekt ni sposoben ali bo v bližnji prihodnosti verjetno postal nesposoben plačevati svoje obveznosti ob zapadlosti. Če za to pomoč jamči država, bi se morala za subjekt, ki dostopa do nje, uporabljati pravila o državni pomoči. Za ohranitev finančne stabilnosti, zlasti v primeru sistemskega pomanjkanja likvidnosti, državno jamstvo za likvidnostna posojila, ki jih odobrijo centralne banke, ali državno jamstvo za na novo izdane obveznosti, da bi odpravili resno motnjo v gospodarstvu države članice, ne bi smelo sprožiti uporabe okvira za reševanje, če so izpolnjeni nekateri pogoji. Zlasti bi morali biti ukrepi državnega jamstva odobreni v okviru državne pomoči in ne bi smeli biti del večjega svežnja pomoči, uporaba teh ukrepov pa bi morala biti časovno strogo omejena. Jamstva držav članic za terjatve iz naslova lastniškega kapitala bi morala biti prepovedana.

Države članice bi morale pri dajanju jamstva zagotoviti, da od subjekta zanj prejmejo ustrezno plačilo. Poleg tega zagotovitev izredne javne finančne podpore ne bi smela sprožiti reševanja, kadar država članica kot previdnostni ukrep pridobi lastniški delež v subjektu, ki izpolnjuje kapitalske zahteve, vključno s subjektom v javni lasti. To se lahko zgodi na primer takrat, ko mora subjekt zbrati nov kapital zaradi rezultatov stresnega testa na podlagi scenarijev ali enakovrednega preizkusa, ki ga opravijo organi za makrobonitetni nadzor in ki vključuje zahtevo za vzdrževanje finančne stabilnosti v okviru sistemske krize, vendar subjekt kapitala ne more zbrati zasebno na trgih. Subjekta se ne bi smelo obravnavati kot propadajoči subjekt ali subjekt, ki bo verjetno propadel, zgolj zato, ker mu je bila pred začetkom veljavnosti te uredbe zagotovljena izredna javna finančna podpora. Navsezadnje lahko dostop do likvidnostnih posojil, vključno z izredno likvidnostno pomočjo, ki jo zagotavljajo centralne banke, pomeni državno pomoč na podlagi okvira Unije o državni pomoči.

(58) Likvidacija propadajočega subjekta po običajnem insolvenčnem postopku bi lahko ogrozila finančno stabilnost, povzročila motnje pri zagotavljanju bistvenih storitev in vplivala na zaščito vlagateljev. V takem primeru je uporaba instrumentov za reševanje v javnem interesu. Zato bi morali biti cilji reševanja zagotovitev neprekinjenega opravljanja bistvenih finančnih storitev, ohranitev stabilnosti finančnega sistema, zmanjšanje moralnega tveganja s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti propadajočih subjektov od javne finančne podpore in zaščita vlagateljev.

(59) Vendar bi bilo treba vedno preučiti možnost prenehanja insolventnega subjekta po običajnem insolvenčnem postopku, preden se sprejme odločitev o ohranitvi subjekta kot delujočega podjetja. Insolventni subjekt bi bilo treba ohraniti kot delujoče podjetje zaradi finančne stabilnosti in, kolikor je mogoče, z uporabo zasebnih sredstev. To bi bilo mogoče doseči s prodajo ali združitvijo s kupcem iz zasebnega sektorja, po odpisu obveznosti subjekta ali po pretvorbi njenega dolga v kapital, da se izvede dokapitalizacija.

(60) Odbor, Svet in Komisija bi morali pri sprejemanju ali pripravi odločitev na podlagi pooblastil za reševanje zagotoviti, da se ukrepi za reševanje sprejmejo v skladu z določenimi načeli, vključno s tem, da delničarji in upniki krijejo ustrezen del izgub, da se poslovodstvo načeloma zamenja, da so stroški reševanja subjekta čim manjši ter da se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno. Zlasti kadar se upniki istega razreda v zvezi z ukrepi za reševanje obravnavajo različno, bi morale biti takšne razlike upravičene na podlagi javnega interesa in ne bi smele biti niti neposredno niti posredno diskriminatorne na podlagi državljanstva.

(61) Omejitve pravic delničarjev in upnikov bi morale biti skladne s členom 52 Listine. Instrumente za reševanje bi bilo zato treba uporabiti samo za tiste subjekte, ki propadajo ali bodo verjetno propadli, in samo kadar je treba uresničevati cilj finančne stabilnosti v splošnem interesu. Instrumente za reševanje bi bilo treba uporabiti zlasti, kadar prenehanje subjekta ni mogoče z običajnim insolvenčnim postopkom, ne da bi se pri tem destabiliziral finančni sistem, ukrepi pa so potrebni, da se zagotovi hiter prenos in nadaljevanje sistemsko pomembnih funkcij, ter kadar ni realne možnosti za alternativno zasebno reševanje, vključno z dokapitalizacijo s strani obstoječih delničarjev ali tretjih strani, s katero bi se lahko v celoti obnovilo uspešno poslovanje subjekta.

(62) Poseganje v lastninske pravice ne bi smelo biti nesorazmerno. Posledično prizadeti delničarji in upniki ne bi smeli imeti večjih izgub od izgub, ki bi jih imeli, če bi subjekt prenehal poslovati v času sprejetja odločitve o reševanju. V primeru delnega prenosa sredstev institucije v postopku reševanja na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo bi moral preostali del institucije v postopku reševanja prenehati poslovati po običajnem insolvenčnem postopku. Za zaščito delničarjev in upnikov subjekta med postopkom prenehanja bi morali ti imeti pravico do poplačila svojih terjatev v višini, ki ni nižja od tega, kar bi po oceni prejeli, če bi subjekt kot celota prenehal poslovati po običajnem insolvenčnem postopku.

(63) Za zaščito pravic delničarjev in upnikov bi bilo treba določiti jasne obveznosti glede vrednotenja sredstev in obveznosti institucije v postopku reševanja ter, kadar se to zahteva v skladu s to uredbo, glede vrednotenja obravnave, ki bi je bili delničarji in upniki deležni, če bi subjekt prenehal po običajnem insolvenčnem postopku. Možnost za začetek vrednotenja bi morala obstajati že v zgodnji fazi posredovanja. Preden se sprejme kakršen koli ukrep za reševanje, bi bilo treba opraviti pošteno, skrbno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti subjekta. Za tako vrednotenje bi morala obstajati možnost pravice do pritožbe le skupaj z odločitvijo o reševanju. Poleg tega bi bilo treba, kadar se to zahteva v skladu s to uredbo, po uporabi instrumentov za reševanje izvesti naknadno primerjavo med obravnavo, ki so je delničarji in upniki bili deležni ter obravnavo, ki bi je bili deležni v okviru običajnega insolvenčnega postopka. Če se ugotovi, da so delničarji in upniki pri poplačilu terjatev prejeli manj, kot bi prejeli v okviru običajnega insolvenčnega postopka, bi morali biti, kadar se to zahteva v skladu s to uredbo, upravičeni do izplačila razlike. To morebitno razliko bi moral izplačati sklad, ustanovljen v skladu s to uredbo.

(64) Ob propadu subjekta je pomembno pripoznanje izgub. Vrednotenje sredstev in obveznosti propadajočih subjektov bi moralo temeljiti na poštenih, preudarnih in realnih predpostavkah v trenutku uporabe instrumentov za reševanje. Pri vrednotenju pa finančno stanje subjekta ne bi smelo vplivati na vrednost obveznosti. V nujnih primerih bi bilo treba odboru omogočiti hitro vrednotenje sredstev ali obveznosti propadajočega subjekta. To vrednotenje bi moralo biti začasno in bi se moralo uporabljati do izvedbe neodvisnega vrednotenja.

(65) Za zagotovitev, da je postopek reševanja še naprej objektiven in zanesljiv, je treba določiti vrstni red, po katerem bi se odpisale ali konvertirale nezavarovane terjatve upnikov do institucije v postopku reševanja. Za omejitev tveganja, da upniki utrpijo večje izgube, kot bi jih, če bi institucija prenehala po običajnem insolvenčnem postopku, bi bilo treba vrstni red, ki se določi, uporabiti tako v običajnem insolvenčnem postopku kot v postopkih odpisa dolga ali konverzije pri postopku reševanja. To bi olajšalo tudi določitev cene dolga.

(66) Odbor bi moral odločiti o podrobni shemi za reševanje. Zadevni instrumenti za reševanje bi morali vključevati instrument prodaje poslovanja, instrument premostitvene institucije, instrument za reševanje s sredstvi upnikov in instrument izločitve sredstev, ki so prav tako določeni v Direktivi 2014/59/EU. Shema bi morala omogočati tudi oceno, ali so izpolnjeni pogoji za odpis dolga in konverzijo kapitalskih instrumentov.

(67) Odbor bi moral pri sprejemanju ukrepov za reševanje upoštevati ukrepe, določene v načrtih reševanja, in jim slediti, razen če ob upoštevanju okoliščin primera oceni, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso določeni v teh načrtih reševanja.

(68) Instrumenti za reševanje bi morali vključevati prodajo poslovanja ali delnic institucije v postopku reševanja, vzpostavitev premostitvenega subjekta, ločevanje donosnih sredstev od oslabljenih ali nedonosnih sredstev propadajočega subjekta ter reševanje slednjega s sredstvi delničarjev in upnikov.

(69) Kadar se instrumenti za reševanje uporabijo za prenos sistemsko pomembnih storitev ali uspešnih poslovnih dejavnosti subjekta na stabilen subjekt, kot je zasebni kupec ali premostitveni subjekt, bi bilo treba preostali del subjekta likvidirati.

(70) Instrument prodaje poslovanja bi moral omogočati prodajo subjekta ali delov njegovega poslovanja enemu ali več kupcem brez soglasja delničarjev.

(71) Vse neto prihodke iz prenosa sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi moral dobiti preostali del subjekta v postopku prenehanja. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi morali vse neto prihodke iz prenosa lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, dobiti lastniki teh delnic ali drugih lastniških instrumentov v preostalem delu subjekta v postopku prenehanja. Prihodke bi bilo treba zmanjšati za stroške, ki nastanejo zaradi propada subjekta in postopka reševanja.

(72) Instrument izločitve sredstev bi moral organom omogočati prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na ločen nosilec. Ta instrument bi se lahko uporabil le v povezavi z drugimi instrumenti, da bi se preprečila neupravičena konkurenčna prednost propadajočega subjekta.

(73) Z učinkovito ureditvijo reševanja bi bilo treba čim bolj zmanjšati stroške reševanja propadajočega subjekta, ki jih krijejo davkoplačevalci. Prav tako bi bilo z njo treba zagotoviti, da je mogoče rešiti sistemske subjekte, ne da bi bila pri tem ogrožena finančna stabilnost. Ta cilj se doseže z instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, ki zagotavlja, da delničarji in upniki propadajočega subjekta prevzamejo ustrezen del izgube in stroškov, ki nastanejo zaradi propada subjekta. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov bo zato delničarje in upnike subjekta bolj spodbudil k spremljanju zdravja subjekta v običajnih razmerah. To je prav tako v skladu s priporočilom odbora za finančno stabilnost, naj se v okvir za reševanje kot dodatna možnost v povezavi z drugimi instrumenti za reševanje vključijo pooblastila za odpis in konverzijo.

(74) Za zagotovitev potrebne prilagodljivosti pri razdelitvi izgub med upnike v različnih okoliščinah je ustrezno, da se instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi, kadar je cilj propadajoči subjekt rešiti kot delujoče podjetje, če obstaja realna možnost, da začne subjekt ponovno uspešno poslovati, ter kadar se sistemsko pomembne storitve prenesejo na premostitveni subjekt in preostali del subjekta preneha poslovati in se postopno ukine.

(75) Kadar se instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi za obnovitev kapitala propadajočega subjekta, da se omogoči nadaljevanje njegovega poslovanja, bi moralo reševanje prek instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov spremljati menjava poslovodstva, razen kadar je njegova ohranitev ustrezna in potrebna za uresničitev ciljev reševanja, ter poznejše prestrukturiranje subjekta in njegovih dejavnosti tako, da se odpravijo razlogi za njegov propad. To prestrukturiranje bi bilo treba izvesti z načrtom reorganizacije poslovanja. Kadar je ustrezno, bi morali biti tovrstni načrti skladni z načrtom prestrukturiranja, ki ga mora subjekt v skladu z okvirom Unije za državne pomoči predložiti Komisiji. Načrt bi moral poleg ukrepov, namenjenih ponovni vzpostavitvi dolgoročnega uspešnega poslovanja subjekta, vključevati zlasti ukrepe za omejitev pomoči na minimalno delitev bremen ter ukrepe, ki omejujejo izkrivljanje konkurence.

(76) Instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ni ustrezno uporabiti za terjatve, ki so zavarovane s poroštvom, premoženjem ali drugim jamstvom. Vendar je zaželeno, da se lahko instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi za čim več nezavarovanih obveznosti propadajočega subjekta, da se tako zagotovi učinkovitost tega instrumenta in doseganje njegovih ciljev. Kljub temu je ustrezno iz področja uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov izvzeti nekatere vrste nezavarovanih obveznosti. Zaradi zaščite imetnikov kritih vlog se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za vloge, zaščitene na podlagi Direktive 2014/49/EU. Za zagotovitev kontinuitete kritičnih funkcij se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za nekatere obveznosti do delojemalcev propadajočega subjekta ali za komercialne terjatve, povezane z blagom in storitvami, ki so ključne za tekoče poslovanje subjekta. Zaradi izpolnjevanja obveznosti v zvezi s pokojninskimi pravicami in zneski pokojnin, dolgovanih organizacijam za pokojninsko zavarovanje in pokojninskim skrbnikom,

se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za obveznosti propadajočega subjekta do pokojninske sheme, razen za obveznosti v zvezi s pokojninskimi prejemki, ki izhajajo iz variabilnih prejemkov in ki ne izhajajo iz kolektivnih pogodb. Zaradi zmanjšanja nevarnosti širjenja negativnih vplivov po sistemu se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za obveznosti, ki izhajajo iz sodelovanja v plačilnih sistemih, katerih preostala zapadlost je krajša od sedmih dni, ali za obveznosti do subjektov – razen subjektov, ki so del iste skupine – s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedmih dni.

(77) Omogočiti bi bilo treba, da se obveznosti v nekaterih okoliščinah izvzamejo ali delno izvzamejo iz reševanja s sredstvi upnikov, vključno kadar instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za takšno obveznost ni mogoče uporabiti v razumnem času, kadar je izvzetje nujno potrebno in sorazmerno za zagotovitev kontinuitete opravljanja kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij ali kadar bi se vrednost – če bi za te obveznosti uporabili instrument za reševanje s sredstvi upnikov – tako zmanjšala, da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če teh obveznosti ne bi izvzeli iz reševanja s sredstvi upnikov. Omogočiti bi bilo treba tudi, da se obveznosti izvzamejo ali delno izvzamejo, kadar je potrebno za preprečevanje širjenja negativnih učinkov in finančne nestabilnosti, ki lahko povzročijo resno motnjo v gospodarstvu države članice. Pri opravljanju ocen bi moral odbor ali po potrebi nacionalni organi za reševanje preučiti posledice morebitne uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za obveznosti, ki izhajajo iz upravičenih vlog fizičnih oseb ter mikro-, malih in srednjih podjetij nad ravnjo kritja iz Direktive 2014/49/EU.

(78) Kadar se uporabijo ta izvzetja, se lahko raven odpisa ali konverzije drugih upravičenih obveznosti poveča, da se upoštevajo taka izvzetja ob spoštovanju načela, da noben upnik ne sme biti na slabšem kot v običajnem insolvenčnem postopku. Kadar izgub ni mogoče prenesti na druge upnike, lahko sklad odobri prispevek za institucijo v postopku reševanja, pri čemer mora biti izpolnjenih več strogih pogojev, med drugim, da so bile izgube v višini najmanj 8 % skupnih obveznosti, vključno s kapitalom, že pokrite in da je financiranje iz sklada omejeno na 5 % skupnih obveznosti, vključno s kapitalom, ali sredstev, ki so na voljo skladu, ali na znesek, ki ga je v treh letih mogoče zbrati z naknadnimi prispevki, odvisno od tega, kar je nižje.

(79) Odboru bi moralo biti omogočeno, da v izjemnih okoliščinah, kadar so bile obveznosti izvzete in je bil za reševanje s sredstvi upnikov namesto teh obveznosti uporabljen prispevek iz sklada do dovoljene zgornje meje, poišče sredstva izmed alternativnih sredstev financiranja.

(80) Najmanjši znesek reševanja s sredstvi upnikov v višini 8 % skupnih obveznosti iz te uredbe bi bilo treba izračunati na podlagi vrednotenja, izvedenega v skladu s to uredbo. Pretekle izgube, ki so jih še pred tem vrednotenjem pokrili delničarji z zmanjšanjem kapitala, ne bi smele biti vključene v ta odstotni delež.

(81) Ker je zaščita kritih vlagateljev eden najpomembnejših ciljev reševanja, se instrument za reševanje s sredstvi upnikov ne bi smel uporabljati za krite vloge. Vendar sistem jamstva za vloge prispeva k financiranju reševanja s pokritjem izgub v obsegu neto izgub, ki bi jih utrpel po izplačilu nadomestila vlagateljem v običajnem insolvenčnem postopku. Izvajanje pooblastil za reševanje s sredstvi upnikov bi zagotovilo, da imajo vlagatelji še naprej dostop do svojih vlog, kar je glavni razlog za vzpostavitev sistemov jamstva za vloge. Če se v teh primerih ti sistemi ne bi uporabljali, bi to ustvarilo nepošteno prednost glede na preostale upnike, ki bi bili predmet izvajanja pooblastil organa za reševanje.

(82) Kadar se vloge v okviru reševanja subjekta prenesejo na drug subjekt, zavarovanje vlagateljev ne bi smelo presegati ravni kritja iz Direktive 2014/49/EU. Zato bi bilo treba terjatve, povezane z vlogami, ki ostanejo v instituciji v postopku reševanja, omejiti na razliko med prenesenimi sredstvi in ravnjo kritja iz Direktive 2014/49/EU. Kadar prenesene vloge presegajo raven kritja, vlagatelji ne bi smeli imeti nobenih terjatev do sistema jamstva za vloge, ki ostanejo v instituciji v postopku reševanja.

(83) Za preprečitev, da bi subjekti svoje obveznosti strukturirali na način, ki ovira učinkovitost instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, bi bilo ustrezno določiti, da morajo subjekti vedno izpolnjevati minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, za katere se lahko uporablja instrument za reševanje s sredstvi upnikov, izražene kot odstotek vseh obveznosti in kapitala subjekta.

(84) Pri določitvi minimalnih zahtev za kapital in upravičene obveznosti v okviru skupine bi bilo treba sprejeti pristop od zgoraj navzdol. S tem pristopom bi se moralo priznati, da se ukrep za reševanje uporabi na ravni posameznega pravnega subjekta in da je nujno, da ima subjekt v skupini, v kateri pride do izgub, zmogljivosti za pokrivanje izgub ali lahko do njih dostopa. V ta namen bi bilo treba zagotoviti, da se zmogljivosti za pokrivanje izgub v okviru skupine porazdelijo po celotni skupini v skladu z ravnjo tveganja pri pravnih subjektih, ki jo sestavljajo. Minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti za vsako od podrejenih družb bi bilo treba oceniti ločeno. Poleg tega bi bilo treba zagotoviti, da bi bili ves kapital in obveznosti, ki so vključeni v konsolidirane minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, v subjektih, v katerih so izgube verjetne ali ki so drugače zmožni izgube pokriti.

Ta uredba bi morala omogočati reševanje z več vstopnimi točkami ali eno vstopno točko. Minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti bi morale odražati strategijo reševanja, ki je v skladu z načrtom reševanja ustrezna za skupino. Minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti bi se morale zahtevati na ustrezni ravni v skupini, kar bi odražalo pristop reševanja z več vstopnimi točkami ali reševanja z eno vstopno točko, ki se določi v načrtu reševanja, pri tem pa bi bilo treba upoštevati, da se lahko v nekaterih okoliščinah uporabi drugačen pristop od tistega, ki je določen v načrtu, saj bi na primer omogočil učinkovitejše doseganje ciljev reševanja. Na podlagi tega in ne glede na to, ali je skupina izbrala pristop reševanja z več vstopnimi točkami ali z eno vstopno točko, bi morale za vse subjekte v skupini ves čas veljati trdne minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, da bi se izognili tveganju širjenja negativnih vplivov in tveganju navala na banke.

(85) Najboljša metoda reševanja bi morala biti odvisna od okoliščin primera in v ta namen bi morali biti na voljo vsi instrumenti za reševanje, ki jih določa Direktiva 2014/59/EU. Odbor, Komisija in Svet bi morali pri odločanju o shemi za reševanje v največji možni meri izbrati shemo, ki je za sklad najcenejša.

(86) Z Direktivo 2014/59/EU so na nacionalne organe za reševanje prenesena pooblastila za odpis in konverzijo kapitalskih instrumentov, ker lahko pogoji za odpis in konverzijo kapitalskih instrumentov sovpadajo s pogoji za reševanje, tako da je treba v takem primeru pripraviti oceno, ali zgolj odpis in konverzija kapitalskih instrumentov zadostujeta za obnovo finančne trdnosti zadevnega subjekta ali pa je treba sprejeti tudi ukrep za reševanje. Praviloma se bo uporabljala v zvezi z reševanjem. Odbor bi moral pod nadzorom Komisije ali po potrebi Sveta nadomestiti nacionalne organe za reševanje tudi v tej funkciji in bi zato moral biti pooblaščen, da oceni, ali so pogoji za odpis in konverzijo kapitalskih instrumentov izpolnjeni, ter odločiti, ali naj za subjekt začne postopek reševanja, če so izpolnjene tudi zahteve za reševanje.

(87) Učinkovitost in enotnost ukrepa za reševanje bi morala biti zagotovljena v vseh sodelujočih državah članicah. V ta namen bi moral biti odbor pooblaščen, da kadar nacionalni organ za reševanje ni upošteval odločitve odbora na podlagi te uredbe ali jo je uporabil na način, ki ogroža katerega od ciljev reševanja ali učinkovito izvajanje sheme za reševanje, na drugo osebo prenese določene pravice, sredstva ali obveznosti institucije v postopku reševanja, zahteva konverzijo dolžniških instrumentov, ki vsebujejo pogodbeni pogoj za konverzijo v določenih okoliščinah, ali sprejme kakršen koli potreben ukrep, ki v pomembnem obsegu odpravlja grožnjo za zadevni cilj reševanja. Vsak ukrep nacionalnega organa za reševanje, ki bi omejil izvajanje pooblastil ali funkcij odbora ali vplival nanje, bi bilo treba izključiti.

(88) Zadevni subjekti, telesa in organi, ki so vključeni v uporabo te uredbe, bi morali sodelovati v skladu z dolžnostjo lojalnega sodelovanja, ki je določena v Pogodbah.

(89) Za izboljšanje učinkovitosti EMR bi moral odbor v vseh okoliščinah tesno sodelovati z EBA. Po potrebi bi moral odbor sodelovati tudi z ESRB, Evropskim nadzornim organom (Evropskim organom za zavarovanja in poklicne

pokojnine) (EIOPA), ustanovljenim z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), Evropskim nadzornim organom (Evropskim organom za vrednostne papirje in trge) (ESMA), ustanovljenim z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]) in drugimi organi, ki so del ESFS. Poleg tega bi moral odbor tesno sodelovati z ECB in drugimi organi, ki so pooblaščeni za nadzor subjektov v okviru EMN, zlasti v zvezi s skupinami, ki so pod konsolidiranim nadzorom ECB. Za učinkovito upravljanje postopka reševanja propadajočih bank bi moral odbor sodelovati z nacionalnimi organi za reševanje na vseh stopnjah postopka reševanja. Zato je to sodelovanje potrebno ne le za izvajanje odločitev o reševanju, ki jih sprejme odbor, ampak tudi pred sprejetjem vsakršne odločitve o reševanju, na stopnji načrtovanja reševanja ali v fazi zgodnjega posredovanja. Odbor bi moral imeti možnost, da sodeluje z zadevnimi organi za reševanje in mehanizmi za neposredno ali posredno javno finančno pomoč.

(90) Odbor bi moral pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje nacionalnim organom za reševanje naročiti, naj zagotovijo, da bodo predstavniki zaposlenih v zadevnih subjektih obveščeni ter da se bo po potrebi opravilo posvetovanje z njimi, kot določa Direktiva 2014/59/EU.

(91) Ker odbor nadomešča nacionalne organe za reševanje sodelujočih držav članic pri njihovih odločitvah o reševanju, bi moral te organe nadomestiti tudi za potrebe sodelovanja z nesodelujočimi državami članicami, vključno s kolegiji za reševanje iz Direktive 2014/59/EU, v zvezi s funkcijami reševanja.

(92) Ker številne institucije ne delujejo le znotraj Unije, ampak v mednarodnem okolju, bi morala biti v učinkovitem mehanizmu za reševanje določena načela sodelovanja z zadevnimi organi tretje države. Podpora organom tretje države bi morala biti zagotovljena v skladu s pravnim okvirom iz člena 88 Direktive 2014/59/EU. Da bi zagotovili usklajen pristop do tretjih držav, bi bilo treba v čim večji meri preprečiti, da bi se v sodelujočih državah članicah sprejemale različne odločitve glede priznavanja postopkov za reševanje, ki se v tretjih državah izvajajo v zvezi z institucijami ali nadrejenimi družbami, katerih podrejene družbe ali druga sredstva, pravice ali obveznosti so v sodelujočih državah članicah. Odbor bi zato moral imeti možnost, da v zvezi s tem izdaja priporočila.

(93) Za uspešno opravljanje svojih nalog bi moral imeti odbor ustrezna preiskovalna pooblastila. Imeti bi moral možnost, da zahteva vse potrebne informacije prek nacionalnih organov za reševanje ali neposredno, in sicer po tem, ko jih obvesti, in izvaja inšpekcijske preglede na kraju samem, po potrebi v sodelovanju s pristojnimi nacionalnimi organi, ter da pri tem v celoti uporabi vse informacije, ki jih imajo na voljo ECB in pristojni nacionalni organi. V okviru reševanja bi morali biti inšpekcijski pregledi na kraju samem odboru na voljo za zagotovitev, da se odločitve sprejmejo na podlagi popolnoma natančnih informacij, in za učinkovito spremljanje izvajanja s strani nacionalnih organov.

(94) Da se odboru zagotovi dostop do vseh zadevnih informacij, se zadevni subjekti in njihovi zaposleni ali tretje strani, ki so za te subjekte prevzele zunanje izvajanje funkcij ali dejavnosti, ne bi smeli sklicevati na zahteve varovanja poslovne skrivnosti, s čimer bi lahko preprečili razkritje informacij odboru. Obenem se razkritje takšnih informacij odboru ne bi smelo obravnavati kot kršitev zahtev varovanja poslovne skrivnosti.

(95) Za zagotovitev spoštovanja odločitev, sprejetih v okviru EMR, bi bilo treba v primeru kršitve določiti sorazmerne in odvračilne globe. Odbor bi moral biti pooblaščen za naložitev glob ali periodičnih denarnih kazni družbam, ki ne spoštujejo njegovih odločitev, naslovljenih nanje.

([1]) Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

([2]) Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

(96) Kadar nacionalni organ za reševanje krši pravila EMR s tem, da ne uporablja pooblastil, ki so mu podeljena v skladu z nacionalnim pravom za izvajanje navodil odbora, je zadevna država članica lahko odgovorna, da nadomesti kakršno koli škodo, povzročeno posameznikom, po potrebi tudi instituciji ali skupini v postopku reševanja ali kateremu koli upniku katerega koli dela tega subjekta ali skupine v kateri koli državi članici, in sicer v skladu z zadevno sodno prakso.

(97) Za zagotovitev popolne samostojnosti in neodvisnosti odbora bi moral ta imeti samostojen proračun, katerega prihodki bi izhajali iz obveznih prispevkov institucij v sodelujočih državah članicah. Določiti bi bilo treba ustrezna pravila za proračun odbora, pripravo proračuna, sprejetje notranjih pravil o določitvi postopka za pripravo in izvajanje proračuna ter notranjo in zunanjo revizijo računovodskih izkazov.

(98) Ta uredba ne bi smela posegati v možnost držav članic, da zaračunavajo pristojbine za kritje upravnih stroškov nacionalnih organov za reševanje.

(99) Sodelujoče države članice so se dogovorile, da bodo nesodelujočim državam članicam nemudoma in z obrestmi povrnile znesek, ki ga je nesodelujoča država članica plačala v kapitalu v zvezi z vsako uporabo proračuna Unije za namene izpolnjevanja nepogodbenih obveznosti in s tem povezanih stroškov v okviru opravljanja nalog na podlagi te uredbe. Sodelujoče države članice so za izvajanje te zaveze sklenile sporazum.

(100) Obstajajo okoliščine, v katerih je učinkovitost uporabljenih instrumentov za reševanje odvisna od razpoložljivosti kratkoročnega financiranja za subjekt ali premostitveni subjekt, zagotovitve jamstev morebitnim kupcem ali zagotovitve kapitala premostitvenemu subjektu. Ne glede na vlogo centralnih bank pri zagotavljanju likvidnosti finančnemu sistemu tudi v stresnem obdobju je zato pomembno ustanoviti sklad za preprečitev, da sredstva za te namene prihajajo iz nacionalnih proračunov. Stabilizacijo finančnega sistema bi moral financirati celoten finančni sektor.

(101) Zagotoviti je treba, da je sklad v celoti na voljo za namene reševanja propadajočih institucij. Zato se sklada ne bi smelo uporabljati za druge namene, kot je učinkovito izvajanje instrumentov za reševanje in pooblastil za reševanje. Poleg tega bi ga bilo treba uporabljati le v skladu z veljavnimi cilji in načeli reševanja. V skladu s tem bi moral odbor zagotoviti, da vse izgube, stroške ali druge izdatke, nastale v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje, najprej krijejo delničarji in upniki institucije v postopku reševanja. Šele kadar se sredstva delničarjev in upnikov izčrpajo, bi moral izgube, stroške ali druge izdatke, nastale v zvezi z instrumenti za reševanje, kriti sklad.

(102) Načeloma bi moral prispevke pred kakršnim koli ukrepom za reševanje in neodvisno od njega najprej zagotoviti sektor. Če s predhodnim financiranjem ni mogoče pokriti izgub ali stroškov, ki nastanejo zaradi uporabe sklada, bi bilo treba za pokrivanje dodatnih stroškov ali izgub zbrati dodatne prispevke. Poleg tega bi moral imeti sklad možnost pridobiti posojila ali druge oblike pomoči od institucij, finančnih institucij ali drugih tretjih oseb, kadar predhodni in naknadni prispevki niso takoj dostopni ali ne zadoščajo za kritje izdatkov, ki nastanejo z uporabo sklada v zvezi z ukrepi za reševanje.

(103) Države članice bi morale za preprečevanje dvojnega plačila imeti možnost uporabe razpoložljivih finančnih sredstev iz nacionalnih bančnih dajatev, davkov ali prispevkov za reševanje, uvedenih med 17. junijem 2010 in 2. julijem 2014 za namene predhodnih prispevkov.

(104) Da bi dosegli kritično maso in se izognili procikličnim učinkom, ki bi se pojavili, če bi se moral sklad v sistemski krizi zanašati le na naknadne prispevke, je nujno, da predhodno razpoložljiva finančna sredstva sklada dosegajo vsaj določeno minimalno ciljno raven.

(105) Ciljno raven sklada bi bilo treba določiti kot odstotek zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij, ki imajo dovoljenje v sodelujočih državah članicah. Ker pa bi bilo ob upoštevanju funkcij sklada ustreznejše referenčno merilo znesek vseh obveznosti teh institucij, bi morala Komisija oceniti, ali bi bile ustreznejša podlaga krite vloge ali skupne obveznosti ter ali bi bilo treba v prihodnje uvesti minimalni absolutni znesek za sklad in ohraniti enake pogoje kot v Direktivi 2014/59/EU.

(106) Določiti bi bilo treba ustrezen časovni okvir za dosego ciljne ravni sklada. Vendar bi moralo biti odboru omogočeno, da obdobje prispevkov prilagodi tako, da upošteva velika izplačila iz sklada.

(107) Zagotovitev učinkovitega in zadostnega financiranja sklada je nadvse pomembna za verodostojnost EMR. Sposobnost odbora, da pridobi alternativne sredstva financiranja za sklad, bi bilo treba okrepiti tako, da bi se omogočila optimizacija stroškov financiranja in ohranila kreditna sposobnost sklada. Takoj po začetku veljavnosti te uredbe bi moral odbor v sodelovanju s sodelujočimi državami članicami sprejeti potrebne ukrepe za razvoj ustreznih metod in načinov, s katerimi bi se izboljšala posojilna sposobnost sklada, vzpostaviti pa bi jih bilo treba do datuma začetka uporabe te uredbe.

(108) Kadar so sodelujoče države članice že vzpostavile nacionalne sheme za financiranje reševanja, bi morale biti sposobne zagotoviti, da nacionalne sheme za financiranje reševanja uporabijo razpoložljiva finančna sredstva, ki so jih v preteklosti v obliki predhodnih prispevkov zbrale od subjektov, da slednjim povrnejo predhodne prispevke, ki bi jih ti morali vplačati v sklad. Takšno povračilo ne bi smelo posegati v obveznosti držav članic na podlagi Direktive 2014/49/EU.

(109) Za zagotovitev poštenega izračuna prispevkov in spodbujanje poslovanja po modelu, ki pomeni manj tveganja, bi bilo treba pri prispevkih v sklad upoštevati stopnjo tveganja kreditne institucije v skladu z Direktivo 2014/59/EU in z delegiranimi akti, sprejetimi na njeni podlagi.

(110) Za zagotovitev ustrezne delitve stroškov reševanja med sistemi jamstva za vloge in skladom bi se moral iz sistema jamstva za vloge, v katerega je vključena institucija v postopku reševanja, prispevati znesek, ki ne bi presegal zneska izgub, ki bi jih moral sistem kriti, če bi subjekt prenehal po običajnih insolvenčnih postopkih.

(111) Za zaščito vrednosti zneskov v skladu bi bilo treba te zneske vložiti v dovolj varna, razpršena in likvidna sredstva.

(112) Kadar se tesno sodelovanje sodelujoče države članice, katere valuta ni euro, z ECB dokončno prekine v skladu s členom 7 Uredbe (EU) št. 1024/2013, bi bilo treba določiti pošteno razdelitev zbranih prispevkov zadevne sodelujoče države članice ob upoštevanju njenih interesov in interesov sklada.

(113) Na Komisijo bi bilo treba prenesti pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 290 PDEU, da se določijo pravila za izračun obrestne mere, ki se uporabi v primeru odločitve za izterjavo neustrezno uporabljenih zneskov iz sklada in za zagotavljanje pravice do dobrega upravljanja in pravice do dostopa do dokumentov za upravičence v postopkih v zvezi s tovrstnim reševanjem; se določi vrsta prispevkov v sklad, zadeve, za katere se prispevki plačajo, in način za izračun zneska prispevkov ter način njihovega plačila; se podrobno določijo pravila glede registracije, računovodstva in poročanja ter druga pravila, ki so potrebna za zagotovitev, da so prispevki v celoti in pravočasno plačani; se določijo letni prispevki, potrebni za kritje upravnih stroškov odbora, preden ta postane popolnoma operativen; se določi sistem prispevkov za institucije, ki so dovoljenje za poslovanje pridobile, potem ko je sklad dosegel ciljno raven; se določijo merila za časovno razporeditev prispevkov; se določijo merila za določitev, za koliko let je mogoče podaljšati prvotno obdobje za dosego ciljne ravni; se določijo merila za opredelitev letnih prispevkov, ko se razpoložljiva finančna sredstva sklada po prvotnem obdobju zmanjšajo pod njegovo ciljno raven; se določijo ukrepi za opredelitev razmer in pogojev, v katerih se lahko za posamezne institucije začasno odložijo naknadni prispevki; ter se določijo podrobna pravila za upravljanje sklada ter splošna načela in merila za njegovo naložbeno strategijo.

(114) Svet bi moral v okviru delegiranih aktov, sprejetih na podlagi Direktive 2014/59/EU, sprejeti izvedbene akte, s katerimi bi določil uporabo metodologije za izračun posameznih prispevkov v sklad, pa tudi tehnične rešitve za izračun pavšalnega prispevka in tveganju prilagojenega prispevka. S to metodologijo naj bi zagotovili, da sta tako pavšalni kot tveganju prilagojeni element v enačbi za izračun posameznih prispevkov opredeljena tako, da bosta skladna z načeli reševanja in z delegiranimi akti, sprejetimi na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59/EU. Ta metodologija bi morala upoštevati načelo sorazmernosti, ne da bi pri tem prišlo do izkrivljanja med strukturami bančnega sektorja držav članic.

(115) Kot je navedeno v izjavi št. 39 o členu 290 PDEU, bi se morala Komisija v skladu z ustaljeno prakso pri pripravi osnutkov delegiranih aktov, določenih v tej uredbi, še naprej posvetovati s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice. V zvezi s tem je še posebej pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu po potrebi ustrezno posvetuje z ECB in odborom o zadevah, ki so v njuni pristojnosti.

(116) O ukrepih za reševanje bi bilo treba ustrezno obveščati, ob upoštevanju omejenih izjem iz te uredbe pa bi jih bilo treba tudi objaviti. Ker pa so informacije, ki jih odbor, nacionalni organi za reševanje in njihovi strokovni svetovalci pridobijo med postopkom reševanja, verjetno občutljive, bi morale za te informacije pred javno objavo odločitve o reševanju veljati zahteve o varovanju poslovne skrivnosti. Upoštevati je treba, da imajo lahko informacije o vsebini in podrobnostih načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen teh načrtov daljnosežne vplive, zlasti na zadevna podjetja. Za vse informacije o odločitvah, preden so te sprejete, in sicer glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov v okviru postopka, je treba domnevati, da bodo vplivale na javne in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša. Že informacija o tem, da odbor in nacionalni organi za reševanje preučujejo določen subjekt, pa bi lahko imela negativne vplive za ta subjekt. Zato je treba zagotoviti ustrezne mehanizme za ohranjanje zaupnosti takih informacij, kot so vsebina in podrobnosti načrtov reševanja ter rezultati morebitnih ocen, ki se opravijo v zvezi s tem.

(117) Za ohranitev zaupnosti dela odbora bi morali njegovi člani in njegovi uslužbenci, vključno z uslužbenci, ki se izmenjajo s sodelujočimi državami članicami ali se iz teh držav napoti za izvajanje nalog reševanja, upoštevati zahteve varovanja poslovne skrivnosti, tudi potem, ko njihove naloge prenehajo. Te zahteve bi morale veljati tudi za druge osebe, ki jih pooblasti odbor, za osebe, ki jih nacionalni organi držav članic za reševanje pooblastijo ali imenujejo za izvajanje inšpekcijskih pregledov na kraju samem, za opazovalce, ki so vabljeni na plenarne in izvršne seje odbora ter za opazovalce iz nesodelujočih držav članic, ki sodelujejo v notranjih ekipah za reševanje. Za namene opravljanja nalog, ki so mu zaupane s to uredbo, bi moral biti odbor pod določenimi pogoji pooblaščen za izmenjavo informacij z nacionalnimi organi ali organi in telesi Unije.

(118) Za zagotovitev, da je odbor zajet v ESFS, bi bilo treba Uredbo (EU) št. 1093/2010 spremeniti, da se odbor vključi v pojem pristojnih organov, ustanovljenih z navedeno uredbo. Takšno izenačenje položaja odbora in pristojnih organov v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 je skladno z nalogami, dodeljenimi EBA v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 1093/2010, namreč prispevanjem in aktivnim sodelovanjem pri pripravi in usklajevanju načrtov sanacije in reševanja ter prizadevanjem za olajšanje reševanja propadajočih subjektov ter skupin in zlasti čezmejnih skupin.

(119) Dokler odbor ni popolnoma operativen, bi morala biti Komisija odgovorna za začetne dejavnosti, vključno z imenovanjem začasnega predsednika, ki bo pooblastil vsa potrebna plačila v imenu odbora.

(120) EMR združuje odbor, Svet, Komisijo in organe za reševanje sodelujočih držav članic. V skladu s členom 263 PDEU ima Sodišče pristojnost za pregled zakonitosti odločitev, ki jih sprejmejo odbor, Svet in Komisija, pa tudi za ugotavljanje njihove nepogodbene odgovornosti. Poleg tega je Sodišče v skladu s členom 267 PDEU pristojno za predhodno odločanje na zahtevo nacionalnih pravosodnih organov glede veljavnosti in razlage aktov institucij, organov ali agencij Unije. Nacionalni pravosodni organi bi morali biti v skladu z nacionalnim pravom pristojni za pregled zakonitosti odločitev, ki jih sprejmejo organi za reševanje sodelujočih držav članic pri izvajanju svojih pooblastil, prenesenih nanje s to uredbo, pa tudi za ugotavljanje njihove nepogodbene odgovornosti.

(121) Ta uredba spoštuje temeljne pravice ter upošteva pravice, svoboščine in načela, priznana predvsem z Listino, med njimi zlasti lastninsko pravico, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude ter pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča ter pravico do obrambe, in bi jo zato bilo treba izvajati v skladu z navedenimi pravicami in načeli.

(122) Ker ciljev te uredbe, in sicer vzpostavitve učinkovitega in uspešnega enotnega evropskega okvira za reševanje subjektov in zagotavljanja skladne uporabe pravil za reševanje, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.

(123) Komisija bi morala pregledati uporabo te uredbe, da bi ocenila njen učinek na notranji trg ter ugotovila, ali jo je treba spremeniti ali nadgraditi, da bi se izboljšala učinkovitost in uspešnost EMR, in zlasti, ali bi bilo treba bančno unijo dopolniti s harmonizacijo insolvenčnih postopkov za propadle institucije na ravni Unije.

(124) Prenos prispevkov, zbranih na nacionalni ravni v skladu s to uredbo, bi moral skladu omogočiti delovanje in s tem učinkovito uporabo instrumentov za reševanje. Zato bi se morale določbe te uredbe o instrumentih za reševanje in prispevkih začeti uporabljati s 1. januarjem 2016. Od decembra 2015 bi moralo biti možno ta datum preložiti za enomesečna obdobja, kadar pogoji za prenos prispevkov, zbranih na nacionalni ravni, niso bili izpolnjeni –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

DEL I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa enotna pravila in enotni postopek za reševanje subjektov iz člena 2 s sedežem v sodelujočih državah članicah iz člena 4.

Ta enotna pravila in ta enotni postopek izvaja enotni odbor za reševanje, ustanovljen v skladu s členom 42 (v nadaljnjem besedilu: odbor), skupaj s Svetom in Komisijo ter nacionalnimi organi za reševanje v okviru enotnega mehanizma za reševanje (EMR), ustanovljenega s to uredbo. EMR je podprt z enotnim skladom za reševanje (v nadaljnjem besedilu: sklad).

Uporaba sklada je vezana na začetek veljavnosti sporazuma med sodelujočimi državami članicami (v nadaljnjem besedilu: sporazum) o prenosu sredstev, zbranih na nacionalni ravni, v sklad, ter o postopnem združevanju različnih sredstev, zbranih na nacionalni ravni, ki se dodelijo nacionalnim razdelkom sklada.

Člen 2

Področje uporabe

Ta uredba se uporablja za naslednje subjekte:

(a) kreditne institucije s sedežem v eni od sodelujočih držav članic;

(b) nadrejene družbe, vključno s finančnimi holdingi in mešanimi finančnimi holdingi, s sedežem v eni od sodelujočih držav članic, kadar so predmet konsolidiranega nadzora, ki ga izvaja ECB v skladu s členom 4(1)(g) Uredbe (EU) št. 1024/2013;

(c) investicijska podjetja in finančne institucije s sedežem v eni od sodelujočih držav članic, kadar so zajete pod konsolidiran nadzor nadrejene družbe, ki ga izvaja ECB v skladu s členom 4(1)(g) Uredbe (EU) št. 1024/2013.

Člen 3

Opredelitev pojmov

1. V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) „pristojni nacionalni organ“ pomeni vsak pristojni nacionalni organ, kot je opredeljen v členu 2(2) Uredbe (EU) št. 1024/2013;

(2) „pristojni organ“ pomeni pristojni organ, kot je opredeljen v členu 4(2)(i) Uredbe (EU) št. 1093/2010;

(3) „nacionalni organ za reševanje“ pomeni organ, ki ga določi sodelujoča država članica v skladu s členom 3 Direktive 2014/59/EU;

(4) „zadevni nacionalni organ za reševanje“ pomeni nacionalni organ za reševanje sodelujoče države članice, v kateri ima sedež subjekt ali subjekt skupine;

(5) „pogoji za reševanje“ pomeni pogoje iz člena 18(1);

(6) „načrt reševanja“ pomeni načrt, izdelan v skladu s členom 8 ali 9;

(7) „načrt reševanja skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, izdelan v skladu s členoma 8 in 9;

(8) „cilji reševanja“ pomeni cilje iz člena 14;

(9) „instrument za reševanje“ pomeni instrument za reševanje iz člena 22(2);

(10) „ukrep za reševanje“ pomeni odločitev, da se subjekt iz člena 2 začne reševati na podlagi člena 18, uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanje enega ali več pooblastil za reševanje;

(11) „krite vloge“ pomeni vloge, kot so opredeljene v členu 2(1)(5) Direktive 2014/49/EU;

(12) „upravičene vloge“ pomeni upravičene vloge, kot so opredeljene v členu 2(1)(4) Direktive 2014/49/EU;

(13) „institucija“ pomeni kreditno institucijo ali investicijsko podjetje, ki ga zajema konsolidirani nadzor v skladu s členom 2(c);

(14) „institucija v postopku reševanja“ pomeni subjekt iz člena 2, v zvezi s katerim se izvaja ukrep za reševanje;

(15) „finančna institucija“ pomeni finančno institucijo, kot je opredeljena v členu 4(1)(26) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(16) „finančni holding“ pomeni finančni holding, kot je opredeljena v členu 4(1)(20) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(17) „mešani finančni holding“ pomeni mešani finančni holding, kot je opredeljen v členu 4(1)(21) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(18) „EU nadrejeni finančni holding“ pomeni EU nadrejeni finančni holding, kot je opredeljen v členu 4(1)(31) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(19) „EU nadrejena institucija“ pomeni EU nadrejeno institucijo, kot je opredeljena v členu 4(1)(29) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(20) „nadrejena družba“ pomeni nadrejeno družbo, kot je opredeljena v členu 4(1)(15)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(21) „podrejena družba“ pomeni podrejeno družbo, kot je opredeljena v členu 4(1)(16) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(22) „podružnica“ pomeni podružnico, kot je opredeljena v členu 4(1)(17) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(23) „skupina“ pomeni nadrejeno družbo in njene podrejene družbe, ki so subjekti iz člena 2;

(24) „čezmejna skupina“ pomeni skupino, ki vključuje subjekte iz člena 2, ki imajo sedež v več kot eni sodelujoči državi članici;

(25) „konsolidirani položaj“ pomeni osnovo konsolidiranega položaja, kot je opredeljen v členu 4(1)(47) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(26) „konsolidacijski nadzornik“ pomeni konsolidacijskega nadzornika, kot je opredeljen v členu 4(1)(41) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(27) „organ za reševanje, pristojen na ravni skupine“ pomeni organ za reševanje v sodelujoči državi članici, v kateri ima sedež institucija ali nadrejena družba, ki je pod konsolidacijskim nadzorom na najvišji ravni konsolidacije v sodelujočih državah članicah v skladu s členom 111 Direktive 2013/36/EU;

(28) „institucionalna shema za zaščito vlog“ pomeni ureditev, ki izpolnjuje zahteve iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(29) „izredna javna finančna podpora“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU ali katero koli drugo javno finančno podporo na nadnacionalni ravni, ki bi pomenila državno pomoč, če bi bila dodeljena na nacionalni ravni, ki je namenjena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali kapitalske ustreznosti subjekta iz člena 2 te uredbe ali skupine, katere del je ta subjekt;

(30) „instrument prodaje poslovanja“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje izvede prenos lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na kupca, ki ni premostitvena institucija, v skladu s členom 24;

(31) „instrument premostitvene institucije“ pomeni mehanizem za prenos lastniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na premostitveno institucijo v skladu s členom 25;

(32) „instrument izločitve sredstev“ pomeni mehanizem za izvedbo prenosa sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na nosilec upravljanja sredstev v skladu s členom 26;

(33) „instrument za reševanje s sredstvi upnikov“ pomeni mehanizem za izvajanje pooblastila za odpis in konverzijo v zvezi z obveznostmi institucije v postopku reševanja v skladu s členom 27;

(34) „razpoložljiva finančna sredstva“ pomeni denarna sredstva, vloge, sredstva in nepreklicne zaveze za plačilo, ki so na voljo skladu za namene iz člena 76(1);

(35) „ciljna raven“ pomeni znesek razpoložljivih finančnih sredstev, ki jih je treba zbrati v skladu s členom 69(1);

(36) „sporazum“ pomeni sporazum o prenosu prispevkov v sklad in njihovi vzajemnosti;

(37) „prehodno obdobje“ pomeni obdobje od datuma začetka uporabe te uredbe, kot je določeno v členu 99(2) in (6), do trenutka, ko sklad doseže ciljno raven, ali do 1. januarja 2024, kar od tega je prej;

(38) „finančni instrument“ pomeni finančni instrument, kot je opredeljen v členu 4(1)(50) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(39) „dolžniški instrument“ pomeni obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali priznavajo dolg, in instrumente ki dajejo pravice do pridobivanja dolžniških instrumentov;

(40) „kapital“ pomeni kapital, kot je opredeljen v členu 4(1)(118) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(41) „kapitalske zahteve“ pomeni zahteve iz členov 92 do 98 Uredbe (EU) št. 575/2013;

(42) „prenehanje“ pomeni unovčenje sredstev subjekta iz člena 2;

(43) „izvedeni finančni instrument“ pomeni izvedeni finančni instrument, kot je opredeljen v členu 2(5) Uredbe (EU) št. 648/2012;

(44) „pooblastila za odpis in konverzijo“ pomeni pooblastila iz člena 21;

(45) „instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 28(1) do (4), člena 29(1) do (5) ali člena 31(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(46) „instrumenti dodatnega temeljnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 52(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(47) „instrumenti dodatnega kapitala“ pomeni kapitalske instrumente ali podrejena posojila, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 63 Uredbe (EU) št. 575/2013;

(48) „skupni znesek“ pomeni skupni znesek s katerim je organ za reševanje ocenil, da se upravičene obveznosti odpišejo ali konvertirajo v skladu s členom 27(13);

(49) „upravičene obveznosti“ pomeni obveznosti in kapitalske instrumente, ki niso instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala, dodatnega temeljnega kapitala ali dodatnega kapitala subjekta iz člena 2, ki niso izključeni iz področja uporabe instrumenta reševanja z instrumentom za reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 27(3);

(50) „sistem jamstva za vloge“ pomeni sistem jamstva za vloge vpeljan in uradno priznan s strani države članice na podlagi člena 4 Direktive 2014/49/EU;

(51) „zadevni kapitalski instrumenti“ pomeni instrumente dodatnega temeljnega kapitala ali dodatnega kapitala;

(52) „krita obveznica“ pomeni instrument iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([1]);

(53) „vlagatelj“ pomeni vlagatelja, kot je opredeljen v členu 2(1)(6) Direktive 2014/49/EU;

(54) „investitor“ pomeni vlagatelja v smislu člena 1(4) Direktive 97/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([2]).

2. Če ni ustrezne opredelitve pojma v odstavku 1 tega člena, se uporabijo opredelitve pojmov iz člena 2 Direktive 2014/59/EU. Če ni ustrezne opredelitve pojma v odstavku 1 tega člena ali v členu 2 Direktive 2014/59/EU, se uporabijo opredelitve pojmov iz člena 3 Direktive 2013/36/EU.

Člen 4

Sodelujoče države članice

1. Sodelujoče države članice v smislu člena 2 Uredbe (EU) št. 1024/2013 se razumejo kot sodelujoče države članice za namene te uredbe.

2. Kadar se tesno sodelovanje med državo članico in ECB začasno ali dokončno prekine v skladu s členom 7 Uredbe (EU) št. 1024/2013, se ta uredba od datuma začetka uporabe odločitve o začasni ali dokončni prekinitvi tesnega sodelovanja ne uporablja več za subjekte s sedežem v tej državi članici.

3. V primeru, da se tesno sodelovanje države članice, katere valuta ni euro, z ECB dokončno prekine v skladu s členom 7 Uredbe (EU) št. 1024/2013, odbor ob soglasju te države članice v treh mesecih po datumu sprejetja odločitve o dokončni prekinitvi tesnega sodelovanja določi načine za povračilo prispevkov, ki jih je zadevna država članica prenesla v sklad, in morebitne druge veljavne pogoje.

Povračila vključujejo del razdelka zadevne države članice, ki ni postal vzajemen. Če med prehodnim obdobjem, kot je določeno v sporazumu, povračila ne-vzajemnega dela ne zadostujejo za financiranje vzpostavitve nacionalne sheme

([1]) Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjemih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).
([2]) Direktiva 97/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. marca 1997 o odškodninskih shemah za vlagatelje (UL L 84, 26.3.1997, str. 22).

financiranja v zadevni državi članici v skladu z Direktivo 2014/59/EU, povračila vključujejo tudi celoten del razdelka te države članice, ki je postal vzajemen v skladu s sporazumom, ali njegov del, po prehodnem obdobju pa celoto ali del prispevkov, ki jih je zadevna država članica prenesla v času tesnega sodelovanja, in sicer v znesku, ki zadostuje za financiranje navedene nacionalne sheme financiranja.

Pri ocenjevanju zneska finančnih sredstev, ki ga je treba povrniti iz vzajemnega dela oziroma po prehodnem obdobju iz sklada, se upoštevajo naslednja dodatna merila:

(a) kako je bila izvedena dokončna prekinitev tesnega sodelovanja z ECB, ali je bila prostovoljna v skladu s členom 7(6) Uredbe (EU) št. 1024/2013 ali ne;

(b) obstoj ukrepov za reševanje, ki so v teku na datum dokončne prekinitve;

(c) gospodarski cikel države članice, ki jo zadeva dokončna prekinitev.

Povračila se porazdelijo v omejenem obdobju, ki je sorazmerno s časom trajanja tesnega sodelovanja. Delež finančnih sredstev zadevne države članice, ki je bil iz sklada uporabljen za ukrepe za reševanje med obdobjem tesnega sodelovanja, se odšteje od povračila.

4. Ta uredba se še naprej uporablja za postopke reševanja, ki so na datum začetka uporabe odločitve iz odstavka 2 v teku.

Člen 5

Povezava z Direktivo 2014/59/EU in veljavnim nacionalnim pravom

1. Kadar odbor v skladu s to uredbo opravlja naloge in izvaja pooblastila, ki jih mora v skladu z Direktivo 2014/59/EU opravljati ali izvajati nacionalni organ za reševanje, se za uporabo te uredbe in Direktive 2014/59/EU šteje, da je odbor zadevni nacionalni organ za reševanje ali – v primeru čezmejnega reševanja skupine – zadevni nacionalni organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

2. Odbor, Svet in Komisija ter, kadar je to ustrezno, nacionalni organi za reševanje, sprejmejo odločitve ob upoštevanju zadevnega prava Unije, zlasti pa vseh zakonodajnih in nezakonodajnih aktov, vključno z akti iz členov 290 in 291 PDEU, ter v skladu z njim.

Za odbor, Svet in Komisijo veljajo zavezujoči regulativni in izvedbeni tehnični standardi, ki jih je pripravil EBA in sprejela Komisija v skladu s členi 10 do 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010, ter smernice in priporočila, ki jih je EBA izdal na podlagi člena 16 navedene uredbe. Na vsak način si prizadevajo za spoštovanje smernic in priporočil EBA, ki se nanašajo na takšne nalog, kakršne morajo opravljati ti organi. Kadar ne spoštujejo ali ne nameravajo spoštovati teh smernic ali priporočil, se o tem v skladu s členom 16(3) navedene uredbe obvesti EBA. Odbor, Svet in Komisija sodelujejo z EBA pri izvajanju členov 25 in 30 navedene uredbe. Za odbor prav tako veljajo odločitve EBA v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010, kadar so take odločitve predvidene v Direktivi 2014/59/EU.

Člen 6

Splošna načela

1. Noben ukrep, predlog ali politika odbora, Sveta, Komisije ali nacionalnega organa za reševanje ne diskriminira subjektov, imetnikov vlog, investitorjev ali drugih upnikov s sedežem v Uniji na podlagi njihovega državljanstva ali kraja poslovanja.

2. Pri sprejemanju ukrepov, predlogov ali politik odbora, Sveta, Komisije ali nacionalnega organa za reševanje v okviru EMR se v celoti in z dolžno skrbnostjo upoštevata enotnost in celovitost notranjega trga.

3. Pri odločanju ali ukrepanju, ki lahko vpliva na več kot eno državo članico, in zlasti pri sprejemanju odločitev glede skupin, ki imajo sedež v dveh ali več državah članicah, se ustrezno upoštevajo cilji reševanja iz člena 14 ter vsi naslednji dejavniki:

(a) interesi držav članic, v katerih skupina posluje, in zlasti vpliv vsake odločitve, ukrepanja ali neukrepanja na finančno stabilnost, fiskalne vire, gospodarstvo, sheme financiranja, sistem jamstva za vloge ali odškodninsko shemo za investitorje katere koli od teh držav članic in na sklad;

(b) cilj uravnoteženja interesov različnih udeleženih držav članic in izogibanja neupravičenim predsodkom ali neupravičeni zaščiti interesov države članice;

(c) potreba po zmanjšanju negativnega učinka na kateri koli del skupine, katere član je subjekt iz člena 2, ki je predmet reševanja.

4. Pri sprejemanju odločitev ali ukrepov, zlasti glede subjektov ali skupin, ki imajo sedež tako v sodelujoči državi članici kot v nesodelujoči državi članici, se upoštevajo možni negativni učinki na nesodelujoče države članice, vključno s subjekti, ki imajo sedež v teh državah članicah.

5. Odbor, Svet in Komisija uravnotežijo dejavnike iz odstavka 3 s cilji reševanja iz člena 14, kakor je to primerno glede na naravo in okoliščine posameznega primera, ter spoštujejo odločitve, ki jih Komisija sprejme v skladu s členom 107 PDEU in členom 19 te uredbe.

6. Odločitve ali ukrepi odbora, Sveta ali Komisije ne zahtevajo od držav članic, da zagotovijo izredno javno finančno podporo, niti ne posegajo v proračunsko suverenost in v fiskalne obveznosti držav članic.

7. Kadar odbor sprejme odločitev, ki se nanaša na nacionalni organ za reševanje, ima nacionalni organ za reševanje pravico podrobneje določiti ukrepe, ki jih je treba sprejeti. Taka podrobnejša določitev je v skladu z zadevno odločitvijo odbora.

Člen 7

Razdelitev nalog v okviru EMR

1. Odbor je odgovoren za učinkovito in dosledno delovanje EMR.

2. Ob upoštevanju določb iz člena 31(1) je odbor odgovoren za pripravo načrtov reševanja in za sprejemanje vseh odločitev v zvezi z reševanjem za:

(a) subjekte iz člena 2, ki niso del skupine, in za skupine:

  (i) ki v skladu s členom 6(4) Uredbe (EU) št. 1024/2013 štejejo za pomembne ali

  (ii) za katere se je ECB v skladu s členom 6(5)(b) Uredbe (EU) št. 1024/2013 odločila, da bo sama neposredno izvajala vsa zadevna pooblastila, ter

(b) druge čezmejne skupine.

3. V zvezi s subjekti in skupinami, razen tistih iz odstavka 2, nacionalni organi za reševanje brez poseganja v odgovornosti odbora za naloge, ki mu jih nalaga ta uredba, opravljajo in so odgovorni za naslednje naloge:

(a) sprejemanje načrtov reševanja in izvajanje ocene rešljivosti v skladu s členoma 8 in 10 ter postopkom iz člena 9;

(b) sprejemanje ukrepov pri zgodnjem posredovanju v skladu s členom 13(3);

(c) uporabo poenostavljenih obveznosti glede priprave načrta reševanja ali opustitev teh obveznosti v skladu s členom 11;

(d) določanje ravni minimalnih zahtev za kapital in upravičene obveznosti v skladu s členom 12;

(e) sprejemanje odločitev o reševanju in uporabo instrumentov za reševanje iz te uredbe, v skladu z ustreznimi postopki in zaščitnimi ukrepi, pod pogojem, da ukrepi za reševanje ne zahtevajo uporabe sklada in se financirajo izključno z instrumenti iz členov 21 in 24 do 27 in/ali s sistemom jamstva za vloge v skladu s členom 79, ter s postopkom iz člena 31;

(f) odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov na podlagi člena 21 v skladu s postopkom iz člena 31.

Če je ukrep za reševanje zahteva uporabo sklada, odbor sprejme shemo za reševanje.

Nacionalni organi za reševanje pri sprejemanju odločitve o reševanju upoštevajo načrte reševanja iz člena 9 in jim sledijo, razen če ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bi cilje reševanja učinkoviteje dosegli z ukrepi, ki niso določeni v načrtu reševanja.

Nacionalni organi za reševanje pri opravljanju nalog iz tega odstavka uporabljajo ustrezne določbe iz te uredbe. Vsa sklicevanja na odbor v členu 5(2), členu 6(5), členu 8(6), (8), (12) in (13), členu 10(1) do (10), členih 11 do 14, členu 15(1), (2) in (3), členu 16, prvem pododstavku člena 18(1), členu 18(2) in (6), členu 20, členu 21(1) do (7), drugem pododstavku člena 21(8), členu 21(9) in (10), členu 22(1), (3) in (6), členih 23 in 24, členu 25(3), členu 27(1) do (15), drugem stavku drugega pododstavka, tretjem pododstavku, prvem, tretjem in četrtem stavku četrtega pododstavka člena 27(16) ter členu 32, se berejo kot sklicevanja na nacionalne organe za reševanj v zvezi s skupinami in subjekti iz prvega pododstavka tega odstavka. V ta namen nacionalni organi za reševanje pooblastila, ki so bila nanje prenesena na podlagi nacionalnega prava, ki prenaša Direktivo 2014/59/EU, izvajajo v skladu s pogoji, določenimi v nacionalnem pravu.

Nacionalni organi za reševanje obvestijo odbor o ukrepih iz tega odstavka, ki jih je treba sprejeti, in se pri sprejemanju teh ukrepov tesno usklajujejo z odborom.

Nacionalni organi za reševanje odboru predložijo načrte reševanja iz člena 9 ter vse posodobitve, katerim priložijo obrazloženo oceno rešljivosti zadevnega subjekta ali zadevne skupine v skladu s členom 10.

4. Kadar je to potrebno zaradi zagotovitve dosledne uporabe visokih standardov za reševanje na podlagi te uredbe, odbor lahko:

(a) po prejetju uradnega obvestila nacionalnega organa za reševanje o ukrepu na podlagi odstavka 3 tega člena v skladu s členom 31(1), v ustreznem času in ob upoštevanju nujnosti okoliščin izda opozorilo zadevnem nacionalnemu organu za reševanje, kadar odbor meni, da osnutek odločitve v zvezi s subjektom ali skupino iz odstavka 3 tega člena ni v skladu s to uredbo ali z njegovimi splošnimi navodili iz člena 31(1)(a);

(b) na svojo pobudo po posvetovanju z zadevnim nacionalnim organom za reševanje ali na zahtevo zadevnega nacionalnega organa za reševanje kadar koli, zlasti pa če njegovo opozorilo iz točke (a) ni bilo primerno upoštevano, odloči, da bo vsa ustrezna pooblastila na podlagi te uredbe izvajal neposredno tudi glede vseh subjektov ali skupin iz odstavka 3 tega člena.

5. Ne glede na odstavek 3 tega člena se lahko sodelujoče države članice odločijo, da odbor izvaja vsa ustrezna pooblastila in obveznosti, ki mu jih nalaga ta uredba v zvezi s subjekti in s skupinami – razen tistih iz odstavka 2 –, ki imajo sedež na njihovem ozemlju. V tem primeru se odstavka 3 in 4 tega člena, člen 9, člen 12(2) in člen 31(1) ne uporabljajo. Države članice, ki nameravajo uporabiti to možnost, o tem ustrezno uradno obvestijo odbor in Komisijo. To uradno obvestilo začne veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*.

DEL II

POSEBNE DOLOČBE

NASLOV I

FUNKCIJE V OKVIRU EMR IN POSTOPKOVNA PRAVILA

POGLAVJE 1

Načrtovanje reševanja

Člen 8

Načrti reševanja, ki jih pripravi odbor

1. Odbor pripravi in sprejme načrte reševanja za subjekte in skupine iz člena 7(2) ter za subjekte in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov.

2. Odbor pripravi načrte reševanja po posvetovanju z ECB ali z zadevnimi pristojnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi za reševanje, vključno z organom za reševanje, pristojnim na ravni skupine, sodelujočih držav članic, v katerih imajo subjekti sedež in z organi za reševanje nesodelujočih držav članic, v katerih se nahajajo pomembne podružnice, v kolikor so ti relevantni za pomembno podružnico. V ta namen lahko odbor od nacionalnih organov za reševanje zahteva, da pripravijo in mu predložijo osnutke načrtov reševanja, od organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine pa, da pripravi in mu predloži osnutek načrta reševanja skupine.

3. Da bi odbor zagotovil učinkovito in dosledno uporabo tega člena, pripravi smernice in na nacionalne organe za reševanje naslovi navodila za pripravo osnutkov načrtov reševanja in osnutkov načrtov reševanja skupine v zvezi s specifičnimi subjekti ali skupinami.

4. Za namene odstavka 1 tega člena nacionalni organi za reševanje predložijo odboru vse informacije, potrebne za pripravo in izvajanje načrtov reševanja, kakor so jih pridobili v skladu s členom 11 in členom 13(1) Direktive 2014/59/EU, brez poseganja v poglavje 5 tega naslova.

5. V načrtu reševanja so določene možnosti za uporabo instrumentov za reševanje in za izvajanje pooblastil za reševanje iz te uredbe za subjekte in skupine iz odstavka 1.

6. V načrtu reševanja so določeni ukrepi za reševanje, ki jih lahko sprejme odbor, če subjekt ali skupina iz odstavka 1 izpolnjuje pogoje za reševanje.

Informacije iz odstavka 9 se razkrijejo zadevnemu subjektu.

Pri pripravi in posodabljanju načrta reševanja odbor ugotovi morebitne bistvene ovire za reševanje ter, kadar je potrebno in sorazmerno, navede ustrezne ukrepe za njihovo odpravo v skladu s členom 10.

V načrtu reševanja so upoštevani ustrezni scenariji, vključno s tem, da je propad lahko specifičen za družbo ali da se lahko zgodi v času splošne finančne nestabilnosti ali dogodkov na ravni celotnega sistema.

Načrt reševanja ne predvideva ničesar od naslednjega:

(a) izredne javne finančne podpore razen uporabe sklada, ustanovljenega v skladu s členom 67;

(b) nujne likvidnostne pomoči centralne banke ali

(c) likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

7. Načrt reševanja vključuje analizo, kako in kdaj bi lahko institucija zaprosila za posojilo centralne banke v okoliščinah, ki se obravnavajo v načrtu, in navaja tista sredstva, ki bi bila verjetno priznana kot zavarovanje s premoženjem.

8. Odbor lahko od institucij zahteva pomoč pri pripravi in posodobitvi načrtov.

9. Načrt reševanja za vsak subjekt vsebuje, skupaj s količinsko opredelitvijo, kadar je to ustrezno in mogoče:

(a) povzetek ključnih elementov načrta;

(b) povzetek bistvenih sprememb institucije, ki so se zgodile po tem, ko so bile nazadnje predložene informacije o reševanju;

(c) prikaz, kako bi bili lahko kritične funkcije in glavna poslovna področja zakonito in ekonomsko ločeni od drugih funkcij v zadostnem obsegu, da bi se zagotovilo njihovo nadaljnje izvajanje v primeru propada institucije;

(d) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;

(e) podroben opis ocene rešljivosti, izvedene v skladu s členom 10;

(f) opis vseh ukrepov, ki se zahtevajo v skladu s členom 10(7) za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost, ugotovljenih na podlagi ocene, izvedene v skladu s členom 10;

(g) opis postopkov za določitev vrednosti in tržljivosti kritičnih funkcij, glavnih poslovnih področij in sredstev institucije;

(h) podroben opis dogovorov, s katerimi se zagotovi, da so informacije, zahtevane v skladu s členom 11 Direktive 2014/59/EU, posodobljene in da so vedno na voljo organom za reševanje;

(i) obrazložitev, kako bi se lahko financirale možnosti reševanja, ne da bi se pri tem predvidelo kar koli od naslednjega:

  (i) katera koli izredna javna finančna podpora razen uporabe sklada, ustanovljenega v skladu s členom 67;

  (ii) nujna likvidnostna pomoč centralne banke ali

  (iii) likvidnostna pomoč centralne banke, dodeljena na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere;

(j) podroben opis različnih strategij reševanja, ki bi se lahko uporabile v skladu z različnimi mogočimi scenariji, in ustrezni časovni okviri;

(k) opis kritičnih soodvisnosti;

(l) opis možnosti za ohranjanje dostopa do plačil in klirinških storitev ter druge infrastrukture in oceno prenosljivosti pozicij stranke;

(m) analizo vpliva načrta na zaposlene v instituciji, vključno z oceno vseh povezanih stroškov, in opis predvidenih postopkov za posvetovanje z uslužbenci med procesom reševanja, pri čemer se upoštevajo nacionalni sistemi za dialog s socialnimi partnerji, kadar je ustrezno;

(n) načrt za obveščanje medijev in javnosti;

(o) minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki se zahtevajo v skladu s členom 12, in rok za dosego te ravni, kadar je ustrezno;

(p) minimalne zahteve za kapital in pogodbene instrumente za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 12 in rok za dosego te ravni, kadar je ustrezno;

(q) opis ključnih dejavnosti in sistemov za ohranitev nemotenega izvajanja operativnih postopkov institucije;

(r) kadar je ustrezno, vsakršno mnenje, ki ga izrazi institucija glede načrta reševanja.

10. Načrti reševanja skupine vključujejo načrt reševanja skupine, ki jo vodi nadrejena družba v Uniji s sedežem v sodelujoči državi članici, kot celote, in sicer bodisi na podlagi reševanja na ravni nadrejene družbe v Uniji bodisi na podlagi razcepitve in reševanja podrejenih družb. V načrtu reševanja skupine se opredelijo ukrepi za reševanje:

(a) nadrejene družbe v Uniji;

(b) podrejenih družb, ki so del skupine in ki imajo sedež v Uniji;

(c) subjektov iz člena 2(b) ter

(d) v skladu s členom 33, podrejenih družb, ki so del skupine in imajo sedež zunaj Unije.

11. V načrtu reševanja skupine:

(a) so določeni ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti za subjekte v skupini, tako z ukrepi za reševanje glede subjektov iz člena 2(b) in podrejenih institucij kot tudi z usklajenimi ukrepi za reševanje glede podrejenih institucij v scenarijih iz odstavka 6;

(b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko na usklajen način uporabili instrumenti za reševanje in izvedla pooblastila za reševanje za subjekte v skupini s sedežem v Uniji, vključno z ukrepi za olajšanje nakupa skupine kot celote ali ločenih poslovnih področij ali dejavnosti, ki jih izvaja več subjektov v skupini, ali posameznih subjektov v skupini s strani tretje osebe, ter so opredeljene morebitne ovire za usklajeno reševanje;

(c) je podroben opis ocene rešljivosti, izvedene v skladu s členom 10;

(d) kadar skupina vključuje subjekte, ustanovljene v tretjih državah, so opredeljeni primerni dogovori za sodelovanje in usklajevanje z zadevnimi organi teh tretjih držav ter posledice za reševanje znotraj Unije;

(e) so opredeljeni ukrepi – vključno s pravnim in gospodarskim ločevanjem posameznih funkcij ali poslovnih področij –, ki so potrebni za reševanje skupine, če so za to izpolnjeni pogoji;

(f) je opredeljeno, kako bi se lahko financirali ukrepi za reševanje skupine, in so – če bi bil potreben sklad in sheme financiranja iz nesodelujočih držav članic, vzpostavljene v skladu s členom 100 Direktive 2014/59/EU – določena načela za delitev odgovornosti za takšno financiranje med viri financiranja v različnih sodelujočih in nesodelujočih državah članicah. Načrt ne predvideva ničesar od naslednjega:

    (i) nobene izredne javne finančne podpore, razen uporabe sklada, vzpostavljenega v skladu s členom 67 te uredbe, in shem financiranja iz nesodelujočih držav članic, vzpostavljenih v skladu s členom 100 Direktive 2014/59/EU;

    (ii) nobene nujne likvidnostne pomoči centralne banke ali

    (iii) nobene likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

Ta načela se določijo na podlagi pravičnih in uravnoteženih meril, upoštevajo pa zlasti člen 107(5) Direktive 2014/59/EU in učinek na finančno stabilnost v vseh zadevnih državah članicah.

Načrt reševanja skupine ne sme imeti nesorazmernega vpliva na nobeno državo članico.

12. Odbor določi datum, do katerega se pripravijo prvi načrti reševanja. Načrti reševanja in načrti reševanja skupine se pregledujejo in po potrebi posodabljajo vsaj enkrat letno ter po vsaki bistveni spremembi pravne ali organizacijske strukture, poslovanja ali finančnega položaja subjekta ali – v primeru načrtov reševanja skupine – skupine, vključno s katerim koli subjektom v skupini, ki bi lahko bistveno vplivala na učinkovitost načrta ali na drug način zahtevala spremembo načrta reševanja.

Za namen pregledovanja ali posodabljanja načrtov reševanja iz prvega pododstavka institucije, ECB ali pristojni nacionalni organi odboru nemudoma sporočijo vsako spremembo, zaradi katere je potreben takšen pregled ali takšna posodobitev načrta reševanja.

13. Odbor pošlje načrte reševanja in morebitne spremembe teh načrtov ECB ali zadevnim pristojnim nacionalnim organom.

Člen 9

Načrti reševanja, ki jih pripravijo nacionalni organi za reševanje

1. Nacionalni organi za reševanje v skladu s členom 8(5) do (13) pripravijo in sprejmejo načrte reševanja za subjekte in za skupine, ki niso tisti iz člena 7(2), (4)(b) in (5).

2. Nacionalni organi za reševanje pripravijo načrte reševanja po posvetovanju z zadevnimi pristojnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi za reševanje sodelujočih in nesodelujočih držav članic, v katerih se nahajajo pomembne podružnice, v kolikor so ti relevantni za pomembne podružnice.

Člen 10

Ocena rešljivosti

1. Odbor pri pripravi in posodabljanju načrtov reševanja v skladu s členom 8 po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, in organi za reševanje v nesodelujočih državah članicah, v katerih so pomembne podružnice, če je to relevantno za pomembno podružnico, oceni, v kolikšnem obsegu so institucije in skupine rešljive, pri čemer ni predvideno nič od naslednjega:

(a) nobena izredna javna finančna podpora razen uporabe sklada, ustanovljenega v skladu s členom 67;

(b) nobena nujna likvidnostna pomoč centralne banke ali

(c) nobena likvidnostna pomoč centralne banke, dodeljena na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere.

2. ECB ali zadevni pristojni nacionalni organ odboru predloži načrt sanacije ali načrt sanacije skupine. Odbor preuči načrt sanacije in v njem opredeli ukrepe, ki bi lahko škodljivo vplivali na reševanje institucije ali skupine, in v zvezi s tem oblikuje priporočila za ECB ali pristojni nacionalni organ.

3. Pri pripravi načrta reševanja, odbor oceni, v kolikšni meri je takšen subjekt rešljiv v skladu s to uredbo. Subjekt velja za rešljivega, če je izvedljivo in verjetno, da ga odbor bodisi likvidira po običajnem insolvenčnem postopku ali reši z uporabo instrumentov za reševanje in izvajanjem pooblastil za reševanje, pri tem pa, kolikor je mogoče, prepreči vse resne negativne posledice za finančne sisteme države članice, v kateri se subjekt nahaja, ali drugih držav članic ali Unije, vključno z okoliščinami širše finančne nestabilnosti ali sistemskimi dogodki, ter si prizadeva zagotoviti kontinuiteto izvajanja kritičnih funkcij subjekta.

Kadar institucija velja za nerešljivo, odbor o tem pravočasno obvesti EBA.

4. Skupina velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da odbor likvidira subjekte v skupini v okviru običajnega insolvenčnega postopka ali jih reši z uporabo instrumentov za reševanje in z izvajanjem pooblastil za reševanje v zvezi s subjekti v skupini, pri tem pa, kolikor je mogoče, prepreči vse resne negativne posledice za finančne sisteme države članice, v kateri imajo zadevni subjekti v skupini sedež, ali druge države članice ali Unije, vključno z okoliščinami širše finančne nestabilnosti ali sistemskimi dogodki, ter si prizadeva zagotoviti kontinuiteto izvajanja kritičnih funkcij teh subjektov v skupini, kadar jih je mogoče preprosto in pravočasno ločiti ali z drugimi sredstvi.

Kadar skupina velja za nerešljivo, odbor o tem pravočasno obvesti EBA.

5. Za namene odstavkov 3, 4 in 10 resne negativne posledice za finančni sistem ali grožnja za finančno stabilnost pomeni situacijo, ko je finančni sistem dejansko ali potencialno izpostavljen motnji, ki lahko povzroči finančne težave in s tem resno ogrozi pravilno delovanje, učinkovitost in celovitost notranjega trga, gospodarstva ali finančnega sistema ene ali več držav članic. Pri ugotavljanju resnih negativnih posledic odbor upošteva ustrezna opozorila in priporočila ESRB in ustrezna merila, ki jih je oblikoval EBA za opredelitev in merjenje sistemskega tveganja.

6. Za namene ocene iz tega člena odbor preuči zadeve iz oddelka C Priloge k Direktivi 2014/59/EU.

7. Če odbor na podlagi ocene rešljivosti za družbo ali skupino, izvedene v skladu z odstavkom 3 ali 4, po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, ugotovi, da obstajajo znatne ovire za rešljivost navedenega subjekta ali skupine, v sodelovanju s pristojnimi organi pripravi poročilo, naslovljeno na institucijo ali nadrejeno družbo, v katerem analizira znatne ovire za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje in za izvajanje pooblastil za reševanje. V tem poročilu se obravnava vpliv na poslovni model institucije ter priporočijo sorazmerni in ciljno usmerjeni ukrepi, ki so po mnenju odbora potrebni ali ustrezni za odpravo teh ovir v skladu z odstavkom 10.

8. O poročilu se uradno obvesti tudi pristojne organe in organe za reševanje iz nesodelujočih držav članic, v katerih se nahajajo pomembne podružnice institucij, ki niso del skupine. V njem so vključeni razlogi za zadevno oceno ali ugotovitev in je navedeno, kako navedena ocena ali ugotovitev izpolnjuje zahtevo glede sorazmerne uporabe iz člena 6.

9. Subjekt ali nadrejena družba v štirih mesecih po datumu prejema poročila odboru predlaga možne ukrepe, s katerimi bi se lahko obravnavale ali odpravile znatne ovire, ugotovljene v poročilu. Odbor pristojnim organom, EBA in, kadar se pomembne podružnice institucij, ki niso del skupine, nahajajo v nesodelujoči državi članici, organom za reševanje teh držav članic sporoči vse ukrepe, ki jih predlaga subjekt ali nadrejena družba.

10. Odbor po posvetovanju s pristojnimi organi oceni, ali ukrepi iz odstavka 9 učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo bistvene zadevne ovire. Če ukrepi, ki jih predlaga zadevni subjekt ali nadrejena družba, ne zmanjšajo ali odpravijo učinkovito ovir za rešljivost, odbor po posvetovanju s pristojnimi organi ter po potrebi z imenovanim makrobonitetnim organom sprejme odločitev, v kateri navede, da predlagani ukrepi ne zmanjšujejo ali odpravljajo učinkovito ovir za rešljivost, in nacionalnim organom za reševanje naroči, naj od institucije, nadrejene družbe ali katere koli podrejene družbe zadevne skupine zahtevajo, da izvede kateri koli ukrep iz odstavka 11.

Pri določanju nadomestnih ukrepov odbor dokaže, da z ukrepi, ki jih je predlagala institucija, ne bi bilo mogoče odpraviti ovir za rešljivost, in da so predlagani nadomestni ukrepi pri odpravljanju teh ovir sorazmerni. Odbor upošteva grožnjo za finančno stabilnost, ki jo predstavljajo te ovire za rešljivost, in učinek ukrepov na poslovanje institucije, njeno stabilnost in zmožnost prispevanja h gospodarstvu, na notranji trg za finančne storitve in na finančno stabilnost v drugih državah članicah in Uniji kot celoti.

Odbor upošteva tudi potrebo po preprečevanju učinka na zadevno institucijo ali skupino, ki bi presegal potrebno za odpravo ovire za rešljivost ali bi bil nesorazmeren s tem.

11. Odbor za namen odstavka 10 po potrebi nacionalnim organom za reševanje naroči, naj sprejmejo katerega koli od naslednjih ukrepov:

(a) zahtevajo od subjekta, da pregleda sporazume o financiranju znotraj skupine oziroma preveri odsotnost teh sporazumov, ali pripravi sporazume o opravljanju storitev (znotraj skupine ali s tretjimi osebami), ki obsegajo zagotavljanje kritičnih funkcij;

(b) zahtevajo od subjekta, da omeji svoje največje izpostavljenosti na posamični in skupni ravni;

(c) uvedejo zahteve glede zagotavljanja specifičnih ali običajnih dodatnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja;

(d) zahtevajo od subjekta, da odsvoji določena sredstva;

(e) zahtevajo od subjekta, da omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe dejavnosti ali da omeji posebne predlagane dejavnosti;

(f) omejijo ali preprečijo razvoj novih ali obstoječih poslovnih področij ali prodajo novih ali obstoječih produktov;

(g) zahtevajo spremembe pravnih ali operativnih struktur subjekta ali katerega koli subjekta v skupini, ki je posredno ali neposredno pod njihovim nadzorom, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in operativne ločitve kritičnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje;

(h) zahtevajo od subjekta, da ustanovi nadrejen finančni holding v državi članici ali nadrejen finančni holding v Uniji;

(i) zahtevajo od subjekta, da izda upravičene obveznosti za izpolnitev zahtev iz člena 12;

(j) zahtevajo od subjekta, da sprejme ukrepe za izpolnitev zahtev iz člena 12, med drugim da se zlasti poskusi ponovno pogajati glede upravičenih obveznosti, instrumenta dodatnega temeljnega kapitala ali instrumenta dodatnega kapitala, ki ga je izdal, da se zagotovi, da je vsaka odločitev odbora o odpisu ali konverziji te obveznosti ali instrumenta v skladu z zakonodajo tiste jurisdikcije, ki ureja to obveznost ali instrument.

Kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje neposredno sprejmejo ukrepe iz točk (a) do (j) prvega pododstavka.

12. Nacionalni organi za reševanje izvajajo navodila odbora v skladu s členom 29.

13. Odločitev, sprejeta v skladu z odstavkoma 10 in 11, izpolnjuje naslednji zahtevi:

(a) vključuje ustrezno utemeljitev zadevne ocene ali ugotovitve;

(b) navaja, kako ocena ali ugotovitev izpolnjuje zahtevo glede sorazmerne uporabe iz odstavka 10.

Člen 11

Poenostavljene obveznosti za določene institucije

1. Odbor lahko na lastno pobudo, po posvetovanju z nacionalnim organom za reševanje, ali na podlagi predloga nacionalnega organa za reševanje uporabi poenostavljene obveznosti v zvezi s pripravo načrtov reševanja iz člena 8 ali lahko opusti obveznost priprave teh načrtov v skladu z odstavki 3 do 9 tega člena.

2. Nacionalni organi za reševanje lahko odboru predlagajo, da uporabi poenostavljene obveznosti za institucije ali skupine v skladu z odstavkoma 3 in 4 ali opusti obveznost priprave načrtov reševanja v skladu z odstavkom 7. Navedeni predlog je utemeljen in podprt z vso ustrezno dokumentacijo.

3. Odbor po prejemu predloga o uporabi poenostavljenih obveznosti v skladu z odstavkom 2 tega člena ali na lastno pobudo oceni zadevno institucijo ali skupino in uporabi poenostavljene obveznosti, če propad institucije ali skupine verjetno ne bo imel resnih negativnih posledic za finančne sisteme ali ne bo ogrozil finančne stabilnosti v smislu člena 10(5).

Za te namene odbor upošteva:

(a) naravo poslovanja institucije ali skupine, njeno delniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost in pravni status ter povezanost z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno, obseg in zapletenost njenih dejavnosti;

(b) njeno vključenost v institucionalno shemo za zaščito vlog ali drug sistem vzajemne solidarnosti iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(c) vsako opravljanje investicijskih storitev ali poslov, kot so opredeljeni v členu 4(1)(2) Direktive 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), in

(d) ali je verjetno, da bi njen propad in posledično prenehanje v okviru običajnega insolvenčnega postopka znatno negativno vplivala na finančne trge, na druge institucije, na pogoje financiranja ali na širše gospodarstvo.

Odbor opravi oceno iz prvega pododstavka po posvetovanju, kadar je to ustrezno, z nacionalnim makrobonitetnim organom in z ESRB, kadar je to ustrezno.

4. Pri uporabi poenostavljenih obveznosti odbor določi:

(a) vsebino in podrobnosti načrtov reševanja iz člena 8;

(b) datum, do katerega se pripravijo začetni načrti reševanja, ter pogostost njihovega posodabljanja, ki je lahko nižja od pogostosti iz člena 8(12);

(c) vsebino in podrobnosti informacij, ki se zahtevajo od institucij, kot je navedeno v členu 8(9) te uredbe in oddelku B Priloge k Direktivi 2014/59/EU;

(d) stopnjo podrobnosti za oceno rešljivosti iz člena 10 te uredbe in oddelka C Priloge k Direktivi 2014/59/EU.

5. Uporaba poenostavljenih obveznosti sama po sebi ne vpliva na pristojnosti odbora v zvezi s sprejemanjem ukrepov za reševanje.

6. Kadar se uporabijo poenostavljene obveznosti, odbor kadar koli naloži polne, nepoenostavljene obveznosti, če katera koli od okoliščin, ki je upravičevala poenostavljene obveznosti, ne obstaja več.

7. Ko odbor prejme predlog o opustitvi obveznosti priprave načrtov reševanja v skladu z odstavkom 2 tega člena ali ko ravna na lastno pobudo, brez poseganja v člena 9 in 31 opusti v skladu z odstavkom 3 tega člena obveznost priprave načrtov reševanja za institucije, ki so povezane s centralnima organom in v celoti ali delno izvzete iz bonitetnih zahtev po nacionalnem pravu v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 575/2013.

Kadar se v skladu s prvim pododstavkom odobri opustitev, se obveznost priprave načrta reševanja uporablja na konsolidirani osnovi za centralni organ in z njim povezane institucije v smislu člena 10 Uredbe (EU) št. 575/2013. V ta namen vsa sklicevanja na skupino v tem poglavju vključujejo centralni organ in z njim povezane institucije v smislu člena 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 ter njihove podrejene družbe, vsa sklicevanja na nadrejene družbe ali institucije, nad katerimi se izvaja konsolidirani nadzor v skladu s členom 111 Direktive 2013/36/EU, pa vključujejo centralni organ.

8. Za institucije, ki jih v skladu s členom 6(4) Uredbe (EU) št. 1024/2013 neposredno nadzoruje ECB, ali institucije, ki predstavljajo pomemben delež finančnega sistema sodelujoče države članice, se pripravijo individualni načrti reševanja.

Za namene tega odstavka se šteje, da dejavnosti institucije predstavljajo pomemben delež finančnega sistema te sodelujoče države članice, kadar:

(a) skupna vrednost njenih sredstev presega 30 000 000 000 EUR ali

(b) delež njenih skupnih sredstev v BDP države članice, v kateri ima sedež, presega 20 %, razen če skupna vrednost njenih sredstev ne dosega 5 000 000 000 EUR.

9. Kadar nacionalni organ za reševanje, ki je predlagal uporabo poenostavljenih obveznosti ali odobritev opustitve v skladu z odstavkom 2, meni, da je treba odločitev o uporabi poenostavljenih obveznosti ali odobritvi opustitve umakniti, o tem poda predlog odboru. V tem primeru odbor sprejme odločitev o predlaganem umiku, pri čemer v celoti upošteva utemeljitev umika, ki jo predloži nacionalni organ za reševanje v luči dejavnikov ali okoliščin iz odstavka 3 ali odstavkov 7 in 8.

10. Odbor obvesti EBA o uporabi tega člena.

([1]) Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

Člen 12

Minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti

1. Odbor po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, določi minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 4, ob upoštevanju pooblastil za odpis in konverzijo, ki jih morajo subjekti in skupine iz člena 7(2) ter subjekti in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh dveh odstavkov, vedno izpolnjevati.

2. Pri pripravi načrtov reševanja v skladu s členom 9 nacionalni organi za reševanje po posvetovanju s pristojnimi organi določijo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 4, ob upoštevanju pooblastil za odpis in konverzijo, ki jih morajo subjekti iz člena 7(3) vedno izpolnjevati. V zvezi s tem se uporablja postopek iz člena 31.

3. Za zagotovitev učinkovite in dosledne uporabe tega člena, odbor pripravi smernice in na nacionalne organe za reševanje naslovi navodila v zvezi s specifičnimi institucijami ali skupinami.

4. Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti se izračuna kot znesek kapitala in upravičenih obveznosti, izražen v obliki odstotka vseh obveznosti in kapitala institucije.

Za namen prvega pododstavka se izpeljane obveznosti vključijo v skupne obveznosti, če so v celoti priznane pravice nasprotne stranke do pobota.

5. Ne glede na odstavek 1 odbor hipotekarne kreditne institucije, ki se financirajo s kritimi obveznicami, ki v skladu z nacionalnim pravom ne smejo sprejemati vlog, oprosti obveznosti, da morajo vedno izpolnjevati minimalno zahtevo glede kapitala in upravičenih obveznosti, saj:

(a) bodo te institucije prenehale na podlagi nacionalnih insolvenčnih postopkov ali drugih postopkov, ki se izvajajo v skladu s členom 38, 40 ali 42 Direktive 2014/59/EU in so zasnovani za te institucije, ter

(b) bodo takšni nacionalni insolvenčni postopki ali drugi postopki zagotovili, da bodo upniki teh institucij, vključno z imetniki kritih obveznic, kadar je ustrezno, prevzeli izgube na način, ki ustreza ciljem reševanja.

6. Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 4 ne presega zneska kapitala in upravičenih obveznosti, ki zadostuje, da bi bilo v primeru uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov mogoče pokriti izgube institucije ali nadrejene družbe iz člena 2 ter tudi končne nadrejene družbe te institucije ali nadrejene družbe in vsake institucije ali finančne institucije, vključene v konsolidirane računovodske izkaze te končne nadrejene družbe, količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala teh subjektov pa bi se lahko povrnil na raven, ki bi jim omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali enakovredno zakonodajo, ter ohranitev zadostnega tržnega zaupanja v institucijo ali nadrejeno družbo iz člena 2 ter končno nadrejeno družbo te institucije ali nadrejene družbe in vsako institucijo ali finančno institucijo, vključeno v konsolidirane računovodske izkaze te končne nadrejene družbe.

Kadar je v načrtu reševanja predvideno, da se lahko določeni razredi upravičenih obveznosti izvzamejo iz reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 27(5) ali da se lahko določeni razredi upravičenih obveznosti v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika, minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 4 ne presega zneska kapitala in upravičenih obveznosti, ki so potrebni, da se zagotovi, da ima institucija ali nadrejena družba iz člena 2 zadostne druge upravičene obveznosti za zagotovitev, da bodo pokrite izgube institucije ali nadrejene družbe iz člena 2 ter tudi končne nadrejene družbe te institucije ali nadrejene družbe in vsake institucije ali finančne institucije, vključene v konsolidirane računovodske izkaze te končne nadrejene družbe, količnik navadnega lastniškega temeljnega

kapitala teh subjektov pa bi se lahko povrnil na raven, ki bi jim omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali enakovredno zakonodajo in da se ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo ali nadrejeno družbo ter končno nadrejeno družbo te institucije ali nadrejene družbe ter vsake institucije ali finančne institucije, vključene v konsolidrane računovodske izkaze te končne nadrejene družbe.

Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 4 ni manjša od skupnega zneska vseh kapitalskih zahtev in zahtev glede blažilnikov iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU.

7. Za zagotovitev, da je subjekt iz člena 2 mogoče rešiti z uporabo instrumentov za reševanje, vključno z, kadar je ustrezno, instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, na način, ki ustreza ciljem reševanja, se v okviru omejitev iz odstavka 6 tega člena, do določitve iz odstavka 1 tega člena pride na podlagi naslednjih meril:

(a) velikosti, poslovnega modela, modela financiranja in profila tveganja institucije ali nadrejene družbe iz člena 2;

(b) obsega, v katerem bi sistem jamstva za vloge lahko prispeval k financiranju reševanja v skladu s členom 79;

(c) obsega, v katerem bi imel propad institucije ali nadrejene družbe iz člena 2 resne negativne posledice za finančni sistem ali bi ogrožal finančno stabilnost v smislu člena 10(5), tudi prek širjenja negativnega vpliva na druge institucije zaradi medsebojne povezanosti subjekta z drugimi institucijami ali s preostalim finančnim sistemom.

8. V določitvi je opredeljena minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti, ki jo morajo institucije upoštevati na individualni osnovi in nadrejene družbe na konsolidirani osnovi. Minimalno zahtevo glede skupnega zneska za kapital in upravičene obveznosti na konsolidirani ravni za nadrejeno družbo v Uniji, s sedežem v sodelujoči državi članici, določi odbor po posvetovanju s konsolidacijskim nadzornikom, in sicer na podlagi meril iz odstavka 7 in glede na to, ali naj bi bile v skladu z načrtom reševanja podrejene družbe skupine v tretji državi rešene ločeno.

9. Odbor določi minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, ki jo je treba uporabiti za podrejene družbe v skupini na individualni osnovi. Te minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti se določijo na ravni, ki ustreza podrejeni družbi, ob upoštevanju:

(a) meril, naštetih v odstavku 7, zlasti velikosti, poslovnega modela, in profila tveganja podrejene družbe, vključno z njenim kapitalom, ter

(b) konsolidirane zahteve, ki je bila določena za skupino.

10. Odbor se lahko na individualni osnovi odloči, da za nadrejeno institucijo opusti uporabo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, če so izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b) člena 45(11) Direktive 2014/59/EU. Odbor se lahko na individualni osnovi odloči, da za podrejeno družbo opusti uporabo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, če so izpolnjeni pogoji iz točk (a), (b) in (c) člena 45(12) Direktive 2014/59/EU.

11. Odbor lahko ob polnem upoštevanju meril iz prvega in drugega pododstavka odstavka 5 in iz odstavka 7 na lastno pobudo po posvetovanju z nacionalnim organom za reševanje ali na predlog nacionalnega organa za reševanje odloči, da je minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 1 delno izpolnjena na konsolidirani ali individualni osnovi prek pogodbenih instrumentov za reševanje s sredstvi upnikov.

12. Da bi instrument štel za pogodbeni instrument za reševanje s sredstvi upnikov v skladu z odstavkom 11, mora biti odbor prepričan, da instrument:

(a) vsebuje pogodbeni pogoj, ki določa, da se v primeru, da se odbor odloči uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov za zadevno institucijo, instrument v potrebnem obsegu odpiše ali konvertira, preden se odpišejo ali konvertirajo druge upravičene obveznosti, ter

(b) zanj velja zavezujoč dogovor, zaveza ali določba o podrejenosti, v skladu s katero se pri običajnem insolvenčnem postopku obravnava za drugimi upravičenimi obveznostmi in ga ni mogoče odplačati, dokler niso poravnane druge upravičene, tedaj še neporavnane obveznosti.

13. Odbor opravi vsako določitev iz odstavka 1 tega člena, in kadar je ustrezno, iz odstavka 11 tega člena, vzporedno s pripravo in posodabljanjem načrtov reševanja v skladu s členom 8.

14. Odbor naslovi svojo ugotovitev na nacionalne organe za reševanje. Nacionalni organi za reševanje izvajajo navodila odbora v skladu s členom 29. Odbor zahteva, da nacionalni organi za reševanje preverijo in zagotovijo, da institucije in nadrejene družbe vzdržujejo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 1 tega člena.

15. Odbor obvesti ECB in EBA o minimalni zahtevi za kapital in upravičene obveznosti, ki jo je določil za vsako posamezno institucijo in nadrejeno družbo v skladu z odstavkom 1 ter, kadar je ustrezno, o zahtevah iz odstavka 11.

16. Upravičene obveznosti, vključno z instrumenti podrejenega dolga in podrejenega posojila, ki ne štejejo za instrument dodatnega temeljnega kapitala ali instrument dodatnega kapital, se v znesek kapitala in upravičenih obveznosti iz odstavka 1 lahko vključijo le, če izpolnjujejo naslednje pogoje:

(a) instrument je izdan in v celoti plačan;

(b) obveznost ni v lasti same institucije, niti je institucija ni zavarovala in ne jamči zanjo;

(c) institucija nakupa instrumenta ni financirala niti posredno niti neposredno;

(d) preostala zapadlost obveznosti je najmanj eno leto;

(e) obveznost ne izhaja iz izvedenega finančnega instrumenta;

(f) obveznost ne izhaja iz vloge, ki je v skladu s členom 108 Direktive 2014/59/EU prednostno obravnavana v nacionalni hierarhiji insolventnosti.

Kadar ima lastnik na podlagi določene obveznosti pravico do zgodnjega povračila, je za namene točke (d) prvega pododstavka datum zapadlosti te obveznosti prvi dan, na katerega ta pravica nastane.

17. Kadar obveznost ureja pravo jurisdikcije zunaj Unije, lahko odbor nacionalnim organom za reševanje naloži, naj od institucije zahtevajo, da dokaže, da bi pravo te jurisdikcije – ob upoštevanju pogojev iz pogodbe, ki ureja dano obveznost, mednarodnih sporazumov o priznavanju postopkov za reševanje in drugih zadevnih dejavnikov – vplivalo na odločitev odbora za odpis ali konverzijo te obveznosti. Če odbor ni prepričan o tem, da bi pravo te jurisdikcije vplivalo na to odločitev, se pri določanju minimalne zahteve glede kapitala in upravičenih obveznosti ta obveznost ne upošteva.

18. Če Komisija predloži zakonodajni predlog v skladu s členom 45(18) Direktive 2014/59/EU, po potrebi predloži tudi zakonodajni predlog, ki enako spreminja to uredbo.

POGLAVJE 2

Zgodnje posredovanje

Člen 13

Zgodnje posredovanje

1. ECB ali pristojni nacionalni organi obvestijo odbor o vseh morebitnih ukrepih, ki jih zahtevajo od institucije ali skupine ali jih sprejmejo sami v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1024/2013, členom 27(1), členom 28 ali 29 Direktive 2014/59/EU ali členom 104 Direktive 2013/36/EU.

Odbor Komisiji uradno sporoči vse informacije, ki jih je prejel v skladu s prvim pododstavkom.

2. Odbor lahko od datuma prejema informacij iz odstavka 1 in brez poseganja v pooblastila ECB in pristojnih nacionalnih organov v skladu z drugim pravom Unije pripravi reševanje zadevne institucije ali skupine.

Za namene prvega pododstavka ECB ali zadevni pristojni nacionalni organ v sodelovanju z odborom natančno spremlja stanje institucije ali nadrejene družbe ter njeno upoštevanje ukrepov zgodnjega posredovanja, ki jih je morala sprejeti.

ECB ali zadevni pristojni nacionalni organ zagotovi odboru vse informacije, potrebne za posodabljanje načrta reševanja ter pripravo na morebitno reševanje institucije in vrednotenje sredstev in obveznosti institucije v skladu s členom 20(1) do (15).

3. Odbor je pooblaščen, da od institucije ali nadrejene družbe zahteva, naj naveže stik s potencialnimi kupci za pripravo reševanja institucije, v skladu z merili iz člena 39(2) Direktive 2014/59/EU in zahtevami varovanja poslovne skrivnosti iz člena 88 te uredbe.

Odbor je pooblaščen, da od zadevnega nacionalnega organa za reševanje zahteva tudi, da pripravi predhodno shemo za reševanje za zadevno institucijo ali skupino.

Odbor obvesti ECB, zadevne pristojne nacionalne organe in zadevne nacionalne organe za reševanje o vsakem ukrepu, ki ga sprejme na podlagi tega odstavka.

4. Če nameravajo ECB ali pristojni nacionalni organi naložiti instituciji ali skupini kakršen koli dodaten ukrep iz člena 16 Uredbe (EU) št. 1024/2013, člena 27(1), 28 ali 29 Direktive 2014/59/EU ali člena 104 Direktive 2013/36/EU, preden subjekt ali skupina v celoti izpolni prvi ukrep, o katerem je bil uradno obveščen odbor, pred naložitvijo takšnega dodatnega ukrepa zadevni instituciji ali skupini obvestijo odbor.

5. ECB ali pristojni nacionalni organ, odbor in zadevni nacionalni organi za reševanje zagotovijo, da sta dodatni ukrep iz odstavka 4 in vsak ukrep odbora, namenjen pripravi reševanja v skladu z odstavkom 2, usklajena.

POGLAVJE 3

Reševanje

Člen 14

Cilji reševanja

1. Odbor, Svet, Komisija in kadar je ustrezno, nacionalni organi za reševanje, pri ukrepanju v okviru postopka za reševanje iz člena 18 v skladu s svojimi odgovornostmi upoštevajo cilje reševanja ter izberejo instrumente za reševanje in pooblastila za reševanje, ki so po njihovem mnenju najustreznejši za doseganje ciljev reševanja glede na okoliščine primera.

2. Cilji reševanja iz odstavka 1 so:

(a) zagotoviti kontinuiteto kritičnih funkcij;

(b) izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva, tudi na tržne infrastrukture, in ohranjanjem tržne discipline;

(c) zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore;

(d) zaščititi vlagatelje v smislu Direktive 2014/49/EU in investitorje, zajete z Direktivo 97/9/ES;

(e) zaščititi kapital in sredstva strank.

Pri prizadevanju za dosego ciljev iz prvega pododstavka odbor, Svet, Komisija in, kadar je to ustrezno, nacionalni organi za reševanje poskušajo čim bolj zmanjšati stroške reševanja in preprečiti zniževanje vrednosti, razen če je to potrebno za uresničitev ciljev reševanja.

3. Ob upoštevanju različnih določb te uredbe so cilji reševanja enako pomembni in se ustrezno uravnotežijo glede na naravo in okoliščine posameznega primera.

Člen 15

Splošna načela, ki urejajo reševanje

1. Pri ukrepanju v okviru postopka reševanja iz člena 18 odbor, Svet, Komisija in, kadar je to ustrezno, nacionalni odbori za reševanje, sprejmejo vse primerne ukrepe za zagotavljanje, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:

(a) delničarji institucije v postopku reševanja prevzamejo prve izgube;

(b) po delničarjih institucije v postopku reševanja prevzamejo izgube upniki, in sicer glede na prednost njihovih terjatev v skladu s členom 17, razen če je v tej uredbi izrecno določeno drugače;

(c) upravljalni organ in višje vodstvo institucije v postopku reševanja se zamenjata, razen če se glede na okoliščine oceni, da ju je treba za uresničitev ciljev reševanja v celoti ali delno ohraniti;

(d) upravljalni organ in višje vodstvo institucije v postopku reševanja zagotavljata vso potrebno pomoč za uresničitev ciljev reševanja;

(e) ob upoštevanju nacionalnega prava fizične in pravne osebe prevzamejo odgovornost za propad institucije v postopku reševanja v skladu s civilnim ali kazenskim pravom;

(f) razen če ta uredba določa drugače, se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno;

(g) noben upnik ne utrpi večjih izgub, kot bi jih, če bi prišlo do prenehanja subjekta iz člena 2 po običajnem insolvenčnem postopku v skladu z zaščitnimi ukrepi iz člena 29;

(h) krite vloge so v celoti zaščitene ter

(i) ukrep za reševanje se sprejme v skladu z zaščitnimi ukrepi iz te uredbe.

2. Kadar je institucija subjekt v skupini, brez poseganja v člen 14 odbor, Svet in Komisija pri odločanju o uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje ravnajo tako, da kar najbolj zmanjšajo učinek na druge subjekte v skupini in na skupino kot celoto ter negativen vpliv na finančno stabilnost v Uniji in njenih državah članicah, zlasti v državah, v katerih skupina posluje.

3. Kadar se v zvezi s subjektom iz člena 2 te uredbe uporabi instrument prodaje poslovanja, instrument premostitvene institucije ali instrument izločitve sredstev, se za namene člena 5(1) Direktive Sveta 2001/23/ES [1] za ta subjekt šteje, da je v stečajnem ali temu podobnem insolvenčnem postopku.

4. Odbor pri odločanju o uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje naroči nacionalnim organom za reševanje, naj obvestijo predstavnike zaposlenih in se po potrebi z njimi posvetujejo.

To ne posega v določbe o zastopanosti zaposlenih v vodilnih telesih, kot so določene v nacionalnem pravu ali praksi.

Člen 16

Reševanje finančnih institucij in nadrejenih družb

1. Odbor odloči o ukrepu za reševanje v zvezi s finančno institucijo, s sedežem v sodelujoči državi članici, kadar so za finančno institucijo in nadrejeno družbo, ki sta predmet konsolidiranega nadzora, izpolnjeni pogoji iz člena 18(1).

2. Odbor sprejme ukrep za reševanje v zvezi z nadrejeno družbo iz točke (b) člena 2, kadar so tako za nadrejeno družbo kot za eno ali več podrejenih družb, ki so institucije, izpolnjeni pogoji iz člena 18(1), ali kadar za podrejeno družbo, ki nima sedeža v Uniji, organ tretje države ugotovi, da izpolnjuje pogoje za reševanje v skladu s pravom te tretje države.

3. Odbor se lahko z odstopanjem od odstavka 2 in ne glede na dejstvo, da nadrejena družba ne izpolnjuje pogojev iz člena 18(1), odloči za ukrep za reševanje v zvezi z nadrejeno družbo, kadar ena ali več njenih podrejenih družb, ki so institucije, izpolnjuje pogoje iz člena 18(1), (4) in (5) in je stanje njihovih sredstev in obveznosti tako, da njihov propad ogroža institucijo ali skupino kot celoto, ter je ukrep za reševanje v zvezi s to nadrejeno družbo potreben za reševanje ene ali več takih podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje skupine kot celote. Kadar nacionalni organ za reševanje obvesti odbor, da insolvenčno pravo v državi članici določa, da se skupine obravnavajo kot celota in je ukrep za reševanje v zvezi z nadrejeno družbo potreben za reševanje takih podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje skupine kot celote, se odbor lahko odloči za ukrep za reševanje v zvezi z nadrejeno družbo.

Za namene prvega pododstavka odboru pri ocenjevanju, ali so pogoji iz člena 18(1) v zvezi z eno ali več podrejenimi družbami, ki so institucije, izpolnjeni, ni treba upoštevati kapitala znotraj skupine ali prenosov izgube med subjekti, vključno s pooblastili za odpis ali konverzijo.

Člen 17

Prednostni vrstni red terjatev

1. Pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za subjekt iz člena 2 te uredbe in brez poseganja v obveznosti, ki so izključene iz instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi člena 27(3) te uredbe, odbor, Komisija ali po potrebi nacionalni organi za reševanje odločajo o izvajanju pooblastil za odpis in konverzijo, vključno z morebitno uporabo člena 27(5) te uredbe, nacionalni organi za reševanje pa ta pooblastila izvajajo v skladu s členoma 47 in 48 Direktive 2014/59/EU in po obratnem prednostnem vrstnem redu terjatev, kot določa njihovo nacionalno pravo, vključno z določbami, ki prenašajo člen 108 navedene direktive.

[1] Direktiva Sveta 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z ohranjanjem pravic delavcev v primeru prenosa podjetij, obratov ali delov podjetij ali obratov (UL L 82, 22.3.2001, str. 16).

2. Sodelujoče države članice Komisijo in odboru obvestijo o razvrstitvi terjatev zoper subjekte iz člena 2 v nacionalnih insolvenčnih postopkih 1. julij vsakega leta ali nemudoma, ko pride do spremembe razvrstitve.

Kadar se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, se pod pogoji iz člena 79 uporabi zadevni sistem jamstva za vloge.

Člen 18

Postopki reševanja

1. Odbor sprejme shemo za reševanje v skladu z odstavkom 6 v zvezi s subjekti in skupinami iz člena 7(2) ter subjekti in skupinami iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, samo kadar na izvršni seji po prejemu sporočila v skladu s četrtim pododstavkom ali na lastno pobudo oceni, da so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) subjekt propada ali bo verjetno propadel;

(b) ob upoštevanju časovnega razporeda in drugih relevantnih okoliščin ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršni koli alternativni ukrepi zasebnega sektorja, vključno z ukrepi v okviru institucionalne sheme za zaščito vlog, ali nadzorna dejavnost, vključno z ukrepi zgodnjega posredovanja, odpisom ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 21, sprejeta v zvezi s subjektom, preprečila propad tega subjekta v razumnem času;

(c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa v skladu z odstavkom 5.

Oceno pogojev iz točke (a) prvega pododstavka sprejme ECB po posvetovanju z odborom. Odbor lahko na izvršni seji to oceno sprejme šele po tem, ko je obvestil ECB o svoji nameri, in le, če ECB v treh dneh po prejemu te informacije ne sprejme te ocene. ECB odboru brez odlašanja predloži vse zadevne informacije, ki jih odbor zahteva za utemeljitev svoje ocene.

Kadar ECB oceni, da je v zvezi s subjektom ali skupino iz točke (a) prvega pododstavka izpolnjen pogoj iz prvega pododstavka, to oceno brez odlašanja sporoči Komisiji in odboru.

Odbor oceni pogoj iz točke (b) prvega pododstavka na izvršni seji ali, kadar je potrebno, to opravijo nacionalni organi za reševanje, v tesnem sodelovanju z ECB. ECB lahko odboru ali zadevnim nacionalnim organom za reševanje tudi sporoči, da je po njegovem pogoj iz navedene točke izpolnjen.

2. Brez poseganja v primere, ko se je ECB odločila, da bo neposredno opravljala nadzorne naloge v zvezi s kreditnimi institucijami v skladu s členom 6(5)(b) Uredbe (EU) št. 1024/2013, v primeru prejetja sporočila v skladu z odstavkom 1 ali kadar namerava odbor na lastno pobudo sprejeti oceno na podlagi odstavka 1 v zvezi s subjektom ali skupino iz člena 7(3), odbor svojo oceno brez odlašanja sporoči ECB.

3. Predhodno sprejetje ukrepa v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1024/2013, s členom 27(1) ali členom 28 ali 29 Direktive 2014/59/EU ali s členom 104 Direktive 2013/36/EU ni predpogoj za sprejetje ukrepa za reševanje.

4. Za namene točke (a) odstavka 1 se šteje, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, v eni ali več od naslednjih okoliščin:

(a) subjekt krši zahteve za ohranitev dovoljenja ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti te zahteve kršila institucija, in to na način, ki bi upravičil preklic takega dovoljenja s strani ECB, med drugim zato, ker je institucija ustvarila ali bo verjetno ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del;

(b) sredstva subjekta so manjša od njegovih obveznosti ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bodo manjša v bližnji prihodnosti;

(c) subjekt ni zmožen plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;

(d) potrebna je izredna javna finančna podpora, razen če se za odpravo resne motnje v gospodarstvu države članice in za ohranitev finančne stabilnosti takšna izredna javna podpora zagotovi kot:

(i) državno jamstvo za kritje likvidnostnih posojil, ki so jih zagotovile centralne banke v skladu s svojimi pogoji,

(ii) državno jamstvo za na novo izdane obveznosti ali

(iii) vložek kapitala ali nakup kapitalskih instrumentov po cenah in pod pogoji, ki za subjekt niso bolj ugodni, kadar ob odobritvi javne podpore ne nastopijo niti okoliščine iz točk (a), (b) in (c) tega odstavka niti okoliščine iz člena 21(1).

V vseh primerih iz točk (i), (ii) in (iii) točke (d) prvega pododstavka so jamstveni ali enakovredni ukrepi omejeni na kapitalsko ustrezne subjekte, za njih pa je potrebna končna odobritev v skladu z okvirom Unije za državne pomoči. Ti ukrepi so previdnostni in začasni ter sorazmerni, da se odpravijo posledice resne motnje, in se ne uporabljajo za izravnavo izgub, ki jih je ustvaril ali jih bo v bližnji prihodnosti verjetno ustvaril subjekt.

Podporni ukrepi iz točke (d)(iii) prvega pododstavka so omejeni na vložke, ki so potrebni za odpravljanje kapitalskih primanjkljajev, ugotovljenih z nacionalnimi stresnimi testi in stresnimi testi po vsej Uniji ali v državah, ki sodelujejo v EMN, pregledi kakovosti sredstev ali enakovrednimi postopki, ki jih izvajajo ECB, EBA ali nacionalni organi, in jih po potrebi potrdi pristojni organ.

Če Komisija predloži zakonodajni predlog v skladu s členom 32(4) Direktive 2014/59/EU, po potrebi predloži tudi zakonodajni predlog, ki enako spreminja to uredbo.

5. Za namene točke (c) odstavka 1 tega člena se šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 14 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem subjekta v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.

6. Če so pogoji iz odstavka 1 izpolnjeni, odbor sprejme shemo za reševanje. S shemo za reševanje se:

(a) subjekt vključi v postopek reševanja;

(b) določi uporaba instrumentov za reševanje za institucijo v postopku reševanja iz člena 22(2), zlasti morebitna izvzetja iz uporabe reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 27(5) in (14);

(c) določi uporaba sklada, da se podpre ukrep za reševanje v skladu s členom 76 in v skladu z odločitvijo Komisije, sprejeto v skladu s členom 19.

7. Odbor shemo za reševanje takoj po njenem sprejetju pošlje Komisiji.

Komisija v 24 urah po tem, ko ji odbor pošlje shemo za reševanje, to shemo podpre ali ji nasprotuje glede diskrecijskih vidikov sheme za reševanje v primerih, ki niso zajeti v tretjem pododstavku tega odstavka.

Komisija lahko v 12 urah po tem, ko ji odbor pošlje shemo za reševanje, Svetu priporoči:

(a) naj shemi za reševanje nasprotuje zato, ker shema za reševanje, ki jo je sprejel odbor, ne izpolnjuje merila javnega interesa iz odstavka 1(c);

(b) naj odobri bistveno spremembo zneska sklada, ki je določen v shemi za reševanje odbora, ali tej spremembi nasprotuje.

Za namene tretjega pododstavka Svet odloča z navadno večino.

Shema za reševanje lahko začne veljati le, če ji Svet ali Komisija v 24 urah po tem, ko jo odbor poslal, ne nasprotuje.

Svet ali Komisija, glede na okoliščine, predloži razloge za svoje nasprotovanje.

Kadar Svet v 24 urah po tem, ko je odbor shemo za reševanje poslal, odobri predlog Komisije za spremembo sheme za reševanje iz razlogov, navedenih v točki (b) tretjega pododstavka, ali Komisija v skladu z drugim pododstavkom shemi nasprotuje, odbor v osmih urah spremeni shemo za reševanje na podlagi izraženih razlogov.

Kadar shema za reševanje, ki jo je sprejel odbor, predvideva izključitev določenih obveznosti v izjemnih okoliščinah iz člena 27(5) in kadar takšna izključitev zahteva prispevek sklada ali alternativni vir financiranja, lahko Komisija, da bi zaščitila celovitost notranjega trga, prepove predlagano izključitev ali zanjo zahteva spremembe, pri tem pa navede ustrezne razloge, ki temeljijo na kršitvi zahtev iz člena 27 in delegiranega akta, ki ga je Komisija sprejela na podlagi člena 44(11) Direktive 2014/59/EU.

8. Kadar Svet nasprotuje začetku postopka reševanja institucije iz razloga, da merilo javnega interesa iz odstavka 1(c) ni izpolnjeno, zadevni subjekt preneha na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom.

9. Odbor zagotovi, da se sprejmejo potrebni ukrepi za reševanje, da lahko zadevni nacionalni organi za reševanje izvajajo shemo za reševanje. Shema za reševanje se naslovi na zadevne nacionalne organe za reševanje ter daje navodila tem organom, ki sprejmejo vse potrebne ukrepe za njeno izvedbo v skladu s členom 29, tako da izvajajo pooblastila za reševanje. Kadar je prisotna državna pomoč ali pomoč iz sklada, odbor ravna v skladu z odločitvijo o tej pomoči, ki jo je sprejela Komisija.

10. Komisija je pooblaščena, da od odbora pridobi vse informacije, ki se ji zdijo relevantne za opravljanje svojih nalog iz te uredbe. Odbor ja pooblaščen, da od katere koli osebe v skladu s poglavjem 5 tega naslova pridobi vse informacije, ki jih potrebuje, da pripravi ukrep za reševanje in sprejme odločitev glede tega ukrepa, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih za reševanje.

Člen 19

Državna pomoč in pomoč iz sklada

1. Kadar ukrep za reševanje vključuje odobritev državne pomoči v skladu s členom 107(1) PDEU ali pomoči iz sklada v skladu z odstavkom 3 tega člena, shema za reševanje na podlagi člena 18(6) te uredbe ni sprejeta, dokler Komisija ne sprejme pozitivne ali pogojne odločitve glede skladnosti uporabe takšne pomoči z notranjim trgom.

Institucije Unije pri opravljanju nalog, ki so jim dodeljene s členom 18 te uredbe, delujejo skladno z načeli iz člena 3(3) Direktive 2014/59/EU ter v zvezi s tem javno in na primeren način objavijo vse zadevne informacije o svoji notranji organizaciji.

2. Če odbor po prejemu sporočila v skladu z členom 18(1) te uredbe ali na lastno pobudo meni, da bi lahko ukrepi za reševanje predstavljali državno pomoč v skladu s členom 107(1) PDEU, pozove sodelujočo državo članico ali zadevne države članice, naj nemudoma obvestijo Komisijo o predvidenih ukrepih v skladu s členom 108(3) PDEU. Odbor obvesti Komisijo o vseh primerih, v katerih eno ali več držav članic pozove k priglasitvi iz člena 108(3) PDEU.

3. V kolikor ukrep za reševanje, ki ga predlaga odbor, vključuje uporabo sklada, odbor obvesti Komisijo o predlagani uporabi sklada. Obvestilo odbora vključuje vse informacije, ki jih Komisija potrebuje, da v skladu s tem odstavkom pripravi svoje ocene.

Z obvestilom iz tega odstavka se pri Komisiji sproži predhodna preiskava, med katero lahko Komisija od odbora zahteva dodatne informacije. Komisija oceni, ali bi uporaba sklada zaradi dajanja prednosti upravičencu ali kateri koli drugi družbi izkrivljala konkurenco ali bi jo utegnila izkrivljati, tako da – kolikor bi vplivala na trgovino med državami članicami – več ne bi bila skladna z notranjim trgom. Komisija za uporabo sklada uporabi merila, vzpostavljena za uporabo pravil o državni pomoči, kot so določena v členu 107 PDEU. Odbor predloži Komisiji informacije, za katere Komisija meni, da so potrebne za izvedbo te ocene.

Če Komisija resno dvomi v skladnost predlagane uporabe sklada z notranjim trgom ali če odbor na zahtevo Komisije ne predloži potrebnih informacij v skladu z drugim pododstavkom, Komisija sproži temeljito preiskavo in ustrezno obvesti odbor. Komisija svojo odločitev o sprožitvi temeljite preiskave objavi v *Uradnem listu Evropske unije*. Odbor, katera koli država članica ali katera koli oseba, družba ali združenje, na katerega interese lahko vpliva uporaba sklada, lahko Komisiji predloži pripombe v roku, ki se lahko določi v obvestilu. Odbor lahko predloži opažanja o pripombah, ki so jih predložile države članice in zainteresirane tretje strani v roku, ki ga lahko določi Komisija. Komisija na koncu obdobja preiskave oceni, ali bi bila uporaba sklada skladna z notranjim trgom.

Komisija pri ocenjevanju in vodenju preiskav v skladu s tem odstavkom upošteva vse zadevne uredbe, sprejete na podlagi člena 109 PDEU, ter vsa zadevna sporočila, navodila in ukrepe, ki jih je Komisija sprejela pri izvajanju pravil Pogodb glede državne pomoči, kot so v veljavi, ko je treba pripraviti oceno. Ti ukrepi se uporabijo, kot da so sklicevanja na državo članico, odgovorno za priglasitev pomoči, sklicevanja na odbor, in z vsemi drugimi potrebnimi spremembami.

Komisija sprejme odločitev o skladnosti uporabe sklada z notranjim trgom in jo naslovi na odbor in na nacionalne organe za reševanje zadevne države članice ali zadevnih držav članic. Ta odločitev je lahko odvisna od pogojev ali zavez upravičenca.

Odločitev lahko odboru, nacionalnim organom za reševanje v zadevni sodelujoči državi članici oziroma državah članicah ali upravičencu naloži obveznost, da zagotovijo spremljanje skladnosti. To lahko vključuje zahteve za imenovanje skrbnika ali druge neodvisne osebe za pomoč pri spremljanju. Skrbnik ali druga neodvisna oseba lahko opravlja funkcije, ki so opredeljene v odločitvi Komisije.

Vsaka odločitev na podlagi tega odstavka se objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Komisija lahko sprejme negativno odločitev, naslovljeno na odbor, če odloči, da bi bila predlagana uporaba sklada neskladna z notranjim trgom in je ne bi bilo mogoče izvesti v obliki, kot jo predlaga odbor. Ko odbor prejme takšno odločitev, znova preuči svojo shemo za reševanje in pripravi revidirano shemo za reševanje.

4. Kadar Komisija resno dvomi, da se njena odločitev iz odstavka 3 upošteva, opravi potrebne preiskave. Komisija lahko v ta namen izvaja pooblastila, ki so ji na voljo v okviru uredb in drugih ukrepov iz četrtega pododstavka odstavka 3, ter se po njih ravna.

5. Če Komisija na osnovi preiskav, ki jih je opravila, in po tem, ko je zadevne strani obvestila, naj predložijo svoje pripombe, meni, da se odločitev iz odstavka 3 ne upošteva, izda odločitev, namenjeno nacionalnemu organu za reševanje v zadevni sodelujoči državi članici, s katero zahteva, naj ta organ izterja neustrezno uporabljene zneske v roku, ki ga določi Komisija. Pomoč iz sklada, ki se izterja v skladu z odločitvijo o izterjavi, vključuje obresti po ustrezni obrestni meri, ki jo določi Komisija, in se plača odboru.

Odbor vse zneske, prejete na podlagi prvega pododstavka, vplača v sklad in jih upošteva, ko določa prispevke v skladu s členoma 70 in 71.

Pri postopku izterjave iz prvega pododstavka se za upravičence spoštujeta pravica do dobrega upravljanja in pravica dostopa do dokumentov, kot sta določeni v členih 41 in 42 Listine.

6. Odbor brez poseganja v obveznosti poročanja, ki jih lahko Komisija naloži s svojo odločitvijo iz odstavka 3 tega člena, Komisiji predloži letna poročila, v katerih oceni skladnost uporabe sklada z odločitvijo iz navedenega odstavka in za katerih pripravo uporabi svoja pooblastila iz člena 34.

7. Vsaka država članica, oseba, družba ali združenje, na katerih interese bi uporaba sklada lahko vplivala, zlasti subjekti iz člena 2, imajo pravico Komisijo obvestiti o domnevni neustrezni uporabi sklada, ki ni skladna z odločitvijo iz odstavka 3 tega člena.

8. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 93 v zvezi s podrobnimi postopkovnimi pravili glede:

(a) izračuna obrestne mere, ki se uporabi v primeru odločitve o izterjavi v skladu z odstavkom 5;

(b) zagotavljanja pravice do dobrega upravljanja in pravice dostopa do dokumentov iz odstavka 5.

9. Kadar Komisija na priporočilo odbora ali na lastno pobudo meni, da uporaba instrumentov in ukrepov za reševanje ne ustreza merilom, na podlagi katerih je bila sprejeta njena prvotna odločitev iz odstavka 3, lahko to odločitev pregleda in sprejme ustrezne spremembe.

10. Svet lahko z odstopanjem od odstavka 3 na zahtevo države članice soglasno odloči, da uporaba sklada šteje za skladno z notranjim trgom, če takšno odločitev utemeljujejo izredne razmere. Vendar če Svet v sedmih dneh po vložitvi navedene zahteve ne izrazi svojega stališča, o zadevi odloči Komisija.

11. Sodelujoče države članice zagotovijo, da imajo njihovi nacionalni organi za reševanje potrebna pooblastila za zagotovitev skladnosti z vsemi pogoji, določenimi v odločitvi Komisije iz odstavka 3, ter za izterjatev neustrezno uporabljenih zneskov na podlagi odločitve Komisije iz odstavka 5.

Člen 20

Vrednotenje za namene reševanja

1. Preden se odbor odloči za ukrep za reševanje ali za izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, zagotovi, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z odborom in nacionalnim organom za reševanje, in od subjekta iz člena 2, opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zadevnega subjekta.

2. Ob upoštevanju odstavka 15 se vrednotenje šteje za dokončno, kadar so izpolnjene vse zahteve iz odstavkov 1 ter 4 do 9.

3. Kadar ni mogoče opraviti neodvisnega vrednotenja v skladu z odstavkom 1, lahko odbor izvede začasno vrednotenje sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2 v skladu z odstavkom 10 tega člena.

4. Cilj vrednotenja je oceniti vrednost sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2, ki izpolnjuje pogoje za reševanje iz členov 16 in 18.

5. Namen vrednotenja je:

(a) prispevati k ugotovitvi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje oziroma za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov;

(b) če so izpolnjeni pogoji za reševanje, prispevati k odločitvi o ustreznem ukrepu za reševanje v zvezi s subjektom iz člena 2;

(c) kadar se uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, prispevati k odločitvi o obsegu razveljavitve ali zmanjšanja vrednosti delnic in drugih lastniških instrumentov in o obsegu odpisa ali konverzije zadevnih kapitalskih instrumentov;

(d) kadar se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, prispevati k odločitvi o obsegu odpisa ali konverzije upravičenih obveznosti;

(e) kadar se uporabi instrument premostitvene institucije ali instrument izločitve sredstev, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih ali drugih lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k odločitvi o znesku morebitnega nadomestila, ki se plača instituciji v postopku reševanja oziroma imetnikom lastniških instrumentov;

(f) kadar se uporabi instrument prodaje poslovanja, prispevati k odločitvi o sredstvih, pravicah, obveznostih ali lastniških instrumentih, ki se prenesejo, in k temu, kako odbor razume tržne pogoje za namene člena 24(2)(b);

(g) v vseh primerih zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi subjekta iz člena 2 v celoti priznane v trenutku uporabe instrumentov za reševanje ali izvajanja pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov.

6. Kadar je potrebno, vrednotenje brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči temelji na preudarnih predpostavkah, tudi glede stopnje neplačil in resnosti izgub. Vrednotenje od trenutka, ko se sprejme ukrep za reševanje ali uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, ne predvideva nobene morebitne prihodnje zagotovitve izredne javne finančne podpore, nobene nujne likvidnostne pomoči centralne banke oziroma nobene likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti in obrestne mere, instituciji ali subjektu iz člena 2. Pri vrednotenju se tudi upošteva, da v primeru uporabe katerega koli instrumenta za reševanje:

(a) lahko odbor v skladu s členom 22(6) od institucije v postopku reševanja izterja vse dejansko nastale razumne stroške;

(b) lahko sklad v skladu s členom 76 zaračuna obresti ali provizije v zvezi z vsemi posojili ali jamstvi, ki se zagotovijo instituciji v postopku reševanja.

7. Vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami iz računovodskih obračunov in evidenc subjekta iz člena 2:

(a) posodobljeno bilanco stanja in poročilom o finančnem položaju subjekta iz člena 2;

(b) analizo in oceno računovodske vrednosti sredstev;

(c) seznamom neporavnanih bilančnih in zunajbilančnih obveznosti, prikazanih v obračunih in evidencah subjekta iz člena 2, z označenimi posameznimi krediti in prednostno razvrstitvijo terjatev iz člena 17.

8. Da se prispeva k odločitvam iz odstavka 5(e) in (f) tega člena, se lahko informacije iz odstavka 7(b) tega člena, kadar je potrebno, dopolnijo z analizo in oceno vrednosti sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2 na podlagi tržne vrednosti.

9. Vrednotenje prikazuje nadaljnjo delitev upnikov na razrede glede na prednostno razvrstitev terjatev iz člena 17 in oceno obravnave, ki bi je bil po pričakovanjih deležen posamezen razred delničarjev in upnikov, če bi do prenehanja subjekta iz člena 2 prišlo v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom. Ta ocena ne vpliva na uporabo načela iz člena 15(1)(g), da noben upnik ne utrpi večjih izgub.

10. Kadar so okoliščine primera tako nujne, da ni mogoče izpolniti zahtev iz odstavkov 7 in 9 ali se uporabi odstavek 3, se izvede začasno vrednotenje. Pri začasnem vrednotenju se upoštevajo zahteve iz odstavka 4 ter, kolikor je to glede na okoliščine razumno izvedljivo, zahteve iz odstavkov 1, 7 in 9.

Začasno vrednotenje iz prvega pododstavka vključuje blažilnik za dodatne izgube z ustrezno utemeljitvijo.

11. Vrednotenje, ki ne izpolnjuje vseh zahtev iz odstavkov 1 ter 4 do 9, velja za začasno, dokler neodvisna oseba iz odstavka 1 ne izvede vrednotenja, ki je v celoti skladno z vsemi zahtevami iz navedenih odstavkov. To naknadno dokončno vrednotenje se opravi takoj, ko je to mogoče. Izvede se lahko ločeno od vrednotenja iz odstavkov 16, 17 in 18 ali hkrati z njim, izvede pa ga ista neodvisna oseba, pri čemer gre za različni vrednotenji.

Namen naknadnega dokončnega vrednotenja je:

(a) zagotoviti, da so vse izgube v zvezi s sredstvi subjekta iz člena 2 v celoti priznane v računovodskih obračunih tega subjekta;

(b) prispevati k odločitvi, da se ponovno vknjižijo terjatve upnikov ali poveča vrednost nadomestil, plačanih v skladu z odstavkom 12 tega člena.

12. V primeru, da je ocena neto vrednosti sredstev subjekta iz člena 2 pri naknadnem dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju neto vrednosti sredstev navedenega subjekta, lahko odbor od nacionalnega organa za reševanje zahteva, da:

(a) uporabi pooblastilo za zvišanje vrednosti terjatev upnikov ali imetnikov zadevnih kapitalskih instrumentov, ki so bile odpisane pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov;

(b) premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev naroči, naj instituciji v postopku reševanja plača dodatno nadomestilo v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi oziroma naj imetnikom lastniških instrumentov plača dodatno nadomestilo v zvezi s temi lastniškimi instrumenti.

13. Ne glede na odstavek 1 je začasno vrednotenje, opravljeno v skladu z odstavkoma 10 in 11, veljavna podlaga, na kateri se odbor odloči o ukrepih za reševanje, vključno z navodilom nacionalnim organom za reševanje, naj prevzamejo nadzor nad propadajočo institucijo, ali o izvajanju pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov.

14. Odbor vzpostavi in vzdržuje ureditve, s katerimi zagotovi, da ocena za uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 27 in vrednotenje iz odstavkov 1 do 15 tega člena temeljita na razumno čim bolj posodobljenih in popolnih informacijah o sredstvih in obveznostih institucije v postopku reševanja.

15. Vrednotenje je sestavni del odločitve o uporabi instrumenta za reševanje ali izvajanju pooblastila za reševanje ali odločitve o pooblastilu za odpisu ali konverzijo kapitalskih instrumentov. Na vrednotenje sámo ločena pravica do pritožbe ni možna, temveč se pritožbo lahko poda le skupaj s pritožbo na odločitev odbora.

16. Za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden običajen insolvenčni postopek, odbor zagotovi, da neodvisna oseba iz odstavka 1 izvede vrednotenje kar se da hitro po izvedenem ukrepu ali ukrepih za reševanje. To vrednotenje je ločeno od vrednotenja, izvedenega v skladu z odstavki 1 do 15.

17. Pri vrednotenju iz odstavka 16 se določi:

(a) obravnava delničarjev in upnikov ali zadevnih sistemov jamstva za vloge, če bi bil za institucijo v postopku reševanja, v zvezi s katerim je bil izveden ukrep oziroma ukrepi za reševanje, uveden običajni insolvenčni postopek v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o ukrepu za reševanje;

(b) dejanska obravnava delničarjev in upnikov pri reševanju institucije v postopku reševanja ter

(c) ali obstaja kakršna koli razlika med obravnavo iz točke (a) tega odstavka in obravnavo iz točke (b) tega odstavka.

18. Pri vrednotenju iz odstavka 16 se:

(a) predpostavlja, da bi bil za institucijo v postopku reševanja, v zvezi s katero je bil izveden ukrep ali ukrepi za reševanje, uveden običajni insolvenčni postopek v času, ko je bila sprejeta odločitev o ukrepu za reševanje;

(b) predpostavlja, da ukrep ali ukrepi za reševanje niso bili izvedeni;

(c) ne upošteva nobena izredna javna finančna podpora instituciji v postopku reševanja.

Člen 21

Odpis in konverzija kapitalskih instrumentov

1. Odbor uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s postopkom iz člena 18 v zvezi s subjekti in skupinami iz člena 7(2) ter subjekti in skupinami iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, samo kadar na izvršni seji po prejemu sporočila v skladu z drugim pododstavkom ali na lastno pobudo oceni, da je izpolnjen eden ali več od naslednjih pogojev:

(a) pred sprejemom kakršnega koli ukrepa za reševanje je bilo ugotovljeno, da so izpolnjeni pogoji za reševanje, določeni v členih 16 in 18;

(b) subjekt ne bo več dolgo uspešno posloval, če se zadevni kapitalski instrumenti ne odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital;

(c) v primeru zadevnih kapitalskih instrumentov, ki jih je izdala podrejena družba, in kadar so ti zadevni kapitalski instrumenti priznani za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev na individualni in konsolidirani osnovi, skupina – če se v zvezi s temi instrumenti ne uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo – ne bo več poslovala uspešno;

(d) v primeru zadevnih kapitalskih instrumentov, izdanih na ravni nadrejene družbe, in kadar so ti zadevni kapitalski instrumenti priznani za namene izpolnjevanja kapitalskih zahtev na individualni osnovi na ravni nadrejene družbe ali na konsolidirani osnovi, skupina – razen če se v zvezi s temi instrumenti izvaja pooblastilo za odpis ali konverzijo – ne bo več poslovala uspešno;

(e) subjekt ali skupina potrebuje izredno javno finančno podporo, razen v okoliščinah iz točke (d)(iii) člena 18(4).

ECB po posvetovanju z odborom opravi oceno pogojev iz točk (a), (c) in (d) prvega pododstavka. Tudi odbor lahko na svoji izvršni seji opravi to oceno.

2. V zvezi z oceno, ali subjekt ali skupina posluje uspešno, lahko odbor na svoji izvršni seji opravi tako oceno šele po tem, ko je obvestil ECB o svoji nameri, in le, če ECB v treh koledarskih dneh po prejemu te informacije ne opravi take ocene. ECB brez odlašanja odboru predloži vse relevantne informacije, ki jih odbor zahteva za utemeljitev svoje ocene.

3. Za namene odstavka 1 tega člena se šteje, da subjekt iz člena 2 ali skupina ne posluje več uspešno, če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) ta subjekt ali skupina propada ali bo verjetno propadla;

(b) ob upoštevanju časovnega okvira in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi kakršen koli ukrep, vključno z alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzornimi ukrepi (tudi ukrepi za zgodnje posredovanje), razen odpisa ali konverzije zadevnih kapitalskih instrumentov, posamezno ali v kombinaciji z ukrepom za reševanje, preprečil propad subjekta ali skupine v razumnem obdobju.

4. Za namene točke (a) odstavka 3 tega člena se šteje, da navedeni subjekt propada ali bo verjetno propadel, kadar nastopi vsaj ena od okoliščin iz člena 18(4).

5. Za namene točke (a) odstavka 3 skupina propada ali bo verjetno propadla, kadar krši konsolidirane bonitetne zahteve ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da jih bo v bližnji prihodnosti kršila, in to na način, ki bi upravičil ukrep ECB ali pristojnega nacionalnega organa, med drugim zato, ker je skupina ustvarila izgube ali obstaja verjetnost, da bo ustvarila izgube, zaradi katerih bo pošel ves njen kapital ali njegov precejšen del.

6. Zadevni kapitalski instrument, ki ga izda podrejena družba, se v skladu s členom 59(3)(c) Direktive 2014/59/EU ne odpiše v večjem obsegu ali konvertira pod slabšimi pogoji kot enako razvrščeni kapitalski instrumenti na ravni nadrejene družbe, ki so bili odpisani ali konvertirani.

7. Če je izpolnjen eden ali več pogojev iz odstavka 1, odbor na podlagi postopka iz člena 18 določi, ali je treba pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov izvajati posamezno ali v skladu s postopkom iz člena 18 v kombinaciji z ukrepom za reševanje.

8. Kadar odbor skladno s postopkom, določenim v členu 18 te uredbe, ugotovi, da je izpolnjen eden ali več pogojev iz odstavka 1 tega člena, da pa niso izpolnjeni pogoji za reševanje v skladu s členom 18(1) te uredbe, brez odlašanja naroči nacionalnim organom za reševanje, naj izvajajo pooblastila za odpis ali konverzijo v skladu s členoma 59 in 60 Direktive 2014/59/EU.

Odbor zagotovi, da se, preden nacionalni organi za reševanje izvajajo pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, opravi vrednotenje sredstev in obveznosti subjekta iz člena 2 ali skupine v skladu s členom 20(1) do (15). To vrednotenje je osnova za izračun odpisa, ki se izvede v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti za kritje izgub, in ravni konverzije, ki se uporabi v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti za dokapitalizacijo subjekta iz člena 2 ali skupine.

9. Kadar je izpolnjen eden ali več pogojev iz odstavka 1 in so izpolnjeni tudi pogoji iz člena 18(1), se uporabi postopek iz člena 18(6), (7) in (8).

10. Odbor zagotovi, da nacionalni organi za reševanje izvajajo pooblastila za odpis ali konverzijo brez odlašanja, v skladu s prednostnim razporedom terjatev na podlagi člena 17 in na način, ki privede do naslednjih rezultatov:

(a) najprej se sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti zmanjšajo postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala;

(b) glavnica instrumentov dodatnega temeljnega kapitala se v obsegu, ki je potreben za dosego ciljev reševanja iz člena 14, ali do zmogljivosti zadevnih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje;

(c) glavnica instrumentov dodatnega kapitala se v obsegu, ki je potreben za dosego ciljev reševanja iz člena 14, ali do zmogljivosti zadevnih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje.

11. Nacionalni organi za reševanje izvršujejo navodila odbora ter izvedejo odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 29.

Člen 22

Splošna načela instrumentov za reševanje

1. Kadar se odbor odloči, da za subjekt ali skupino iz člena 7(2) ali za subjekt ali skupino iz člena 7(4)(b) in (5) – če so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov – uporabi instrument za reševanje, in bi ta ukrep za reševanje povzročil, da bi izgube krili upniki ali da bi se njihove terjatve konvertirale, odbor naroči nacionalnim organom za reševanje, naj pooblastila za odpis in konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov v skladu s členom 21 izvajajo neposredno pred uporabo instrumenta za reševanje ali skupaj z njegovo uporabo.

2. Instrumenti za reševanje iz točke (b) člena 18(6) so:

(a) instrument prodaje poslovanja;

(b) instrument premostitvene institucije;

(c) instrument izločitve sredstev;

(d) instrument za reševanje s sredstvi upnikov.

3. Ko odbor sprejema shemo za reševanje iz člena 18(6), upošteva naslednje dejavnike:

(a) sredstva in obveznosti institucije v postopku reševanja na podlagi vrednotenja v skladu s členom 20;

(b) likvidnostni položaj institucije v postopku reševanja;

(c) tržljivost vrednosti franšize institucije v postopku reševanja glede na konkurenčne in gospodarske razmere na trgu;

(d) razpoložljivi čas.

4. Instrumenti za reševanje se uporabijo za doseganje ciljev reševanja iz člena 14 in v skladu z načeli reševanja iz člena 15. Uporabljajo se lahko posamezno ali v kateri koli kombinaciji, razen instrumenta izločitve sredstev, ki se lahko uporablja le skupaj z drugim instrumentom za reševanje.

5. Kadar se instrument za reševanje iz točke (a) ali (b) odstavka 2 tega člena uporabi za prenos le dela sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja, preostali del subjekta iz člena 2, iz katerega so se sredstva, pravice ali obveznosti prenesle, preneha po običajnem insolvenčnem postopku.

6. Odbor lahko vse razumne stroške, ki so dejansko nastali v zvezi z uporabo instrumentov ali pooblastil za reševanje, izterja na enega ali več naslednjih načinov:

(a) v obliki odbitka od morebitnega nadomestila, ki ga prejemnik plača instituciji v postopku reševanja oziroma imetnikom lastniških instrumentov;

(b) kot prednostni upnik od institucije v postopku reševanja ali

(c) kot prednostni upnik od morebitnih prihodkov, ustvarjenih s prenehanjem delovanja premostitvene institucije ali nosilca upravljanja sredstev.

Vsi prihodki, ki jih nacionalni organi za reševanje prejmejo v zvezi z uporabo sklada, se povrnejo odboru.

Člen 23

Shema za reševanje

V shemi za reševanje, ki jo odbor sprejme na podlagi člena 18, se v skladu z vsako odločitvijo o državni pomoči ali pomoči iz sklada opredelijo podrobnosti instrumentov za reševanje – ki se uporabijo za institucijo v postopku reševanja –, ki se nanašajo vsaj na ukrepe iz člena 24(2), člena 25(2), člena 26(2) in člena 27(1), ki jih morajo v skladu z ustreznimi določbami Direktive 2014/59/EU, kakor je prenesena v nacionalno pravo, izvesti nacionalni organi za reševanje, ter določijo posebni zneski in nameni, za katere se uporablja sklad.

V shemi za reševanje se očrtajo ukrepi za reševanje, ki bi jih moral odbor sprejeti v zvezi z nadrejeno družbo v Uniji ali določenimi subjekti v skupini, ki imajo sedež v sodelujočih državah članicah, da se uresničijo cilji in načela reševanja iz členov 14 in 15.

Odbor, Svet in Komisija pri sprejemanju sheme za reševanje upoštevajo načrt reševanja iz člena 8 in mu sledijo, razen če odbor ob upoštevanju okoliščin primera oceni, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi z ukrepi, ki niso določeni v načrtu reševanja.

V okviru procesa reševanja lahko odbor spremeni in posodobi shemo za reševanje, kot je primerno glede na okoliščine primera. Za spremembe in posodobitve se uporablja postopek iz člena 18.

Poleg tega je v shemi za reševanje po potrebi določena možnost, da nacionalni organi za reševanje v skladu s členom 35 Direktive 2014/59/EU imenujejo posebnega upravitelja za institucijo v postopku reševanja. Odbor lahko določi, da se isti posebni upravitelj imenuje za vse subjekte, povezane s skupino, kadar je to potrebno za lažjo obnovo finančne stabilnosti teh subjektov.

Člen 24

Instrument prodaje poslovanja

1. V shemi za reševanje instrument prodaje poslovanja pomeni, da se na kupca, ki ni premostitvena institucija, prenesejo:

(a) lastniški instrumenti, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali

(b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti institucije v postopku reševanja.

2. Glede instrumenta prodaje poslovanja je v shemi za reševanje določeno naslednje:

(a) instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti, ki jih nacionalni organ za reševanje prenese v skladu s členom 38(1) in (7) do (11) Direktive 2014/59/EU;

(b) tržni pogoji, ob upoštevanju okoliščin ter stroškov in izdatkov, ki nastanejo v postopku reševanja, na podlagi katerih nacionalni organ za reševanje izvede prenos v skladu s členom 38(2), (3) in (4) Direktive 2014/59/EU;

(c) ali lahko nacionalni organ za reševanje v skladu s členom 38(5) in (6) Direktive 2014/59/EU pooblastila za prenos izvaja več kot enkrat;

(d) ureditev nacionalnega organa za reševanje glede trženja navedenega subjekta ali navedenih instrumentov, sredstev, pravic in obveznosti v skladu s členom 39(1) in (2) Direktive 2014/59/EU;

(e) ali bi nacionalni organ za reševanje s tem, ko bi upošteval zahteve glede trženja, lahko ogrozil cilje reševanja v skladu z odstavkom 3 tega člena.

3. Odbor uporablja instrument prodaje poslovanja brez izpolnjevanja zahtev glede trženja iz točke (e) odstavka 2, če ugotovi, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno ogrozilo enega ali več ciljev reševanja, in zlasti kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) odbor meni, da obstaja resna grožnja za finančno stabilnost, ki izhaja iz propada ali verjetnega propada institucije v postopku reševanja ali se zaradi njega še stopnjuje, ter

(b) odbor meni, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno ogrozilo učinkovitost instrumenta prodaje poslovanja pri odpravljanju te grožnje ali doseganju cilja reševanja iz točke (b) člena 14(2).

Člen 25

Instrument premostitvene institucije

1. V shemi za reševanje instrument premostitvene institucije pomeni, da se na premostitveno institucijo prenesejo:

(a) lastniški instrumenti, ki jih je izdala ena ali več institucij v postopku reševanja;

(b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti ene ali več institucij v postopku reševanja.

2. Glede instrumenta premostitvene institucije so v shemi za reševanje določeni:

(a) instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti, ki jih na premostitveno institucijo prenese nacionalni organ za reševanje v skladu s členom 40(1) do (12) Direktive 2014/59/EU;

(b) ureditev nacionalnega organa za reševanje glede ustanovitve, delovanja in prenehanja premostitvene institucije v skladu s členom 41(1), (2), (3) in (5) do (9) Direktive 2014/59/EU;

(c) ureditev nacionalnega organa za reševanje glede trženja premostitvene institucije ali njenih sredstev ali obveznosti v skladu s členom 41(4) Direktive 2014/59/EU.

3. Odbor zagotovi, da skupna vrednost obveznosti, ki jih nacionalni organ za reševanje prenese na premostitveno institucijo, ne presega skupne vrednosti pravic in sredstev, ki so bili preneseni iz institucije v postopku reševanja ali zagotovljeni iz drugih virov.

Člen 26

Instrument izločitve sredstev

1. V shemi za reševanje je instrument izločitve sredstev prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev.

2. Glede instrumenta izločitve sredstev so v shemi za reševanje opredeljeni:

(a) sredstva, pravice in obveznosti, ki jih nacionalni organ za reševanje prenese na nosilec upravljanja sredstev v skladu s členom 42(1) do (5) in (8) do (13) Direktive 2014/59/EU;

(b) nadomestilo, za katerega mora nacionalni organ za reševanje prenesti sredstva, pravice in obveznosti na nosilec upravljanja sredstev v skladu z načeli, določenimi v členu 20 te uredbe, s členom 42(7) Direktive 2014/59/EU ter z okvirom Unije za državne pomoči.

Točka (b) prvega pododstavka ne preprečuje, da bi nadomestilo imelo nominalno ali negativno vrednost.

Člen 27

Instrument za reševanje s sredstvi upnikov

1. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov se lahko uporabi za katerega koli od naslednjih namenov:

(a) dokapitalizacijo subjekta iz člena 2 te uredbe, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, in sicer v zadostnem obsegu, da se ponovno vzpostavi njegova zmožnost izpolnjevanja pogojev za pridobitev dovoljenja (v kolikor se ti pogoji uporabljajo za subjekt) in se mu omogoči nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU, kadar ima subjekt dovoljenje v skladu z navedenima direktivama, ter da se ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo ali subjekt;

(b) konverzijo glavnice terjatev ali dolžniških instrumentov v lastniški kapital ali njeno zmanjšanje, pri čemer se te terjatve ali ti instrumenti prenesejo:

   (i) na premostitveno institucijo, da se ji zagotovi kapital, ali

   (ii) v okviru instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta izločitve sredstev.

V okviru sheme za reševanje se glede instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov opredelijo zlasti:

(a) skupni znesek, za katerega morajo biti upravičene obveznosti v skladu z odstavkom 13 zmanjšane ali konvertirane;

(b) obveznosti, ki jih je mogoče v skladu z odstavki 5 do 14 izvzeti;

(c) cilji in minimalna vsebina načrta za reorganizacijo poslovanja, ki ga je treba predložiti v skladu z odstavkom 16.

2. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov se lahko uporabi za namen iz točke (a) odstavka 1 le, če obstajajo razumne možnosti, da bo uporaba tega instrumenta v povezavi z drugimi ustreznimi ukrepi, vključno z ukrepi, izvedenimi v skladu z načrtom za reorganizacijo poslovanja, zahtevanega v odstavku 16, poleg doseganja ustreznih ciljev reševanja ponovno vzpostavila finančno stabilnost in dolgoročno uspešno poslovanje zadevnega subjekta.

Kadar pogoji iz prvega pododstavka niso izpolnjeni, se uporablja kateri koli od instrumentov za reševanje iz člena 22(2)(a), (b) in (c) ter instrument za reševanje s sredstvi upnikov iz točke (d) navedenega odstavka, kot je ustrezno.

3. Odpis ali konverzija se za naslednje obveznosti, ne glede na to, ali jih ureja pravo držav članic ali tretjih držav, ne uporablja:

(a) krite vloge;

(b) zavarovane obveznosti, vključno s kritimi obveznicami in obveznostmi v obliki finančnih instrumentov, ki se uporabljajo za obvladovanje tveganj in so sestavni del sklada za kritje ter so v skladu z nacionalnim pravom zavarovane na podoben način kot krite obveznice;

(c) vse obveznosti, ki so posledica dejstva, da institucija ali subjekt iz člena 2 te uredbe hrani sredstva ali denar strank, vključno s sredstvi ali denarjem strank, ki se hranijo v imenu KNPVP, kot so opredeljeni v členu 1(2) Direktive 2009/65/ES, ali AIS, kot so opredeljeni v členu 4(1)(a) Direktive 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), pod pogojem, da so te stranke po veljavnem insolvenčnem pravu zaščitene;

(d) obveznosti, ki so posledica fiduciarnega razmerja med subjektom iz člena 2 (kot upraviteljem) in drugo osebo (kot upravičencem), pod pogojem, da je upravičenec po veljavnem insolvenčnem ali civilnem pravu zaščiten;

(e) obveznosti do institucij, razen subjektov, ki so del iste skupine, s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedem dni;

(f) obveznosti, dolgovane sistemom ali operaterjem sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([2]), ali njihovim udeležencem, ki so posledica udeležbe v takšnem sistemu in katerih preostala zapadlost je krajša od sedem dni;

(g) obveznost do koga od naslednjih:

(i) zaposlenega v povezavi z obračunano plačo, pokojninskimi prejemki ali drugimi fiksnimi prejemki, razen variabilnega dela prejemkov, ki ga ne ureja kolektivna pogodba;

(ii) komercialnega ali trgovinskega upnika, izhajajočo iz dobave blaga ali zagotavljanja storitev instituciji ali subjektu iz člena 2, ki so bistvene za vsakodnevno opravljanje dejavnosti, vključno s storitvami informacijske tehnologije, komunalnimi storitvami ter najemom, servisiranjem in vzdrževanjem prostorov;

(iii) davčnih in socialnovarstvenih organov, če imajo te obveznosti prednost v skladu z veljavnim pravom;

(iv) sistemov jamstva za vloge, izhajajočo iz prispevkov, ki jih je treba plačati v skladu z Direktivo 2014/49/EU.

Točka (g)(i) prvega pododstavka se ne uporablja za variabilni del prejemkov za prevzemnike pomembnega tveganja, kot so opredeljeni v členu 92(2) Direktive 2013/36/EU.

4. Področje uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov iz odstavka 3 tega člena ne preprečuje, kadar je to primerno, izvajanja pooblastil za reševanje s sredstvi upnikov za kateri koli del zavarovane obveznosti ali obveznosti, zajamčene z zavarovanjem s premoženjem, ki presega vrednost sredstev, jamstva, pravice do zaplembe ali premoženja, s katerimi je zavarovana, ali za kateri koli znesek vloge, ki presega raven kritja iz člena 6 Direktive 2014/49/EU.

Odbor zagotovi, da ostanejo vsa zavarovana sredstva v zvezi s skladom za kritje kritih obveznic, nespremenjena, ločena in zadostna.

Brez poseganja v pravila o veliki izpostavljenosti iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU ter za zagotovitev rešljivosti subjektov in skupin odbor nacionalnim organom za reševanje naroči, naj v skladu s členom 10(11)(b) te uredbe omejijo obseg, v katerem lahko druge institucije hranijo obveznosti, upravičene do instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, razen obveznosti, ki se hranijo pri subjektih, ki so del iste skupine.

5. V izjemnih okoliščinah, ko se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov, se lahko nekatere obveznosti izvzamejo ali delno izvzamejo iz uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo, kadar:

(a) za navedeno obveznost kljub dobronamernim prizadevanjem zadevnega nacionalnega organa za reševanje v razumnem času ni mogoče uporabiti instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov;

(b) je izvzetje nujno potrebno in sorazmerno za doseganje kontinuitete kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij tako, da je instituciji v postopku reševanja omogočeno nadaljevanje ključnih dejavnosti, storitev in poslov;

([1]) Direktiva 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in spremembah direktiv 2003/41/ES in 2009/65/ES ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 1095/2010 (UL L 174, 1.7.2011, str. 1).

([2]) Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

(c) je izvzetje nujno potrebno in sorazmerno, da bi preprečili obsežno širjenje negativnih vplivov, predvsem kar zadeva upravičene vloge fizičnih oseb ter mikro-, malih in srednjih podjetij, kar bi resno ogrozilo delovanje finančnih trgov, vključno z infrastrukturami finančnih trgov, na način, ki bi lahko povzročil resno motnjo v gospodarstvu države članice ali Unije, ali

(d) bi uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za te obveznosti tako zmanjšala vrednost, da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če bi te obveznosti izvzeli iz reševanja s sredstvi upnikov.

Kadar je upravičena obveznost ali razred upravičenih obveznosti izvzet ali delno izvzet po tem odstavku, se lahko raven odpisa ali konverzije, ki se uporablja za druge upravičene obveznosti, poveča zaradi upoštevanja tovrstnega izvzetja, pod pogojem da se pri ravni odpisa in konverzije, ki se uporablja za druge upravičene obveznosti, spoštujejo načela, določena v točki (g) člena 15(1).

6. Kadar upravičena obveznost ali razred upravičenih obveznosti, ki je v skladu z odstavkom 5 izvzet ali delno izvzet, in izgube, ki bi jih te obveznosti krile, niso bile v celoti prenesene na druge upnike, se lahko instituciji v postopku reševanja zagotovi prispevek iz sklada, da stori eno ali oboje od naslednjega:

(a) pokrije vse izgube, ki niso bile pokrite z upravičenimi obveznostmi, in v skladu s točko (a) odstavka 13 zagotovi, da je neto vrednost sredstev institucije v postopku reševanja zopet enaka nič;

(b) kupi lastniške instrumente ali kapitalske instrumente v instituciji v postopku reševanja za dokapitalizacijo institucije v skladu s točko (b) odstavka 13.

7. Sklad lahko zagotovi prispevek iz odstavka 6 le, kadar:

(a) so delničarji in imetniki zadevnih kapitalskih instrumentov in drugih upravičenih obveznosti z odpisom, konverzijo ali kako drugače zagotovili prispevek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo, enak znesku, ki – izračunano v času ukrepa za reševanje v skladu z vrednotenjem iz člena 20(1) do (15) – ni manjši od 8 % skupnih obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, ter

(b) prispevek sklada ne presega 5 % skupnih obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, izračunano v času ukrepa za reševanje v skladu z vrednotenjem iz člena 20(1) do (15).

8. Prispevek sklada iz odstavka 7 tega člena se lahko financira z:

(a) razpoložljivim zneskom za sklad, ki je bil zbran s prispevki subjektov iz člena 2 te uredbe v skladu s pravili, določenimi v Direktivi 2014/59/EU ter v členu 67(4) in členih 70 in 71 te uredbe;

(b) kadar zneski iz točke (a) tega odstavka ne zadostujejo, zneski, zbranimi iz alternativnih sredstev financiranja v skladu s členoma 73 in 74.

9. V izrednih razmerah se lahko poišče dodatno financiranje iz alternativnih virov financiranja, potem ko:

(a) je bila dosežena 5-odstotna meja, določena v točki (b) odstavka 7, in

(b) so bile vse nezavarovane, neprednostne obveznosti, razen upravičenih vlog, v celoti odpisane ali konvertirane.

10. Kadar so izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b) odstavka 9, se lahko kot alternativa ali dopolnilo zagotovi prispevek iz virov, ki so bili zbrani s predhodnimi prispevki v skladu s členom 70 in še niso bili uporabljeni.

11. Za namene te uredbe se člen 44(8) Direktive 2014/59/EU ne uporablja.

12. Pri sprejemanju odločitve iz odstavka 5 se ustrezno upoštevajo:

(a) načelo, da izgube najprej nosijo delničarji, potem pa na splošno upniki institucije v postopku reševanja po prednostnem vrstnem redu;

(b) raven zmožnosti pokrivanja izgub, ki bi jo v primeru izvzetja obveznosti ali razreda obveznosti ohranila institucija v postopku reševanja, ter

(c) potreba po ohranitvi ustreznih virov za financiranje reševanja.

13. Odbor na podlagi vrednotenja, ki je skladno z zahtevami iz člena 20(1) do (15), oceni seštevek:

(a) kadar je ustrezno, zneska, v višini katerega je treba odpisati upravičene obveznosti, da se zagotovi, da je neto vrednost sredstev institucije v postopku reševanja enaka nič, ter

(b) kadar je ustrezno, zneska, v višini katerega je treba konvertirati upravičene obveznosti v delnice ali druge vrste kapitalskih instrumentov, da se ponovno vzpostavi količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala:

(i) institucije v postopku reševanja ali

(ii) premostitvene institucije.

Pri oceni iz prvega pododstavka se določi znesek, v višini katerega je treba odpisati ali konvertirati upravičene obveznosti, da se ponovno vzpostavi količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije v postopku reševanja ali po potrebi določi količnik premostitvene institucije – pri čemer se upoštevajo vsi kapitalski prispevki iz sklada na podlagi točke (d) člena 76(1) – ter da se ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo v postopku reševanja ali premostitveno institucijo in ji omogoča, da vsaj še eno leto še naprej izpolnjuje pogoje za dovoljenje in še naprej opravlja dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU.

Kadar namerava odbor uporabiti instrument izločitve sredstev iz člena 26, se pri znesku, v višini katerega je treba zmanjšati upravičene obveznosti, ustrezno upošteva preudarna ocena kapitalskih potreb nosilca upravljanja sredstev.

14. Izvzetje na podlagi odstavka 5 se lahko uporabi zaradi popolnega izvzetja obveznosti iz odpisa ali zaradi omejitve obsega odpisa, uporabljenega v zvezi s to obveznostjo.

15. Pri pooblastilih za odpis in konverzijo se upoštevajo zahteve o prednostni razvrstitvi terjatev iz člena 17 te uredbe.

16. Nacionalni organ za reševanje odboru takoj predloži načrt za reorganizacijo poslovanja, prejet v skladu s členom 52(1), (2) in (3) Direktive 2014/59/EU od upravljalnega organa ali osebe ali oseb, imenovanih v skladu s členom 72(1) navedene direktive.

Zadevni nacionalni organ za reševanje v roku dveh tednov od dneva predložitve načrta za reorganizacijo poslovanja zagotovi odboru svojo oceno načrta. Odbor v roku enega meseca od dneva predložitve načrta za reorganizacijo poslovanja oceni verjetnost, da se bo zaradi izvedbe načrta obnovilo dolgoročno uspešno poslovanje subjekta iz člena 2. Ocena se pripravi v dogovoru s pristojnim nacionalnim organom ali z ECB, kadar je ustrezno.

Kadar odbor meni, da bo načrt dosegel zastavljeni cilj, v skladu s členom 52(7) Direktive 2014/59/EU dovoli nacionalnemu organu za reševanje, da načrt odobri. Kadar odbor meni, da načrt ne bo dosegel zastavljenega cilja, naroči nacionalnemu organu za reševanje, naj o njegovih pomislekih obvesti upravljalni organ ali osebo ali osebe, imenovane v skladu s členom 72(1) navedene direktive, in od njih zahteva spremembo načrta, tako da bodo ti pomisleki v skladu s členom 52(8) navedene direktive upoštevani. V obeh primerih se to stori v dogovoru s pristojnim nacionalnim organom ali z ECB, kadar je ustrezno.

Upravljalni organ ali oseba ali osebe, imenovane v skladu s členom 72(1) Direktive 2014/59/EU, v dveh tednih od dneva prejema takšnega obvestila nacionalnemu organu za reševanje v odobritev predložijo spremenjen načrt. Nacionalni organ za reševanje odboru predloži spremenjeni načrt in svojo oceno tega načrta. Odbor spremenjeni načrt oceni in nacionalnemu organu za reševanje naroči, naj v roku enega tedna obvesti upravljalni organ ali osebo ali osebe, imenovane v skladu s členom 72(1) Direktive 2014/59/EU, da so s spremenjenim načrtom po njegovem res obravnavani sporočeni pomisleki ali da so potrebne nadaljnje spremembe.

Odbor načrt za reorganizacijo poslovanja skupine sporoči EBA.

Člen 28

Spremljanje s strani odbora

1. Odbor natančno spremlja, kako nacionalni organi za reševanje izvajajo shemo za reševanje. V ta namen nacionalni organi za reševanje:

(a) sodelujejo z odborom in mu pomagajo pri opravljanju njegove naloge spremljanja;

(b) v rednih časovnih razmikih, ki jih določi odbor, zagotavljajo natančne, zanesljive in popolne informacije o izvajanju sheme za reševanje, uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje, ki jih lahko zahteva odbor, med drugim o:

(i) poslovanju in finančnem stanju institucije v postopku reševanja, premostitvene institucije in nosilca upravljanja sredstev;

(ii) obravnavi, ki bi je bili deležni delničarji in upniki institucije pri likvidaciji institucije v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom;

(iii) vseh sodnih postopkih v teku v zvezi z likvidacijo premoženja institucije v postopku reševanja, z ugovarjanjem odločitvi o reševanju in vrednotenju ali v zvezi z vlogami za nadomestilo, ki so jih vložili delničarji ali upniki;

(iv) imenovanju, odstranitvi ali zamenjavi ocenjevalcev, upraviteljev, računovodij, pravnikov in drugih strokovnjakov, ki bi lahko bili potrebni za pomoč nacionalnim organom za reševanje, ter opravljanju njihovih nalog;

(v) kateri koli zadevi, na katero se lahko sklicuje odbor in ki je pomembna za izvajanje sheme za reševanje, vključno z morebitnimi kršitvami zaščitnih ukrepov iz Direktive 2014/59/EU;

(vi) obsegu izvajanja pooblastil nacionalnih organov za reševanje iz členov 63 do 72 Direktive 2014/59/EU in načinu, kako se izvajajo;

(vii) ekonomski smiselnosti, izvedljivosti in izvedbi načrta za reorganizacijo poslovanja, predvidenega v členu 27(16).

Nacionalni organi za reševanje odboru predložijo končno poročilo o izvajanju sheme za reševanje.

2. Na podlagi predloženih informacij lahko odbor da navodila nacionalnim organom za reševanje v zvezi s katerim koli od vidikov izvajanja sheme za reševanje, zlasti z elementi iz člena 23, in izvajanjem pooblastil za reševanje.

3. Kadar je to potrebno za doseganje ciljev reševanja, se lahko shema za reševanje spremeni. Uporabi se postopek iz člena 18.

Člen 29

Izvajanje odločitev iz te uredbe

1. Nacionalni organi za reševanje sprejmejo vse potrebne ukrepe za izvajanje odločitev iz te uredbe, zlasti z izvajanjem nadzora nad subjekti in skupinami iz člena 7(2) ter subjekti in skupinami iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, sprejetjem potrebnih ukrepov v skladu s členom 35 ali 72 Direktive 2014/59/EU ter zagotovitvijo, da se upoštevajo zaščitni ukrepi iz navedene direktive. Nacionalni organi za reševanje izvršijo vse odločitve, ki jih nanje naslovi odbor.

Za te namene, ob upoštevanju te uredbe, izvajajo svoja pooblastila v skladu z nacionalnim pravom za prenos Direktive 2014/59/EU in delujejo v skladu s pogoji, določenimi v nacionalnem pravu. Nacionalni organi za reševanje odbor v celoti obveščajo o izvajanju teh pooblastil. Vsak ukrep, ki ga sprejmejo, je v skladu z odločitvami odbora na podlagi te uredbe.

Pri izvajanju teh odločitev nacionalni organi za reševanje zagotovijo, da se upoštevajo ustrezni zaščitni ukrepi, določeni v Direktivi 2014/59/EU.

2. Kadar nacionalni organ za reševanje ne uporabi odločitve odbora na podlagi te uredbe ali ne ravna v skladu z njo ali jo uporabi tako, da ogrozi katerega od ciljev reševanja iz člena 14 ali učinkovito izvajanje sheme za reševanje, lahko odbor instituciji v postopku reševanja naroči, da:

(a) v primeru ukrepa na podlagi člena 18 prenese določene pravice, sredstva ali obveznosti institucije v postopku reševanja na drugo osebo;

(b) v primeru ukrepa na podlagi člena 18 zahteva konverzijo vseh dolžniških instrumentov, ki vsebujejo pogodbeni pogoj za konverzijo v okoliščinah iz člena 21;

(c) sprejme vse druge potrebne ukrepe, da upošteva zadevno odločitev.

Odbor odločitev iz točke (c) prvega pododstavka sprejme le, če ukrep pomembno zmanjša grožnjo za zadevni cilj reševanja ali za učinkovito izvajanje sheme za reševanje.

Preden se odbor odloči naložiti ukrep, o nameravanem ukrepu obvesti ustrezni nacionalni organ za reševanje in Komisijo. To obvestilo vsebuje podrobnosti o predvidenih ukrepih, razloge zanje in natančne podatke, kdaj naj bi začeli učinkovati.

Obvestilo se pošlje najpozneje 24 ur, preden začnejo ukrepi učinkovati. V izrednih razmerah, ko obvestila ni mogoče poslati vsaj 24 ur vnaprej, lahko odbor o ukrepih obvesti v manj kot 24 urah, preden začnejo učinkovati.

3. Institucija v postopku reševanja upošteva vse odločitve, sprejete v skladu z odstavkom 2. Te odločitve prevladajo nad vsemi predhodnimi odločitvami, ki so jih o isti zadevi sprejeli nacionalni organi za reševanje.

4. Nacionalni organi za reševanje pri ukrepanju v zvezi z zadevami, na katere se nanaša odločitev v skladu z odstavkom 2, to odločitev upoštevajo.

5. Odbor na svojem uradnem spletnem mestu objavi kopijo sheme za reševanje ali obvestilo, v katerem so povzeti učinki ukrepa za reševanje, predvsem učinki na neprofesionalne stranke. Nacionalni organi za reševanje upoštevajo veljavne postopkovne obveznosti, določene v členu 83 Direktive 2014/59/EU.

POGLAVJE 4

Sodelovanje

Člen 30

Obveznost sodelovanja in izmenjave informacij v okviru EMR

1. Odbor Komisijo obvesti o vseh ukrepih, ki jih sprejme za pripravo na reševanje. Za člane Sveta in Komisije ter za njune uslužbence v zvezi z vsemi informacijami, ki jih prejmejo od odbora, veljajo zahteve varovanja poslovne skrivnosti iz člena 88.

2. Odbor, Svet, Komisija, ECB ter nacionalni organi za reševanje in pristojni nacionalni organi pri izvrševanju svojih odgovornosti iz te uredbe tesno sodelujejo, zlasti pri načrtovanju reševanja, zgodnjem posredovanju in fazah reševanja v skladu s členi 8 do 29. Drug drugemu zagotavljajo vse informacije, potrebne za opravljanje njihovih nalog.

3. ECB ali pristojni nacionalni organi odboru in nacionalnim organom za reševanje posredujejo odobrene sporazume o finančni podpori v skupini z vsemi spremembami.

4. Za namene te uredbe lahko ECB predsednika odbora povabi k sodelovanju kot opazovalca v nadzornem svetu ECB, ustanovljenem v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1024/2013. Kadar je ustrezno, lahko odbor v ta namen imenuje drugega predstavnika, ki bo nadomeščal predsednika.

5. Za namene te uredbe odbor imenuje predstavnika, ki sodeluje v odboru EBA za reševanje, ustanovljenem v skladu s členom 127 Direktive 2014/59/EU.

6. Odbor si prizadeva za tesno sodelovanje z vsemi instrumenti za javnofinančno pomoč, vključno z evropskim instrumentom za finančno stabilnost (EFSF) in evropskim mehanizmom za stabilnost (ESM), zlasti v izrednih razmerah iz člena 27(9) in kadar tovrstni mehanizem odobri ali bo verjetno odobril neposredno ali posredno finančno pomoč subjektom s sedežem v sodelujoči državi članici.

7. Kadar je potrebno, odbor z ECB in nacionalnimi organi za reševanje in pristojnimi nacionalnimi organi sklene memorandum o soglasju, v katerem je na splošno opisano njihovo sodelovanje pri opravljanju njihovih nalog po pravu Unije v skladu z odstavkoma 2 in 4. Memorandum se redno pregleduje, objavi pa se ob upoštevanju zahtev varovanja poslovne skrivnosti.

Člen 31

Sodelovanje v okviru EMR

1. Odbor svoje naloge opravlja v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje. Odbor v sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje odobri in objavi okvir za praktično ureditev izvajanja tega člena.

Odbor za zagotovitev dejanske in dosledne uporabe tega člena:

(a) izda smernice in splošna navodila za nacionalne organe za reševanje, po katerih ti opravljajo naloge in sprejemajo odločitve o reševanju;

(b) lahko kadar koli uporabi svoja pooblastila iz členov 34 do 37;

(c) lahko od nacionalnih organov za reševanje zahteva priložnostne ali redne informacije o opravljanju nalog, za katere so zadolženi na podlagi člena 7(3);

(d) od nacionalnih organov za reševanje prejme osnutke odločitev, o katerih lahko izrazi svoje stališče, predvsem pa opozori na elemente v osnutku odločitve, ki niso skladni s to uredbo ali s splošnimi navodili odbora.

Odbor lahko za oceno načrtov reševanja nacionalne organe za reševanje zaprosi, naj mu predložijo vse potrebne informacije, kakor so jih pridobili v skladu s členom 11 in členom 13(1) Direktive 2014/59/EU, brez poseganja v poglavje 5 tega naslova.

2. Člen 13(4) do (10) in členi 88 do 92 Direktive 2014/59/EU se ne uporabljajo za odnose med nacionalnimi organi za reševanje. Skupna odločitev in odločitve, sprejete, kadar ni skupne odločitve, kot je navedeno v členu 45(9) do (13) Direktive 2014/59/EU, se ne uporabljajo. Namesto tega se uporabljajo ustrezne določbe te uredbe.

Člen 32

Posvetovanje in sodelovanje z nesodelujočimi državami članicami in tretjimi državami

1. Kadar skupina vključuje subjekte s sedežem v sodelujočih državah članicah in v nesodelujočih državah članicah ali tretjih državah, brez poseganja v odobritev Sveta aliKomisije, ki se zahteva v skladu s to uredbo, odbor zastopa nacionalne organe za reševanje iz sodelujočih držav članic pri posvetovanju in sodelovanju z nesodelujočimi državami članicami ali tretjimi državami v skladu s členi 7, 8, 12, 13, 18, 55 ter 88 do 92 Direktive 2014/59/EU.

Kadar skupina zajema subjekte s sedežem v sodelujočih državah članicah ter podrejene družbe s sedežem v nesodelujočih državah članicah ali pomembne podružnice, ki se nahajajo v nesodelujočih državah članicah, odbor pristojnim organom in/ali organom za reševanje v nesodelujoči državi članici sporoči vse načrte, odločitve ali ukrepe iz členov 8, 10, 11, 12 in 13, ki zadevajo skupino, kot je ustrezno.

2. Odbor, ECB ter organi za reševanje in pristojni organi nesodelujočih držav članic sklenejo memorandume o soglasju, v katerih je na splošno opisano, kako bodo sodelovali pri opravljanju svojih nalog na podlagi Direktive 2014/59/EU.

Brez poseganja v prvi pododstavek odbor sklene sporazum o soglasju z organom za reševanje vsake nesodelujoče države članice, v kateri ima sedež vsaj ena globalna sistemsko pomembna institucija, ki je kot taka opredeljena v skladu s členom 131 Direktive 2013/36/EU.

3. Vsak memorandum se redno pregleduje, objavi pa se ob upoštevanju zahtev varovanja poslovne skrivnosti.

4. Odbor v imenu nacionalnih organov za reševanje sodelujočih držav članic sklepa nezavezujoče dogovore o sodelovanju, skladne z okvirnimi dogovori o sodelovanju EBA iz člena 97(2) Direktive 2014/59/EU. Odbor o vseh tovrstnih dogovorih o sodelovanju dogovorih obvesti EBA.

Člen 33

Priznavanje in izvrševanje postopkov tretjih držav za reševanje

1. Ta člen se uporablja za postopke tretjih držav za reševanje, razen če in dokler ne začne veljati mednarodni sporazum s posamezno tretjo državo iz člena 93(1) Direktive 2014/59/EU. Uporablja se tudi po začetku veljavnosti mednarodnega sporazuma s posamezno tretjo državo iz člena 93(1) navedene direktive, v kolikor ta sporazum ne ureja priznavanja in izvrševanja postopkov tretjih držav za reševanje.

2. Odbor oceni in izda priporočilo o priznavanju in izvrševanju postopkov za reševanje, ki jih organi tretjih držav za reševanje izvajajo v zvezi z institucijo ali nadrejeno družbo iz tretje države, ki ima:

(a) eno ali več podrejenih družb v Uniji s sedežem v eni ali več sodelujočih državah članicah ali

(b) sredstva, pravice ali obveznosti, ki se nahajajo v eni ali več sodelujočih državah članicah ali jih ureja pravo sodelujočih držav članic.

Odbor izvede svojo oceno po posvetovanju z nacionalnimi organi za reševanje in, kadar se v skladu s členom 89 Direktive 2014/59/EU ustanovi evropski kolegij za reševanje, z organi nesodelujočih držav članic za reševanje.

Pri odločitvi je treba ustrezno upoštevati interese vsake posamezne sodelujoče države članice, v kateri institucija ali nadrejena družba iz tretje države deluje, ter zlasti morebitni vpliv priznavanja in izvrševanja postopka tretje države za reševanje na druge dele skupine in na finančno stabilnost v teh državah članicah.

3. Odbor priporoči, da se postopek za priznavanje ali izvrševanje iz odstavka 1 ne prizna, če meni, da:

(a) bi postopek tretje države za reševanje negativno vplival na finančno stabilnost v sodelujoči državi članici;

(b) upniki, zlasti vlagatelji, ki so v sodelujoči državi članici ali v njej plačujejo, v postopkih tretje države za reševanje ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki in vlagatelji iz tretje države s podobnimi zakonitimi pravicami;

(c) bi imelo priznavanje ali izvrševanje postopkov tretje države za reševanje pomembne fiskalne posledice za sodelujočo državo članico ali

(d) bi bil učinek priznavanja ali izvrševanja v nasprotju z nacionalnim pravom sodelujoče države članice.

4. Nacionalni organi izvajajo priporočilo odbora in zaprosijo za priznavanje ali izvrševanje postopkov za reševanje na svojem ozemlju ali pa odboru v utemeljeni izjavi pojasnijo, zakaj njegovega priporočila ne morejo izvajati.

5. Nacionalni organi za reševanje pri izvajanju pooblastil za reševanje v zvezi s subjekti iz tretjih držav po potrebi izvajajo podeljena pooblastila na podlagi določb iz člena 94(4) Direktive 2014/59/EU.

POGLAVJE 5

Preiskovalna pooblastila

Člen 34

Zahteve po predložitvi informacij

1. Za namen opravljanja svojih nalog na podlagi te uredbe lahko odbor neposredno ali prek nacionalnih organov za reševanje, potem ko jih je ob uporabi vseh informacij, ki so na voljo ECB ali pristojnim nacionalnim organom, obvestil, od naslednjih pravnih ali fizičnih oseb zahteva, naj zagotovijo vse informacije, potrebne za opravljanje nalog, ki se nanj prenesejo s to uredbo:

(a) subjekti iz člena 2;

(b) zaposleni v subjektih iz člena 2;

(c) tretje osebe, ki so jim subjekti iz člena 2 poverili zunanje izvajanje funkcij ali dejavnosti.

2. Subjekti in osebe iz odstavka 1 zagotovijo zahtevane informacije v skladu z navedenim odstavkom. Zahteve varovanja poslovne skrivnosti teh subjektov in oseb ne izvzamejo iz dolžnosti, da posredujejo te informacije. Posredovanje zahtevanih informacij se ne šteje za kršitev zahtev varovanja poslovne skrivnosti.

3. Kadar odbor informacije pridobi neposredno od navedenih subjektov in oseb, jih da na voljo ustreznim nacionalnim organom za reševanje.

4. Odbor lahko, in sicer tudi redno, pridobiva vse informacije, ki jih potrebuje za izvajanje svojih nalog v skladu s to uredbo, zlasti o kapitalu, likvidnosti, sredstvih in obveznostih, ki se nanašajo na vsako institucijo, za katero veljajo njegova pooblastila za reševanje.

5. Odbor, ECB, pristojni nacionalni organi in nacionalni organi za reševanje lahko pripravijo memorandume o soglasju s postopkom za izmenjavo informacij. Izmenjava informacij med odborom, ECB, pristojnimi nacionalnimi organi in nacionalnimi organi za reševanje se ne šteje za kršitev zahtev varovanja poslovne skrivnosti.

6. Pristojni nacionalni organi, ECB, kadar je to ustrezno, in nacionalni organi za reševanje sodelujejo z odborom, da bi preverili, ali so nekatere ali vse zahtevane informacije že na voljo. Kadar so na voljo, jih pristojni nacionalni organi, ECB, kadar je to ustrezno, ali nacionalni organi za reševanje posredujejo odboru.

Člen 35

Splošne preiskave

1. Odbor lahko za namene opravljanja svojih nalog iz te uredbe ter v skladu z drugimi pogoji, določenimi v ustreznem pravu Unije, prek nacionalnih organov za reševanje ali neposredno, potem ko jih je obvestil, opravi vse potrebne preiskave pravnih ali fizičnih oseb iz člena 34(1), ki imajo sedež ali so v sodelujoči državi članici.

Pri tem odbor lahko:

(a) zahteva predložitev dokumentov;

(b) pregleda poslovne knjige in evidence pravnih in fizičnih oseb iz člena 34(1) ter pridobi kopije poslovnih knjig in evidenc oziroma izpiske iz njih;

(c) pridobi pisno ali ustno obrazložitev od pravnih ali fizičnih oseb iz člena 34(1) ali njihovih predstavnikov ali uslužbencev;

(d) opravi razgovor s katero koli drugo fizično ali pravno osebo, ki privoli v razgovor, da bi zbral informacije o predmetu preiskave.

2. Fizične ali pravne osebe iz člena 34(1) so predmet preiskav, ki se uvedejo na podlagi odločitve odbora.

Kadar oseba ovira preiskavo, nacionalni organi za reševanje sodelujoče države članice, v kateri so zadevni prostori, v skladu z nacionalnim pravom zagotovijo potrebno pomoč, vključno s tem, da odboru omogočijo dostop do poslovnih prostorov fizičnih ali pravnih oseb iz člena 34(1), da se lahko uresničujejo te pravice.

Člen 36

Inšpekcijski pregledi na kraju samem

1. Odbor lahko za namene opravljanja svojih nalog iz te uredbe ter v skladu z drugimi pogoji, določenimi v ustreznem pravu Unije, v skladu s členom 37 in na podlagi predhodnega obvestila zadevnim nacionalnim organom za reševanje in zadevnim pristojnim nacionalnim organom ter, kadar je ustrezno, v sodelovanju z njimi izvede vse inšpekcijske preglede na kraju samem v poslovnih prostorih fizičnih ali pravnih oseb iz člena 34(1). Odbor lahko inšpekcijski pregled na kraju samem opravi tudi brez predhodne najave tem pravnim osebam, kadar je to potrebno za pravilno izvedbo in učinkovitost pregleda.

2. Uradniki odbora in druge osebe, ki jih odbor pooblasti za opravljanje inšpekcijskih pregledov na kraju samem, lahko vstopijo v vse poslovne prostore in na zemljišče pravnih oseb, ki so v preiskavi na podlagi odločitve odbora o pregledu v skladu s členom 35(2), ter imajo vsa pooblastila iz člena 35(1).

3. Pravne osebe iz člena 34(1) so predmet pregledov na kraju samem, ki se izvedejo na podlagi odločitve odbora.

4. Uradniki nacionalnih organov za reševanje iz držav članic, v katerih naj bi se izvedel pregled, in drugi spremljevalci, ki so jih ti organi pooblastili ali imenovali, pod nadzorom in ob usklajevanju odbora aktivno pomagajo uradnikom odbora in drugim osebam, ki jih pooblasti odbor. V ta namen imajo pooblastila iz odstavka 2. Uradniki nacionalnih organov za reševanje iz zadevnih sodelujočih držav članic in drugi spremljevalci, ki so jih ti organi pooblastili ali imenovali, imajo tudi pravico sodelovati pri inšpekcijskih pregledih na kraju samem.

5. Kadar uradniki in drugi spremljevalci, ki jih za to pooblasti ali imenuje odbor, ugotovijo, da oseba nasprotuje inšpekcijskemu pregledu, odrejenemu na podlagi odstavka 1, jim nacionalni organi za reševanje iz zadevnih sodelujočih držav članic zagotovijo potrebno pomoč v skladu z nacionalnim pravom. V kolikor je to potrebno za pregled, pomoč vključuje zapečatenje poslovnih prostorov in poslovnih knjig ali evidenc. Kadar zadevnemu nacionalnemu organu za reševanje to pooblastilo ni na voljo, uporabi svoja pooblastila, da zahteva potrebno pomoč drugih nacionalnih organov.

Člen 37

Dovoljenje sodnega organa

1. Če je v skladu z nacionalnimi pravili za inšpekcijski pregled na kraju samem iz člena 36(1) in (2) ali za pomoč iz člena 36(5) potrebno dovoljenje sodnega organa, se zanj zaprosi.

2. Kadar se zaprosi za dovoljenje iz odstavka 1 tega člena, nacionalni sodni organ preveri, ali je odločitev odbora pristna in da predvideni prisilni ukrepi niso niti enostranski niti pretirani, pri čemer upošteva vsebino inšpekcijskega pregleda. Pri nadzoru sorazmernosti prisilnih ukrepov lahko nacionalni sodni organ od odbora zahteva podrobno razlago, zlasti v zvezi z razlogi, zaradi katerih odbor sumi, da je prišlo do kršitve odločitev iz člena 29, resnostjo domnevne kršitve in naravo vpletenosti osebe, ki je predmet prisilnih ukrepov. Vendar nacionalni sodni organ ne presoja, ali je bil inšpekcijski pregled potreben, in ne zahteva, naj se mu zagotovijo informacije iz spisa odbora. O zakonitosti odločitve odbora lahko presoja le Sodišče.

POGLAVJE 6

Kazni

Člen 38

Globe

1. Kadar odbor ugotovi, da je subjekt iz člena 2 namerno ali iz malomarnosti zagrešil katero od kršitev iz odstavka 2, mu z odločitvijo naloži globo v skladu z odstavkom 3.

Kršitev takega subjekta velja za namerno, če obstajajo objektivna dejstva, ki dokazujejo, da sta jo subjekt ali njegov upravljalni organ ali višje vodstvo storila namerno.

2. Globe se subjektom iz člena 2 naložijo za naslednje kršitve:

(a) kadar ne predložijo informacij, zahtevanih v skladu s členom 34;

(b) kadar ne privolijo v splošno preiskavo v skladu s členom 35 ali inšpekcijski pregled na kraju samem v skladu s členom 36;

(c) kadar ne upoštevajo odločitve, naslovljene na odbor v skladu s členom 29.

3. Vrednost osnovnega zneska glob iz odstavka 1 tega člena je izražena v odstotkih skupnega letnega neto prometa, vključno z bruto dohodkom, ki zajema prihodke iz obresti in podobne prihodke, prihodke od delnic in drugih vrednostnih papirjev s spremenljivim ali fiksnim donosom ter prejete odpravnine ali provizije družbe v predhodnem poslovnem letu v skladu s členom 316 Uredbe (EU) št. 575/2013, v državah članicah, katerih valuta ni euro, pa je izražena v ustrezni vrednosti v nacionalni valuti na dan 19. avgusta 2014 v okviru naslednjih omejitev:

(a) za kršitve iz odstavka 2(a) in (b) znaša osnovni znesek najmanj 0,05 % in ne presega 0,15 %;

(b) za kršitve iz odstavka 2(c) znaša osnovni znesek najmanj 0,25 % in ne presega 0,5 %.

Odbor pri odločanju o nižji, srednji ali višji vrednosti osnovnega zneska globe iz prvega pododstavka upošteva letni promet preteklega poslovnega leta zadevnega subjekta. Nižja vrednost osnovnega zneska velja za subjekte z letnim prometom pod 1 000 000 000 EUR, srednja vrednost za subjekte z letnim prometom med 1 000 000 000 in 5 000 000 000 EUR, višja vrednost pa za subjekte z letnim prometom nad 5 000 000 000 EUR.

4. Osnovni zneski iz odstavka 3 se po potrebi prilagodijo z upoštevanjem oteževalnih ali olajševalnih okoliščin iz odstavkov 5 in 6 v skladu z ustreznimi koeficienti iz odstavka 9.

Zadevni olajševalni koeficient se uporablja za vsak posamezni osnovni znesek. Če velja več kot en olajševalni koeficient, se razlika med osnovnim zneskom in zneskom po uporabi vsakega posameznega olajševalnega koeficienta odšteje od osnovnega zneska.

Za vsak posamezni osnovni znesek se uporablja ustrezni oteževalni koeficient. Če velja več kot en oteževalni koeficient, se razlika med osnovnim zneskom in zneskom po uporabi vsakega posameznega oteževalnega koeficienta prišteje osnovnemu znesku.

5. V zvezi z globami iz odstavka 1 veljajo naslednje oteževalne okoliščine:

(a) kršitev je bila storjena namerno;

(b) kršitev je bila storjena večkrat;

(c) kršitev je bila storjena v obdobju, ki presega tri mesece;

(d) kršitev je razkrila sistemske pomanjkljivosti v organizaciji subjekta, zlasti pri njegovih postopkih, sistemih upravljanja ali notranji kontroli;

(e) po ugotovitvi kršitve ni bil sprejet noben ukrep za njeno odpravo;

(f) višje vodstvo subjekta pri izvedbi preiskav ni sodelovalo z odborom.

6. V zvezi z globami iz odstavka 1 veljajo naslednje olajševalne okoliščine:

(a) kršitev se je pojavljala v obdobju, ki je krajše od desetih delovnih dni;

(b) višje vodstvo subjekta lahko dokaže, da je sprejelo vse ukrepe, potrebne za preprečitev kršitve;

(c) subjekt je o kršitvi hitro, učinkovito in v celoti obvestil odbor;

(d) subjekt je prostovoljno sprejel ukrepe za zagotovitev, da v prihodnje ne bo prišlo do podobne kršitve.

7. Ne glede na odstavke 2 do 6 naložene globe ne presegajo 1 % letnega prometa subjekta iz odstavka 1 v predhodnem poslovnem letu.

Z odstopanjem od prvega pododstavka je znesek globe, kadar je imel subjekt zaradi kršitve neposredne ali posredne finančne koristi in kadar je mogoče opredeliti pridobljeni dobiček ali preprečene izgube na podlagi kršitve, najmanj enak finančni koristi.

Kadar dejanje ali opustitev dejanja subjekta iz odstavka 1 pomeni več kršitev, navedenih v odstavku 2, se izreče samo višja od glob za eno od teh kršitev, izračunana v skladu s tem odstavkom.

8. V primerih, ki niso zajeti v odstavku 2, lahko odbor nacionalnim organom za reševanje priporoči, naj ukrepajo in zagotovijo uvedbo ustreznih kazni v skladu s členi 110 do 114 Direktive 2014/59/EU in s katero koli ustrezno nacionalno zakonodajo.

9. Odbor pri izračunu glob uporabi naslednje prilagoditvene koeficiente za oteževalne okoliščine:

(a) če je bila kršitev storjena večkrat, se za vsako ponovitev kršitve uporabi dodatni koeficient 1,1;

(b) če se je kršitev pojavljala v obdobju, ki presega tri mesece, se uporabi koeficient 1,5;

(c) če je kršitev razkrila sistemske pomanjkljivosti v organizaciji subjekta, zlasti v njegovih postopkih, sistemih upravljanja ali notranji kontroli, se uporabi koeficient 2,2;

(d) če je bila kršitev storjena namerno, se uporabi koeficient 2;

(e) če po ugotovitvi kršitve niso bili sprejeti ukrepi za njeno odpravo, se uporabi koeficient 1,7;

(f) če višje vodstvo subjekta pri izvedbi preiskav ni sodelovalo z odborom, se uporabi koeficient 1,5.

Odbor pri izračunu glob uporabi naslednje prilagoditvene koeficiente za olajševalne okoliščine:

(a) če se je kršitev pojavljala v obdobju, ki je krajše od desetih delovnih dni, se uporabi koeficient 0,9;

(b) če lahko višje vodstvo subjekta dokaže, da je sprejelo vse ukrepe, potrebne za preprečitev kršitve, se uporabi koeficient 0,7;

(c) če je subjekt o kršitvi hitro, učinkovito in v celoti obvestil odbor, se uporabi koeficient 0,4;

(d) če je subjekt prostovoljno sprejel ukrepe za zagotovitev, da v prihodnje ne bo prišlo do podobnih kršitev, se uporabi koeficient 0,6.

Člen 39

Periodične denarne kazni

1. Odbor z odločitvijo naloži periodične denarne kazni v zvezi s subjektom iz člena 2, da doseže naslednje:

(a) subjekt upošteva odločitev, sprejeto v skladu s členom 34;

(b) oseba iz člena 34(1) predloži popolne informacije, ki so se zahtevale z odločitvijo v skladu z navedenim členom;

(c) oseba iz člena 35(1) privoli v preiskavo in zlasti zagotovi popolne evidence, podatke, postopke ali drug potreben material ter dopolni in popravi druge informacije iz preiskave, ki se je začela na podlagi odločitve, sprejete v skladu z navedenim členom;

(d) oseba iz člena 36(1) privoli v inšpekcijski pregled na kraju samem, zahtevan z odločitvijo v skladu z navedenim členom.

2. Periodična denarna kazen je učinkovita in sorazmerna. Naloži se na dnevni osnovi, dokler subjekt iz člena 2 ali zadevna oseba ne izpolni odločitev iz točk (a) do (d) odstavka 1 tega člena.

3. Ne glede na odstavek 2 znaša periodična denarna kazen 0,1 % povprečnega dnevnega prometa v predhodnem poslovnem letu. Periodična denarna kazen se izračuna od dneva, ki je določen v odločitvi o periodični denarni kazni.

4. Periodična denarna kazen se lahko naloži za obdobje največ šestih mesecev po uradnem obvestilu o odločitvi odbora.

Člen 40

Zaslišanje oseb, ki so v postopku

1. Odbor pred sprejetjem kakršne koli odločitve o naložitvi globe in/ali periodične denarne kazni iz člena 38 ali 39 fizičnim ali pravnim osebam, ki so v postopku, da možnost obrazložitve v zvezi z njegovimi ugotovitvami. Odločitve odbora temeljijo samo na ugotovitvah, na katere so fizične ali pravne osebe, ki so v postopku, imele možnost podati pripombe.

2. Med postopkom se v celoti spoštuje pravica fizičnih ali pravnih oseb, ki so v postopku, do obrambe. Zagotovljena jim je pravica do vpogleda v spis odbora, ob upoštevanju pravnega interesa drugih oseb za varstvo poslovnih skrivnosti. Pravica dostopa do spisa ne velja za zaupne informacije ali notranje pripravljalne dokumente odbora.

Člen 41

Razkritje, narava, izvršitev in dodelitev glob in periodičnih denarnih kazni

1. Odbor odločitve o naložitvi kazni iz člena 38(1) in člena 39(1) objavi, razen če bi to ogrozilo reševanje zadevnega subjekta. Objava je anonimna v naslednjih okoliščinah:

(a) kadar objavljene informacije vsebujejo osebne podatke in se po obvezni predhodni oceni izkaže, da objava teh podatkov ni sorazmerna;

(b) kadar bi objava ogrozila stabilnost finančnih trgov ali kazensko preiskavo v teku;

(c) kadar bi objava udeleženim fizičnim ali pravnim osebam, kolikor je to mogoče ugotoviti, povzročila nesorazmerno škodo.

Druga možnost je, da se v takšnih primerih objava zadevnih podatkov preloži za razumno obdobje, če je mogoče predvideti, da po tem obdobju ne bo več razlogov za anonimnost objave.

Odbor obvešča EBA o vseh globah in periodičnih denarnih kaznih, ki jih naloži v skladu s členoma 38 in 39, ter mu zagotovi informacije o statusu pritožb in njihovih rezultatih.

2. Globe in periodične denarne kazni, naložene v skladu s členoma 38 in 39, so upravne narave.

3. Globe in periodične denarne kazni, naložene v skladu s členoma 38 in 39, so izvršljive.

Izvršitev urejajo ustrezna postopkovna pravila, ki veljajo v sodelujoči državi članici, na ozemlju katere se opravi izvršitev. Organ, ki ga v ta namen določi vlada vsake od sodelujočih držav članic ter o tem obvesti odbor in Sodišče, odločitvi priloži izvršilni naslov, pri čemer preveri samo verodostojnost odločitve o izvršitvi.

Ko so te formalnosti na zahtevo zadevne stranke izpolnjene, lahko ta zadevo neposredno preda pristojnemu organu in predlaga začetek izvršilnega postopka v skladu z nacionalnim pravom.

Izvršitev se lahko odloži le z odločitvijo Sodišča. Vendar so za odločanje o pritožbah v zvezi z nepravilnostjo izvršilnih dejanj pristojna sodišča zadevne sodelujoče države.

4. Globe in periodične denarne kazni se dodelijo skladu.

DEL III

INSTITUCIONALNI OKVIR

NASLOV I

ODBOR

Člen 42

Pravni status

1. Ustanovi se odbor. Odbor je agencija Unije s posebno strukturo, ki ustreza njegovim nalogam. Odbor je pravna oseba.

2. Odbor v vsaki državi članici uživa najširšo pravno in poslovno sposobnost, ki jo pravnim osebam priznava nacionalno pravo. Zlasti lahko pridobiva premičnine in nepremičnine ali z njimi razpolaga ter je lahko stranka v sodnih postopkih.

3. Odbor zastopa njegov predsednik.

Člen 43

Sestava

1. Odbor sestavljajo:

(a) predsednik, imenovan v skladu s členom 56;

(b) štirje polnopravni člani, imenovani v skladu s členom 56;

(c) član, ki ga imenuje vsaka sodelujoča država članica in zastopa njene nacionalne organe za reševanje.

2. Vsak član, tudi predsednik, ima en glas.

3. Komisija in ECB imenujeta predstavnika, ki ima pravico, da kot stalni opazovalec sodeluje na izvršnih in plenarnih sejah.

Predstavnika Komisije in ECB imata pravico sodelovati v razpravah ter imata dostop do vseh dokumentov.

4. Če je v sodelujoči državi članici več kot en nacionalni organ za reševanje, lahko kot opazovalec brez glasovalne pravice sodeluje še en predstavnik.

5. Upravna in vodstvena struktura odbora zajema:

(a) plenarno sejo odbora, ki opravlja naloge iz člena 50;

(b) izvršno sejo odbora, ki opravlja naloge iz člena 54;

(c) predsednika, ki opravlja naloge iz člena 56;

(d) sekretariat, ki zagotavlja potrebno upravno in tehnično podporo pri izvajanju vseh, odboru dodeljenih nalog.

Člen 44

Skladnost s pravom Unije

Odbor deluje v skladu s pravom Unije, zlasti s sklepi Sveta in Komisije na podlagi te uredbe.

Člen 45

Odgovornost

1. Odbor za izvajanje te uredbe odgovarja Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji v skladu z odstavki 2 do 8.

2. Odbor Evropskemu parlamentu, nacionalnim parlamentom sodelujočih držav članic v skladu s členom 46, Svetu, Komisiji in Računskemu sodišču letno predloži poročilo o opravljanju nalog, prenesenih nanj s to uredbo. To poročilo se ob upoštevanju zahtev varovanja poslovne skrivnosti objavi na spletnem mestu odbora.

3. Predsednik navedeno poročilo javno predstavi Evropskemu parlamentu in Svetu.

4. Na zahtevo Evropskega parlamenta predsednik sodeluje na predstavitvi pristojnega odbora Evropskega parlamenta o opravljanju nalog reševanja, ki jih izvaja odbor. Predstavitev se opravi vsaj enkrat letno.

5. Na podlagi zahteve Sveta lahko le-ta zasliši predsednika v zvezi z opravljanjem nalog reševanja, ki jih izvaja odbor.

6. Odbor na vprašanja, ki jih nanj naslovita Evropski parlament ali Svet, odgovori v ustni ali pisni obliki v skladu s svojimi postopki, vsekakor pa v petih tednih od prejema vprašanja.

7. Predsednik ima na zahtevo zaupne ustne razprave za zaprtimi vrati s predsednikom in podpredsedniki pristojnega odbora Evropskega parlamenta, kadar so potrebne za izvajanje pooblastil Evropskega parlamenta v skladu s PDEU. Med Evropskim parlamentom in odborom se sklene sporazum o podrobnostih organizacije razprav, da se zagotovi popolna zaupnost v skladu z zahtevami varovanja poslovne skrivnosti, ki jih odboru nalaga ta uredba, kadar odbor v skladu z zadevnim pravom Unije nastopa v vlogi nacionalnega organa za reševanje.

8. Odbor med vsemi preiskavami Evropskega parlamenta sodeluje z njim ob upoštevanju PDEU in uredb iz člena 226 PDEU. Odbor in Evropski parlament v šestih mesecih po imenovanju predsednika skleneta ustrezne dogovore o praktičnih ureditvah za izvajanje demokratične odgovornosti in nadzora nad opravljanjem nalog, prenesenih na odbor s to uredbo. Ob upoštevanju pristojnosti Evropskega parlamenta v skladu s členom 226 PDEU ti sporazumi med drugim

vključujejo dostop do informacij, vključno s pravili o ravnanju s tajnimi in zaupnimi informacijami in njihovem varovanju, sodelovanjem na predstavitvah, kot je navedeno v členu 45(4) te uredbe, zaupnimi ustnimi razpravami, poročili, odgovori na vprašanja, sodelovanjem v preiskavah ter informacijami o postopku izbire predsednika, podpredsednika in štirih članov iz člena 43(1)(b) te uredbe.

Člen 46

Nacionalni parlamenti

1. Zaradi posebnih nalog, ki so prenesene na odbor s to uredbo, lahko nacionalni parlamenti sodelujočih držav članic od odbora s svojimi postopki zahtevajo, naj pisno odgovori na vse pripombe in vprašanja, ki mu jih predložijo v zvezi z njegovimi funkcijami v skladu s to uredbo, odbor pa mora odgovoriti.

2. Ko odbor predloži poročilo iz člena 45(2), ga obenem predloži neposredno nacionalnim parlamentom sodelujočih držav članic. Nacionalni parlamenti lahko na odbor naslovijo obrazložene pripombe na to poročilo. Odbor na vse pripombe ali vprašanja, ki jih nanj naslovijo nacionalni parlamenti sodelujočih držav članic, odgovori v ustni ali pisni obliki v skladu s svojimi postopki.

3. Nacionalni parlament sodelujoče države članice lahko pozove predsednika, naj sodeluje v izmenjavi mnenj v zvezi z reševanjem subjektov iz člena 2 v navedeni državi članici skupaj s predstavnikom nacionalnega organa za reševanje. Predsednik pa se mora na povabilo odzvati.

4. Ta uredba ne posega v odgovornost nacionalnih organov za reševanje do nacionalnih parlamentov v skladu z nacionalnim pravom v zvezi z opravljanjem nalog, ki s to uredbo niso prenesene na odbor, Svet ali Komisijo, in za opravljanje dejavnosti, ki jih ti opravljajo v skladu s členom 7(3).

Člen 47

Neodvisnost

1. Odbor in nacionalni organi za reševanje pri opravljanju nalog, prenesenih nanje s to uredbo, delujejo neodvisno in v splošnem interesu.

2. Predsednik, podpredsednik in člani iz člena 43(1)(b) opravljajo svoje naloge v skladu z odločitvami odbora, Sveta in Komisije. Delujejo neodvisno in objektivno v interesu Unije kot celote ter ne zahtevajo in ne sprejemajo navodil institucij ali organov Unije, vlad države članice ali drugih javnih ali zasebnih organov.

V razpravah in postopkih odločanja v odboru izražajo svoja stališča in glasujejo neodvisno.

3. Države članice, institucije ali organi Unije ter drugi javni ali zasebni organi ne poskušajo vplivati na predsednika, podpredsednika ali člane odbora.

4. V skladu s kadrovskimi predpisi uradnikov, določenimi z Uredbo Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 ([1]) (v nadaljnjem besedilu: kadrovski predpisi) iz člena 87(6) te uredbe predsednika, podpredsednike in člane iz člena 43(1)(b) te uredbe po izteku mandata še vedno zavezuje dolžnost, da glede sprejemanja nekaterih imenovanj ali ugodnosti ravnajo pošteno in diskretno.

Člen 48

Sedež

Odbor ima sedež v Bruslju, Belgija.

([1]) Uredba Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o kadrovskih predpisih za uradnike in pogojih za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti in o posebnih ukrepih, ki se začasno uporabljajo za uradnike Komisije (UL L 56, 4.3.1968, str. 1).

NASLOV II

PLENARNA SEJA ODBORA

Člen 49

Sodelovanje na plenarnih sejah

Na plenarnih sejah odbora sodelujejo vsi člani odbora iz člena 43(1).

Člen 50

Naloge

1. Na plenarni seji odbora se:

(a) vsako leto do 30. novembra sprejme letni delovni program odbora za naslednje leto na podlagi osnutka, ki ga predloži predsednik, in v vednost posreduje Evropskemu parlamentu, Svetu, Komisiji in ECB;

(b) sprejme in spremlja letni proračun odbora v skladu s členom 61(2) ter odobrijo končni računovodski izkazi odbora in podeli razrešnica predsedniku v skladu s členom 63(4) in (8);

(c) po postopku iz odstavka 2 odloči o uporabi sklada, če je za konkreten ukrep za reševanje potrebna podpora sklada nad pragom 5 000 000 000 EUR, za katero je tehtanje likvidnostne podpore 0,5;

(d) ko skupna neto uporaba sklada v zadnjih zaporednih 12 mesecih doseže prag 5 000 000 000 EUR, oceni uporaba instrumentov za reševanje, zlasti uporaba sklada, ter zagotovijo navodila, ki jih izvršna seja upošteva pri naslednjih odločitvah o reševanju, zlasti z razlikovanjem med likvidnostno podporo in drugimi oblikami podpore, če je to ustrezno;

(e) odloči o tem, ali je potrebno zvišanje naknadnih izrednih prispevkov v skladu s členom 71, o prostovoljnem izposojanju med shemami financiranja v skladu s členom 72, o alternativnih sredstvih financiranja v skladu s členoma 73 in 74 in o združevanju nacionalnih shem financiranja v skladu s členom 78, ki vključujejo podporo iz sklada nad pragom iz točke (c) tega odstavka;

(f) odloči o naložbah v skladu s členom 75;

(g) sprejme letno poročilo o dejavnostih odbora iz člena 45, ki vsebuje podrobne obrazložitve v zvezi z izvajanjem proračuna;

(h) sprejmejo finančna pravila, ki se uporabljajo za odbor v skladu s členom 64;

(i) sprejme strategija za boj proti goljufijam, ki je sorazmerna s tveganji goljufij, pri čemer se upoštevajo stroški in koristi ukrepov, ki naj bi se izvajali;

(j) sprejmejo pravila za preprečevanje in upravljanje nasprotij interesov v zvezi z njegovimi člani;

(k) sprejme poslovnik plenarne seje in poslovnik izvršne seje odbora;

(l) v skladu z odstavkom 3 tega člena v zvezi z uslužbenci odbora izvajajo pooblastila, ki so s kadrovskimi predpisi prenesena na pristojni organ za imenovanja in ki se na podlagi pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije, kot so določeni v Uredbi Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 (v nadaljnjem besedilu: pogoji za zaposlitev) podelijo organu, pooblaščenemu za sklenitev pogodbe o zaposlitvi (v nadaljnjem besedilu: pooblastila pristojnega organa za imenovanja);

(m) sprejmejo ustrezna izvedbena pravila, da se zagotovi izvajanje kadrovskih predpisov in pogojev za zaposlitev v skladu s členom 110 kadrovskih predpisov;

(n) v skladu s kadrovskimi predpisi in pogoji za zaposlitev imenuje računovodja, ki je pri opravljanju svojih nalog funkcionalno neodvisen;

(o) zagotovijo ustrezni ukrepi v odziv na ugotovitve in priporočila, ki izhajajo iz notranjih in zunanjih revizijskih poročil in vrednotenj ter iz preiskav Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF);

(p) sprejmejo vse odločitve v zvezi z vzpostavitvijo notranjih struktur odbora in po potrebi njihovimi spremembami;

(q) odobri okvir iz člena 31(1) za praktično ureditev sodelovanja z nacionalnimi organi za reševanje.

2. Na plenarni seji odbora se pri sprejemanju odločitev ravna v skladu s cilji, kot so navedeni v členih 6 in 14.

Za namene točke (c) odstavka 1 se shema za reševanje, pripravljena na izvršni seji, šteje za sprejeto, razen če vsaj en član plenarne seje te ne skliče v treh urah po tem, ko se z izvršne seje plenarni seji predloži osnutek. V tem primeru se odločitev o shemi za reševanje sprejme na plenarni seji.

3. Odbor na plenarni seji v skladu s členom 110 kadrovskih predpisov sprejme sklep na podlagi člena 2(1) kadrovskih predpisov in člena 6 pogojev za zaposlitev, pri čemer zadevna pooblastila pristojnega organa za imenovanja prenese na predsednika in določi pogoje, pod katerimi se prenos pooblastil lahko začasno prekine. Predsednik lahko navedena pooblastila prenese naprej.

V izjemnih okoliščinah lahko odbor na plenarni seji s sklepom začasno prekine prenos pooblastil pristojnega organa za imenovanja na predsednika in na osebe, na katere jih je prenesel slednji, ter jih izvaja sam ali jih prenese na enega od svojih članov ali na uslužbenca, ki ni predsednik.

Člen 51

Plenarna seja odbora

1. Predsednik skliče plenarne seje odbora in jim predseduje v skladu s členom 56(2)(a).

2. Odbor se vsaj dvakrat letno sestane na redni plenarni seji. Poleg tega se sestane na pobudo predsednika ali na zahtevo vsaj tretjine svojih članov. Predstavnik Komisije lahko zahteva, naj predsednik skliče plenarno sejo odbora. Če predsednik seje ne skliče pravočasno, za to predloži pisno utemeljitev.

3. Odbor lahko, kadar je to ustrezno, poleg opazovalcev, navedenih v členu 43(3), povabi tudi druge opazovalce, naj sodelujejo na njegovih plenarnih sejah na *ad hoc* osnovi, vključno s predstavnikom EBA.

4. Odbor zagotovi sekretariat plenarne seje odbora.

Člen 52

Splošne določbe o postopku odločanja

1. Odbor na plenarni seji sprejema odločitve z navadno večino članov, razen če ta uredba določa drugače. Vsak član z glasovalno pravico ima en glas. Če je izid glasovanja neodločen, je odločilen glas predsednika.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 se odločitve iz člena 50(1)(c) in (d) ter odločitve o vzajemnosti nacionalnih shem financiranja v skladu s členom 78, ki so omejene na uporabo finančnih sredstev, s katerimi razpolaga sklad, sprejemajo z navadno večino članov odbora, ki predstavljajo vsaj 30 % prispevkov. Vsak član z glasovalno pravico ima en glas. Če je izid glasovanja neodločen, je odločilen glas predsednika.

3. Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena se odločitve iz člena 50(1), ki vključujejo zbiranje naknadnih prispevkov v skladu s členom 71, prostovoljno izposojanje med shemami financiranja v skladu s členom 72, odločitve o alternativnih virih financiranja v skladu s členom 73 in členom 74 ter odločitve o vzajemnosti nacionalnih shem financiranja v skladu s členom 78, ki presegajo uporabo finančnih sredstev, ki so na voljo v skladu, sprejemajo z dvotretjinsko večino članov odbora, ki v osemletnem prehodnem obdobju, dokler sklad ni povsem vzajemen, predstavlja vsaj 50 % prispevkov, zatem pa z dvotretjinsko večino članov odbora, ki predstavlja vsaj 30 % prispevkov. Vsak član z glasovalno pravico ima en glas. Če je izid glasovanja neodločen, je odločilen glas predsednika.

4. Odbor sprejme in objavi svoj poslovnik. V poslovniku se določi podrobnejša ureditev glede glasovanja, zlasti okoliščine, v katerih lahko član deluje v imenu drugega člana, in po potrebi tudi pravila glede sklepčnosti.

NASLOV III

IZVRŠNA SEJA ODBORA

Člen 53

Sodelovanje na izvršnih sejah

1. Izvršno sejo odbora sestavljajo predsednik in štirje člani iz člena 43(1)(b). Odbor se na izvršni seji sestaja po potrebi.

Izvršne seje odbora skliče predsednik na lastno pobudo ali na zahtevo katerega koli člana. Zasedanjem predseduje predsednik.

Odbor lahko, kadar je ustrezno, k sodelovanju na izvršnih sejah poleg opazovalcev iz člena 43(3) povabi tudi druge opazovalce, vključno s predstavnikom EBA, ko razpravlja o skupini, ki ima podrejene družbe ali pomembne podružnice v nesodelujočih državah članicah, pa povabi nacionalne organe za reševanje teh nesodelujočih držav članic. Udeležba je na *ad hoc* podlagi.

2. V skladu z odstavkoma 3 in 4 na izvršnih sejah odbora sodelujejo člani odbora iz člena 43(1)(c).

3. Pri razpravljanju o subjektu iz člena 2 ali skupini subjektov s sedežem v samo eni sodelujoči državi članici v razpravah in postopku odločanja sodeluje tudi član, ki ga je imenovala ta država članica, uporabljajo pa se pravila iz člena 55(1).

4. Pri razpravljanju o čezmejni skupini v postopku odločanja sodeluje tudi član, ki ga je imenovala država članica, v kateri je organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ter člani, ki so jih imenovale države članice, v katerih ima sedež podrejena družba ali subjekt, ki je vključen v konsolidiran nadzor, uporabljajo pa se pravila iz člena 55(2).

5. Člani odbora iz člena 43(1)(a) in (b) zagotovijo, da so v okviru vseh različnih sestav izvršnih sej odbora odločitve in ukrepi o reševanju, zlasti glede uporabe sklada, skladni, ustrezni in sorazmerni.

Člen 54

Naloge

1. Odbor na izvršni seji:

(a) pripravlja vse odločitve, ki jih odbor sprejme na plenarni seji;

(b) sprejme vse odločitve za izvajanje te uredbe, razen če ta uredba določa drugače.

2. Pri opravljanju nalog na podlagi odstavka 1 tega člena odbor:

(a) pripravi, oceni in odobri načrte reševanja za subjekte in skupine iz člena 7(2) ter za subjekte in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov, v skladu s členi 8, 10 in 11;

(b) uporabi poenostavljene obveznosti za določene subjekte in skupine iz člena 7(2) ter za subjekte in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov, v skladu s členom 11;

(c) določi minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki jih morajo v skladu s členom 12 vedno izpolnjevati subjekti in skupine iz člena 7(2) ter subjekti in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov;

(d) Komisiji čim prej zagotovi shemo za reševanje v skladu s členom 18 skupaj z vsemi ustreznimi informacijami, da lahko ta pravočasno presodi in odloči ali, kadar je to ustrezno, Svetu predlaga sklep v skladu s členom 18(7);

(e) odloči glede dela II proračuna odbora za sklad, v skladu s členom 60.

3. Kadar je potrebno zaradi nujnosti, lahko odbor na izvršni seji sprejme nekatere začasne odločitve v imenu plenarne seje odbora, zlasti z zvezi z upravnim vodenjem, vključno s proračunskimi zadevami.

4. Odbor na izvršni seji obvešča plenarno sejo odbora o odločitvah, ki jih sprejme glede reševanja.

Člen 55

Odločanje

1. Predsednik in člani iz člena 43(1)(b) pri razpravljanju o posameznem subjektu ali skupini, ki ima sedež v samo eni sodelujoči državi članici, če v roku, ki ga določi predsednik, vsi člani iz člena 53(1) in (3) ne morejo doseči skupnega dogovora s soglasjem, odločitev sprejmejo z navadno večino.

2. Predsednik in člani iz člena 43(1)(b) pri razpravljanju o čezmejni skupini, če v roku, ki ga določi predsednik, vsi člani iz člena 53(1) in (4) ne morejo doseči skupnega dogovora s soglasjem, odločitev sprejmejo z navadno večino.

3. Če je izid glasovanja neodločen, je odločilen glas predsednika.

NASLOV IV

PREDSEDNIK

Člen 56

Imenovanje in naloge

1. Odboru predseduje predsednik, zaposlen za poln delovni čas.

2. Predsednik je odgovoren za:

(a) pripravo dela odbora za njegove plenarne in izvršne seje ter sklic in predsedovanje na sejah;

(b) vse kadrovske zadeve;

(c) zadeve, povezane z dnevnim vodenjem;

(d) pripravo osnutka proračuna odbora v skladu s členom 61(1) in izvajanje proračuna odbora v skladu s členom 63;

(e) upravljanje odbora;

(f) izvajanje letnega delovnega programa odbora;

(g) vsakoletno pripravo osnutka letnega poročila iz člena 45, ki vsebuje oddelek o dejavnostih reševanja odbora ter oddelek o finančnih in upravnih zadevah.

Pri opravljanju nalog iz tega člena predsedniku pomagajo dodeljeni uslužbenci.

3. Predsedniku pomaga podpredsednik.

Podpredsednik izvaja funkcije predsednika, kadar je slednji odsoten ali utemeljeno zadržan, v skladu s to uredbo.

4. Predsednik, podpredsednik in člani iz člena 43(1)(b) so imenovani na podlagi sposobnosti, kvalifikacij, znanja na področju bančništva in financ ter izkušenj, ki so relevantne za finančni nadzor, regulacijo in reševanje bank. Predsednik, podpredsednik in člani odbora iz člena 43(1)(b) se izberejo na podlagi odprtega izbirnega postopka ob upoštevanju načela uravnotežene zastopanosti spolov, izkušenj in kvalifikacij. Evropski parlament in Svet se ustrezno in pravočasno obveščata v vsaki fazi tega postopka.

5. Mandat predsednika, podpredsednika in članov iz člena 43(1)(b) je pet let. Ob upoštevanju odstavka 7 tega člena mandat ni obnovljiv.

Predsednik, podpredsednik in člani iz člena 43(1)(b) ne opravljajo drugih funkcij na nacionalni ravni, ravni Unije ali mednarodni ravni.

6. Potem ko je prejela mnenje odbora na plenarni seji, Komisija Evropskemu parlamentu predloži ožji seznam kandidatov za funkcije predsednika, podpredsednika in članov iz člena 43(1)(b) ter o seznamu obvesti Svet.

Z odstopanjem od prvega pododstavka Komisija za imenovanje prvih članov odbora po začetku veljavnosti te uredbe ožji seznam kandidatov predloži brez mnenja odbora.

Komisija predloži Evropskemu parlamentu v odobritev predlog za imenovanje predsednika, podpredsednika in članov iz člena 43(1)(b). Po odobritvi tega predloga Svet sprejme izvedbeni sklep, s katerim imenuje predsednika, podpredsednika in člane iz člena 43(1)(b). Svet odloča s kvalificirano večino.

7. Z odstopanjem od odstavka 5 je mandat prvega predsednika, imenovanega po začetku veljavnosti te uredbe, tri leta. Ta mandat se lahko obnovi enkrat za obdobje petih let. Predsednik, podpredsednik in člani iz člena 43(1)(b) ostanejo na svojih funkcijah, dokler niso imenovani njihovi nasledniki.

8. Predsednik, katerega mandat je bil podaljšan, ne sodeluje v novem postopku izbire za isti položaj ob koncu celotnega obdobja.

9. Če predsednik, podpredsednik ali član iz člena 43(1)(b) ne izpolnjuje več pogojev, ki se zahtevajo za opravljanje njegovih nalog, ali je bil kriv hujše kršitve, lahko Svet na predlog Komisije, ki ga je odobril Evropski parlament, sprejme izvedbeni sklep, s katerim ga odstavi. Svet odloča s kvalificirano večino.

V te namene lahko Evropski parlament ali Svet obvesti Komisijo, da so po njegovem mnenju izpolnjeni pogoji za odstavitev predsednika, podpredsednika ali članov iz člena 43(1)(b), Komisija pa na to odgovori.

NASLOV V

FINANČNE DOLOČBE

POGLAVJE 1

Splošne določbe

Člen 57

Sredstva

1. Odbor je odgovoren, da za opravljanje nalog, ki se nanj prenesejo s to uredbo, nameni potrebna finančna sredstva in človeške vire.

2. Financiranje proračuna odbora ali njegovih dejavnosti reševanja v skladu s to uredbo v nobenem primeru ne sme pomeniti proračunske obveznosti držav članic.

Člen 58

Proračun

1. Odbor ima samostojen proračun, ki ni del proračuna Unije. Za vsako poslovno leto, ki je enako koledarskemu letu, se pripravijo ocene vseh prihodkov in odhodkov odbora, ki so prikazane v proračunu odbora.

2. Proračun odbora je uravnotežen v smislu prihodkov in odhodkov.

3. Proračun je sestavljen iz dveh delov: dela I za vodenje odbora in dela II za sklad.

Člen 59

Del I proračuna za vodenje odbora

1. Prihodki dela I proračuna so sestavljeni iz letnih prispevkov, potrebnih za kritje ocenjenih letnih odhodkov vodenja.

2. Odhodki dela I proračuna vključujejo vsaj izdatke za uslužbence, plače, vodenje, infrastrukturo, poklicno usposabljanje in poslovanje.

3. Ta člen ne posega v pravico nacionalnih organov za reševanje, da v skladu z nacionalnim pravom zaračunavajo pristojbine, povezane z njihovimi odhodki vodenja, ki so takšne vrste, kot so tisti iz odstavkov 1 in 2, vključno z odhodki za sodelovanje z odborom in pomoč odboru.

Člen 60

Del II proračuna za sklad

1. Prihodki dela II proračuna so sestavljeni zlasti iz naslednjega:

(a) prispevkov, ki jih plačajo institucije s sedežem v sodelujočih državah članicah v skladu s členom 67(4) ter členi 69, 70 in 71;

(b) posojil, prejetih od drugih shem za financiranje reševanja v nesodelujočih državah članicah v skladu s členom 72(1);

(c) posojil, prejetih od finančnih institucij ali drugih tretjih oseb v skladu s členoma 73 in 74;

(d) donosov od nalaganja sredstev, ki jih ima sklad, v skladu s členom 75;

(e) vseh odhodkov, nastalih za namene iz člena 76, ki se povrnejo v postopku reševanja.

2. Odhodki dela II proračuna so sestavljeni iz naslednjega:

(a) odhodkov za namene iz člena 76;

(b) investicij v skladu s členom 75;

(c) obresti, plačanih na posojila, prejeta od drugih shem za financiranje reševanja v nesodelujočih državah članicah, v skladu s členom 72(1);

(d) obresti, plačanih na posojila, prejeta od finančnih institucij ali drugih tretjih oseb, v skladu s členoma 73 in 74.

Člen 61

Priprava in izvajanje proračuna

1. Predsednik vsako leto do 15. februarja pripravi osnutek proračuna odbora, vključno z izjavo o oceni prihodkov in odhodkov odbora za naslednje leto ter skupaj s kadrovskim načrtom, in ga predloži odboru v sprejetje.

2. Vsako leto do 31. marca odbor na plenarni seji po potrebi prilagodi osnutek, ki ga je predložil predsednik, in sprejme končni proračun odbora skupaj s kadrovskim načrtom.

Člen 62

Notranja revizija in nadzor

1. V odboru se vzpostavi notranja revizijska funkcija, ki se opravlja v skladu z ustreznimi mednarodnimi standardi. Notranji revizor, ki ga imenuje odbor, je slednjemu odgovoren za preverjanje pravilnega delovanja sistemov za izvajanje proračuna in proračunskih postopkov odbora.

2. Notranji revizor svetuje odboru pri obravnavanju tveganj, tako da izdaja neodvisna mnenja o kakovosti sistemov za upravljanje in nadzor ter priporočila za izboljšanje pogojev izvajanja operacij in spodbujanje preudarnega finančnega upravljanja.

3. Za vzpostavitev sistemov in postopkov notranjega nadzora, ki so ustrezni za opravljanje nalog notranjega revizorja, je odgovoren odbor.

Člen 63

Izvajanje proračuna, predstavitev računovodskih izkazov in razrešnica

1. Predsednik deluje kot odredbodajalec in izvaja proračun odbora.

2. Računovodja odbora do 1. marca naslednjega poslovnega leta Računskemu sodišču pošlje začasne računovodske izkaze, skupaj s poročilom o upravljanju proračuna in finančnem poslovodenju med poslovnim letom, da bi nanje podalo pripombe.

Računovodja odbora do 31. marca naslednjega poslovnega leta predloži poročilo o upravljanju proračuna in finančnem poslovodenju članom odbora, ter Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji.

3. Predsednik vsako leto do 31. marca Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji posreduje začasne računovodske izkaze odbora za preteklo poslovno leto.

4. Po prejemu pripomb Računskega sodišča na začasne računovodske izkaze odbora predsednik na lastno odgovornost pripravi končne računovodske izkaze odbora in jih pošlje v potrditev odboru na plenarni seji.

5. Predsednik po odobritvi odbora vsako leto do 1. julija pošlje končne računovodske izkaze za preteklo poslovno leto Evropskemu parlamentu, Svetu, Komisiji in Računskemu sodišču.

6. Kadar Računsko sodišče pošlje pripombe, mu predsednik do 30. septembra pošlje odgovor.

7. Vsako leto se do 15. novembra v *Uradnem listu Evropske unije* objavijo končni računovodski izkazi za preteklo poslovno leto.

8. Odbor na plenarni seji predsedniku podeli razrešnico v zvezi z izvajanjem proračuna.

9. Predsednik na zahtevo Evropskega parlamenta ali Sveta instituciji Unije, ki vloži zahtevo, predloži vse informacije iz računovodskih izkazov odbora, za katere veljajo zahteve varovanja poslovne skrivnosti, določene v tej uredbi.

Člen 64

Finančna pravila

Odbor po posvetovanju z Računskim sodiščem in Komisijo sprejme notranje finančne določbe, v katerih je zlasti določen podroben postopek za pripravo in izvajanje proračuna v skladu s členoma 61 in 63.

Kolikor je skladno s posebno naravo odbora, finančne določbe temeljijo na okvirni finančni uredbi, sprejeti za organe, vzpostavljene na podlagi PDEU v skladu s členom 208 Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]).

Člen 65

Prispevki za upravne odhodke odbora

1. Subjekti iz člena 2 prispevajo v del I proračuna odbora v skladu s to uredbo in delegiranimi akti o prispevkih, sprejetimi v skladu z odstavkom 5 tega člena.

2. Zneski prispevkov se določijo na takšni ravni, da se zagotovi, da so z njimi povezani prihodki načeloma zadostni, da se vsako leto zagotovi uravnoteženost dela I proračuna odbora.

3. Odbor v skladu z delegiranimi akti iz odstavka 5 tega člena z odločitvijo, naslovljeno na zadevni subjekt, določi in zbere prispevke, ki jih mora plačati vsak subjekt iz člena 2. Odbor uporablja postopkovna pravila, pravila glede poročanja in druga pravila, ki zagotavljajo, da so prispevki plačani v celoti in pravočasno.

4. Sredstva, zbrana v skladu z odstavki 1, 2 in 3, se uporabljajo le za namene te uredbe.

([1]) Uredba (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL L 298, 26.10.2012, str. 1).

5. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov o prispevkih v skladu s členom 93, da:

(a) se določijo vrste prispevkov in zadeve, za katere se morajo plačati, način, kako se izračuna znesek prispevkov, ter način, kako se prispevki plačajo;

(b) se določijo pravila glede registracije, računovodstva in poročanja ter druga pravila iz odstavka 3, potrebna za zagotavljanje, da so prispevki v celoti in pravočasno plačani;

(c) se določijo letni prispevki, potrebni za kritje upravnih stroškov odbora, preden ta postane popolnoma operativen.

Člen 66

Ukrepi za boj proti goljufijam

1. Za namene boja proti goljufijam, korupciji in vsem drugim nezakonitim dejanjem v skladu z Uredbo (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]) odbor v šestih mesecih po tem, ko postane operativen, pristopi k Medinstitucionalnemu sporazumu z dne 25. maja 1999 o notranjih preiskavah OLAF in nemudoma sprejme ustrezne določbe, ki se uporabljajo za vse uslužbence odbora, pri čemer uporabi predlogo iz Priloge k navedenemu medinstitucionalnemu sporazumu.

2. Računsko sodišče je pristojno revidirati, na osnovi dokumentacije in na kraju samem, upravičence, izvajalce in podizvajalce, ki so prejeli sredstva od odbora.

3. OLAF lahko v skladu z določbami in postopki, določenimi v Uredbi Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 ([2]) in Uredbi (EU, Euratom) št. 883/2013, izvaja preiskave, vključno s pregledi na kraju samem in inšpekcijami, da ugotovi, ali je prišlo do goljufije, korupcije ali drugega nezakonitega dejanja, ki vpliva na finančne interese Unije, v zvezi s pogodbo, ki jo financira odbor.

POGLAVJE 2

Enotni sklad za reševanje

Oddelek 1

Sestava Sklada

Člen 67

Splošne določbe

1. Ustanovi se Enotni sklad za reševanje (v tem besedilu: sklad). Napolni se v skladu s pravili o prenosu sredstev, zbranih na nacionalni ravni, v sklad, kot so določeni v sporazumu.

2. Odbor sklad uporablja le za namene zagotavljanja učinkovite uporabe instrumentov za reševanje in izvajanja pooblastil za reševanje iz naslova I dela II ter v skladu s cilji reševanja in načeli, ki urejajo reševanje, iz členov 14 in 15. Proračun Unije in nacionalni proračuni v nobenem primeru niso odgovorni za odhodke ali izgube sklada.

3. Sklad je v lasti odbora.

4. Prispevke iz členov 69, 70 in 71 nacionalni organi za reševanje zbirajo od subjektov iz člena 2 in jih prenesejo v sklad skladno s sporazumom.

Člen 68

Zahteva o vzpostavitvi shem za financiranje reševanja

Sodelujoče države članice vzpostavijo sheme financiranja v skladu s členom 100 Direktive 2014/59/EU in s to uredbo.

([1]) Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL L 248, 18.9.2013, str. 1).

([2]) Uredba Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, 15.11.1996, str. 2).

Člen 69

Ciljna raven

1. Do konca prvotnega obdobja osmih let od 1. januarja 2016 oziroma od datuma, na katerega se začne ta odstavek uporabljati na podlagi člena 99(6), razpoložljiva finančna sredstva sklada dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v vseh sodelujočih državah članicah.

2. V prvotnem obdobju iz odstavka 1 se prispevki v sklad, izračunani v skladu s členom 70 in zbrani v skladu s členom 67(4), časovno razporedijo kar se da enakomerno, dokler ni dosežena ciljna raven, pri čemer pa se ustrezno upoštevata faza poslovnega cikla in morebitni vpliv procikličnih prispevkov na finančni položaj institucij, ki plačujejo prispevke.

3. Odbor prvotno obdobje iz odstavka 1 podaljša za največ štiri leta, če so skupna izplačila sklada presegla 0,5 % skupnega zneska kritih vlog iz odstavka 1 in kadar so izpolnjena merila iz delegiranega akta iz odstavka 5(b).

4. Če se po prvotnem obdobju iz odstavka 1 razpoložljiva finančna sredstva zmanjšajo pod ciljno raven iz navedenega odstavka, se redni prispevki, izračunani v skladu s členom 70, zbirajo, dokler ni dosežena ciljna raven. Ko se prvič doseže ciljna raven in kadar se razpoložljiva finančna sredstva nato zmanjšajo na manj kot dve tretjini ciljne ravni, se ti prispevki določijo tako, da se lahko cilj doseže v šestih letih.

Pri rednih prispevkih se ustrezno upoštevata faza poslovnega cikla in morebitni vpliv procikličnih prispevkov na določanje letnih prispevkov v okviru tega odstavka.

5. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 93, da določi naslednje:

(a) merila za časovno razporeditev izračunanih prispevkov v sklad v skladu z odstavkom 2;

(b) merila za določitev, za koliko let se lahko podaljša prvotno obdobje iz odstavka 1 v skladu z odstavkom 3;

(c) merila za določitev letnih prispevkov iz odstavka 4.

Člen 70

Predhodni prispevki

1. Posamezni prispevek vsake institucije se zbere vsaj na letni osnovi in se izračuna sorazmerno z zneskom njenih obveznosti (kapital ni vključen) brez kritih vlog, glede na celotno obveznost (kapital ni vključen) brez kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih vseh sodelujočih držav članic.

2. Odbor vsako leto po posvetovanju z ECB ali pristojnim nacionalnim organom ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje izračuna posamezne prispevke, da zagotovi, da prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % ciljne ravni.

Izračun prispevkov posameznih institucij vsako leto temelji na:

(a) pavšalnem prispevku, ki se izračuna sorazmerno z zneskom obveznosti institucije, brez kapitala in kritih vlog, glede na skupne obveznosti, brez kapitala in kritih vlog, vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju sodelujočih držav članic, ter

(b) prispevku, ki je prilagojen tveganju in se izračuna na podlagi meril iz člena 103(7) Direktive 2014/59/EU, pri čemer se upošteva načelo sorazmernosti, ne da bi pri tem prišlo do izkrivljanja med strukturami bančnega sektorja držav članic.

Razmerje med pavšalnim prispevkom in tveganju prilagojenimi prispevki upošteva uravnoteženo porazdelitev prispevkov med različnimi vrstami bank.

Celotni znesek posameznih prispevkov vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih vseh sodelujočih držav članic, izračunanih v skladu s točkama (a) in (b), v nobenem primeru letno ne presega 12,5 % ciljne ravni.

3. Razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 69, lahko vključujejo nepreklicne zaveze za plačilo, ki so v celoti zavarovane s sredstvi z nizkim tveganjem, ki niso obremenjena z nobenimi pravicami tretjih oseb, pri čemer so na voljo in namenjene izključno uporabi s strani odbora, in sicer za namene iz člena 76(1). Delež teh nepreklicnih zavez za plačilo ne presega 30 % celotnega zneska prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom.

4. Ustrezno prejeti prispevki vsakega subjekta iz člena 2 se tem subjektom ne povrnejo.

5. Kadar so sodelujoče države članice že vzpostavile nacionalne sheme za financiranje reševanja, lahko določijo, da morajo te sheme uporabiti svoja razpoložljiva finančna sredstva, ki so jih med 17. junijem 2010 in datumom začetka veljavnosti Direktive 2014/59/EU zbrale od institucij, da slednjim povrnejo predhodne prispevke, ki jih morajo te morda vplačati v sklad. Takšno povračilo ne posega v obveznosti držav članic iz Direktive 2014/49/EU.

6. Uporabijo se delegirani akti, v katerih je podrobno pojasnjena prilagoditev prispevkov glede na profil tveganja institucij, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59/EU.

7. Svet na predlog Komisije v okviru delegiranih aktov iz odstavka 6 sprejme izvedbene akte za določitev pogojev izvajanja odstavkov 1, 2 in 3 ter zlasti, kar zadeva:

(a) uporabo metodologije za izračun posameznih prispevkov;

(b) konkretne ureditve, na podlagi katerih se institucijam dodelijo dejavniki tveganja, opredeljeni v delegiranem aktu.

Člen 71

Izredni naknadni prispevki

1. Kadar razpoložljiva finančna sredstva ne zadoščajo za pokrivanje izgub, stroškov ali drugih odhodkov, ki nastanejo pri uporabi sklada za ukrepe za reševanje, se od institucij z dovoljenjem na ozemlju sodelujočih držav članic za kritje dodatnih zneskov zberejo izredni naknadni prispevki. Ti izredni naknadni prispevki se izračunajo in razporedijo med institucijami v skladu s pravili iz členov 69 in 70.

Skupni znesek izrednih naknadnih prispevkov na leto ne presega trikratnika letnega zneska prispevkov, določenega v skladu s členom 70.

2. Odbor za institucijo v skladu z delegiranimi akti iz odstavka 3 na lastno pobudo po posvetovanju z nacionalnim organom za reševanje ali na predlog nacionalnega organa za reševanje v celoti ali deloma odloži obveznost plačila naknadnih prispevkov v skladu z odstavkom 1, če je to potrebno, da se zaščiti njen finančni položaj. Tak odlog se odobri za največ šest mesecev, vendar se lahko na prošnjo institucije obnovi. Prispevki, odloženi v skladu s tem odstavkom, se plačajo naknadno, ko plačilo ne ogroža več finančnega položaja institucije.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 93, da določi razmere in pogoje, na podlagi katerih se lahko za subjekt iz člena 2 v skladu z odstavkom 2 tega člena deloma ali v celoti odloži plačilo naknadnih prispevkov.

Člen 72

Prostovoljno izposojanje med shemami za financiranje reševanja

1. Odbor se odloči, da zahteva prostovoljno izposojanje sredstev za sklad iz shem za financiranje reševanja v nesodelujočih državah članicah, če:

(a) zneski, zbrani na podlagi člena 70, niso zadostni za kritje izgub, stroškov ali drugih odhodkov, nastalih zaradi uporabe sklada v povezavi z ukrepi za reševanje;

(b) izredni naknadni prispevki, določeni v členu 71, niso takoj dostopni ter

(c) alternativni viri financiranja, določeni v členu 73, niso takoj dostopni pod razumnimi pogoji.

2. Navedene sheme za financiranje reševanja odločijo o taki zahtevi v skladu s členom 106 Direktive 2014/59/EU. Za pogoje izposojanja se uporablja člen 106(4), (5) in (6) Direktive 2014/59/EU.

3. Odbor se lahko odloči za posojanje drugim shemam za financiranje reševanja v nesodelujočih državah članicah, če je podana zahteva v skladu s členom 106 Direktive 2014/59/EU. Za pogoje posojanja se uporablja člen 106(4), (5) in (6) Direktive 2014/59/EU.

Člen 73

Alternativna sredstva financiranja

1. Odbor lahko za sklad pridobi posojila ali druge oblike podpore od teh institucij, finančnih institucij ali drugih tretjih oseb, ki ponujajo boljše finančne pogoje, ob najustreznejšem času, da se optimizirajo stroški financiranja in da ohrani svoj ugled, če zneski, zbrani v skladu s členoma 70 in 71, niso takoj dostopni ali ne krijejo izdatkov na podlagi uporabe sklada za ukrepe za reševanje.

2. Posojila ali druge oblike podpore iz odstavka 1 se v celoti povrnejo v skladu s členi 69, 70 in 71 v obdobju zapadlosti posojila.

3. Vsi odhodki na podlagi uporabe posojil iz odstavka 1 se krijejo iz dela II proračuna odbora, ne pa iz proračuna Unije ali sodelujočih držav članic.

Člen 74

Dostop do finančnega instrumenta

Kadar zbrani ali razpoložljivi zneski v skladu s členoma 70 in 71 ne zadostujejo za kritje obveznosti sklada, odbor sklepa pogodbe za sheme financiranja sklada, tudi, kadar je mogoče, z javnimi finančnimi shemami, da se zagotovi takojšnja razpoložljivost dodatnih finančnih sredstev, ki se uporabijo v skladu s členom 76.

Oddelek 2

Upravljanje Sklada

Člen 75

Naložbe

1. Odbor upravlja sklad v skladu s to uredbo in delegiranimi akti, sprejetimi v skladu z odstavkom 4.

2. Zneski, prejeti od institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije, obresti in drugi dobički od naložb ter vsi drugi dobički pripadajo izključno skladu.

3. Odbor vodi preudarno in varno naložbeno strategijo, opredeljeno v delegiranih aktih, sprejetih na podlagi odstavka 4 tega člena, in zneske, ki jih ima sklad, nalaga v obveznice držav članic ali medvladnih organizacij ali v visoko likvidna sredstva visoke kreditne kvalitete, pri čemer upošteva delegirani akt iz člena 460 Uredbe (EU) št. 575/2013, pa tudi druge ustrezne določbe navedene uredbe. Naložbe so dovolj sektorsko, geografsko in sorazmerno razpršene. Donosi iz navedenih naložb pripadajo skladu.

4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov o podrobnih pravilih za upravljanje sklada ter splošnih načelih in merilih za njegovo naložbeno strategijo v skladu s postopkom iz člena 93.

Oddelek 3

Uporaba Sklada

Člen 76

Poslanstvo sklada

1. Pri uporabi instrumentov za reševanje za subjekte iz člena 2 lahko odbor v okviru sheme za reševanje uporablja sklad zgolj v tolikšni meri, kot je potrebno za zagotavljanje učinkovite uporabe instrumentov za reševanje za naslednje namene:

(a) jamčenje za sredstva ali obveznosti institucije v postopku reševanja, njenih podrejenih družb, premostitvene institucije ali nosilca upravljanja sredstev;

(b) dajanje posojil instituciji v postopku reševanja, njenim podrejenim družbam, premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev;

(c) nakup sredstev institucije v postopku reševanja;

(d) zagotavljanje prispevkov premostitveni instituciji in nosilcu upravljanja sredstev;

(e) plačilo nadomestila delničarjem ali upnikom, če so po vrednotenju v skladu s členom 20(5) utrpeli večjo izgubo, kot bi jo utrpeli glede na vrednotenje v skladu s členom 20(16) v primeru prenehanja po običajnem insolvenčnem postopku;

(f) zagotovitev prispevka instituciji v postopku reševanja namesto odpisa ali konverzije obveznosti nekaterih upnikov, če se uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov in sprejme odločitev o izvzetju določenih upnikov iz okvira instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 27(5);

(g) izvajanje katere koli kombinacije ukrepov iz točk (a) do (f).

2. Sklad se lahko uporabi za sprejemanje ukrepov iz odstavka 1, tudi v zvezi s kupcem v okviru instrumenta prodaje poslovanja.

3. Sklad se ne uporablja neposredno za pokrivanje izgub subjekta iz člena 2 oziroma za dokapitalizacijo takega subjekta. Če uporaba sklada za namene iz odstavka 1 tega člena posredno privede do tega, da se del izgub subjekta iz člena 2 prenese na sklad, se uporabljajo načela iz člena 27, ki urejajo uporabo sklada.

4. Odbor kapitala, vplačanega v skladu s točko (f) odstavka 1, ne sme imeti dlje kot pet let.

Člen 77

Uporaba sklada

Uporaba sklada je odvisna od sporazuma, s katerim se sodelujoče države članice dogovorijo, da v sklad prenesejo prispevke, zbrane na nacionalni ravni v skladu s to uredbo in z Direktivo 2014/59/EU, in je skladna z načeli, opredeljenimi v tem sporazumu.

Dokler sklad ne doseže ciljne ravni iz člena 69, a največ osem let po začetku uporabe tega člena, odbor pri uporabi sklada ustrezno upošteva načela, temelječa na razdelitvi sklada na nacionalne razdelke, ki ustrezajo sodelujočim državam članicam, pa tudi na postopnem združevanju različnih sredstev, zbranih na nacionalni ravni, ki se dodelijo nacionalnim razdelkom sklada, kot je določeno v sporazumu.

Člen 78

Vzajemnost nacionalnih shem financiranja v primeru reševanja skupine, ki vključuje institucije v nesodelujočih državah članicah

V primeru reševanja skupine, ki na eni strani vključuje institucije s sedežem v eni ali več sodelujočih državah članicah in na drugi strani institucije s sedežem v eni ali več nesodelujočih državah članicah, sklad prispeva k financiranju reševanja skupine v skladu z določbami iz člena 107(2) do (5) Direktive 2014/59/EU.

Člen 79

Uporaba sistemov jamstva za vloge v okviru reševanja

1. Sodelujoče države članice zagotovijo, da je, kadar odbor sprejme ukrep za reševanje, če ta ukrep vlagateljem še naprej zagotavlja dostop do vlog, sistem jamstva za vloge, v katerega je vključena institucija, odgovoren za zneske, določene v členu 109(1) in (4) Direktive 2014/59/EU.

Ustrezen sistem jamstva za vloge prevzema pravice in obveznosti kritih vlagateljev v likvidacijskem postopku v znesku, ki je enak plačilu.

2. Določitev zneska, za katerega je sistem jamstva za vloge odgovoren v skladu z odstavkom 1 tega člena, izpolnjuje pogoje iz člena 20.

3. Preden se v skladu z odstavkom 2 tega člena določi znesek, za katerega je sistem jamstva za vloge odgovoren, se odbor posvetuje z zadevnim imenovanim organom v smislu člena 2(1)(18) Direktive 2014/49/EU, pri čemer v celoti upošteva nujnost zadeve.

4. Kadar se upravičene vloge pri instituciji v postopku reševanja prenesejo na drug subjekt z uporabo instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije, vlagatelji ne morejo uveljavljati nobenih zahtevkov v skladu z Direktivo 2014/49/EU do sistema jamstva za vloge v zvezi s katerim koli delom njihovih vlog pri instituciji v postopku reševanja, ki niso prenesene, pod pogojem, da je znesek prenesenih sredstev enak ali večji od skupne ravni kritja iz člena 6 navedene direktive.

5. Ne glede na odstavke 1do 4 velja, da se, če so razpoložljiva finančna sredstva sistema jamstva za vloge uporabljena v skladu s tem in nato zmanjšana na manj kot dve tretjini ciljne ravni sistema jamstva za vloge, raven rednega prispevka v sistem jamstva za vloge določi tako, da je mogoče ciljno raven doseči v šestih letih.

Odgovornost sistema jamstva za vloge ni višja od 50 % ciljne ravni na podlagi člena 10(2) Direktive 2014/49/EU.

Prispevek sistema jamstva za vloge po tej uredbi v nobenem primeru ni višji od izgub, ki bi jih imel pri prenehanju po običajnem insolvenčnem postopku.

NASLOV VI

DRUGE DOLOČBE

Člen 80

Privilegiji in imunitete

Za odbor in njegove uslužbence se uporablja Protokol (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije, priložen k PEU in k PDEU.

Člen 81

Jezikovna ureditev

1. Za odbor se uporablja Uredba Sveta št. 1 ([1]).

2. Odbor odloči o interni uporabi jezikov v odboru.

3. Odbor lahko odloči, katere uradne jezike uporablja pri pošiljanju dokumentov institucijam ali organom Unije.

4. Odbor se lahko z vsakim nacionalnim organom za reševanje dogovori o jeziku oziroma jezikih, v katerih se pripravljajo dokumenti, ki jih je treba poslati nacionalnim organom za reševanje oziroma ki jih ti pošljejo.

5. Prevajalske storitve, potrebne za delovanje odbora, zagotovi Prevajalski center za organe Evropske unije.

Člen 82

Uslužbenci

1. Za uslužbence odbora se uporabljajo kadrovski predpisi in pogoji za zaposlitev ter pravila, ki jih za njihovo izvajanje skupaj sprejmejo institucije Unije.

Z odstopanjem od prvega pododstavka se predsednik, podpredsednik oziroma štirje člani iz člena 43(1)(b) glede dohodkov in upokojitvene starosti obravnavajo enako kot podpredsednik, sodnik in sodni tajnik Sodišča, kakor je opredeljeno v Uredbi št. 422/67/EGS, 5/67/Euratom Sveta ([2]). Zanje ne velja omejitev glede najvišje upokojitvene starosti. Za vidike, ki jih ta uredba ali Uredba št. 422/67/EGS, 5/67/Euratom ne obravnava, se smiselno uporabljajo kadrovski predpisi in pogoji za zaposlitev.

2. Odbor v dogovoru s Komisijo sprejme potrebne izvedbene ukrepe v skladu z določbami člena 110 kadrovskih predpisov.

3. Odbor v odnosu do svojih uslužbencev izvaja pooblastila, ki so na organ za imenovanja prenesena s kadrovskimi predpisi, na organ, pooblaščen za sklepanje pogodb, pa s pogoji za zaposlitev.

Člen 83

Izmenjava uslužbencev

1. Odbor lahko uporablja napotene nacionalne strokovnjake in druge uslužbence, ki niso zaposleni pri odboru.

2. Odbor na plenarni seji sprejme ustrezne sklepe, v katerih so določena pravila o izmenjavi uslužbencev iz nacionalnih organov za reševanje z odborom in njihovi napotitvi vanj.

([1]) Uredba Sveta št. 1 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 17, 6.10.1958, str. 385).

([2]) Uredba Sveta št. 422/67/EGS, št. 5/67/Euratom z dne 25. julija 1967 o določitvi prejemkov predsednika in članov Komisije, predsednika, sodnikov, generalnih pravobranilcev in sodnega tajnika Sodišča, predsednika, članov in sodnega tajnika Splošnega sodišča ter predsednika, članov in sodnega tajnika Sodišča za uslužbence Evropske unije (UL L 187, 8.8.1967, str. 1).

3. Odbor lahko vzpostavi notranje ekipe za reševanje, ki so sestavljene iz lastnih uslužbencev in uslužbencev nacionalnih organov za reševanje, ter iz opazovalcev iz organov za reševanje nesodelujočih držav članic, kadar je to ustrezno.

4. Kadar odbor ustanovi notranje ekipe za reševanje, kot je določeno v odstavku 3 tega člena, izmed svojih uslužbencev imenuje koordinatorje teh ekip. Koordinatorji so lahko v skladu s členom 51(3) povabljeni, da se kot opazovalci udeležijo izvršnih sej odbora, na katerih člani, ki jih imenujejo posamezne države članice, sodelujejo v skladu s členom 53(3) in (4).

Člen 84

Notranji odbori

Odbor lahko ustanovi notranje odbore, da mu svetujejo in ga usmerjajo pri opravljanju njegovih funkcij v skladu s to uredbo.

Člen 85

Pritožbena komisija

1. Odbor ustanovi pritožbeno komisijo za odločanje o pritožbah, vloženih v skladu z odstavkom 3.

2. Pritožbeno komisijo sestavlja pet uglednih posameznikov iz držav članic, ki so se že izkazali z ustreznim znanjem in strokovnimi izkušnjami, vključno z reševanjem sporov, na ustrezno visoki ravni s področja bančništva ali drugih finančnih storitev, izključujoč trenutne uslužbence odbora in trenutne uslužbence organov za reševanje oziroma drugih nacionalnih institucij, organov, uradov in agencij ali institucij, organov, uradov in agencij Unije, ki so vključeni v opravljanje nalog, prenesenih na odbor s to uredbo. Pritožbena komisija mora imeti dovolj sredstev in strokovnega znanja za strokovno pravno svetovanje o zakonitosti izvajanja pooblastil odbora. Člane pritožbene komisije in dva nadomestna člana imenuje odbor na podlagi javnega razpisa, objavljenega v *Uradnem listu Evropske unije*, za petletno obdobje, ki ga je mogoče enkrat podaljšati. Pri odločanju niso vezani na navodila.

3. Vsaka fizična ali pravna oseba, tudi organi za reševanje, se lahko pritoži zoper odločitev odbora iz člena 10(10), člena 11, člena 12(1), členov 38 do 41, člena 65(3), člena 71 in člena 90(3), ki je naslovljena na to osebo oziroma jo neposredno in osebno zadeva.

Pritožba se skupaj z obrazložitvijo v pisni obliki vloži pri pritožbeni komisiji v šestih tednih po dnevu, ko je bila zadevna oseba o odločitvi uradno obveščena, če takega uradnega obvestila ni, pa v šestih tednih po dnevu, ko je bila zadevna oseba seznanjena z odločitvijo.

4. Pritožbena komisija sprejme odločitev glede pritožbe v roku enega meseca po tem, ko je bila vložena.

Pritožbena komisija odloča na podlagi večine treh izmed petih članov.

5. Člani pritožbene komisije ravnajo neodvisno in v javnem interesu. V ta namen podajo javno izjavo o zavezah in javno izjavo o interesih, v kateri navedejo vse neposredne ali posredne interese, ki bi utegnili vplivati na njihovo neodvisnost, oziroma, da takšnih interesov nimajo.

6. Pritožba, ki je vložena v skladu z odstavkom 3, nima odložilnega učinka.

Vendar lahko pritožbena komisija odloži izvajanje sporne odločitve, če meni, da to zahtevajo okoliščine.

7. Če je pritožba dopustna, pritožbena komisija preuči, ali je utemeljena. Nato stranke povabi na pritožbene postopke, da v določenih rokih pridobi njihove pripombe k svojim uradnim obvestilom ali sporočilom drugih strank v pritožbenih postopkih. Stranke v pritožbenih postopkih imajo pravico do ustnih izjav.

8. Pritožbena komisija lahko potrdi odločitev odbora ali mu preda zadevo. Odbor zavezuje odločitev pritožbene komisije, sprejme pa tudi spremenjeno odločitev o zadevnem primeru.

9. Odločitve pritožbene komisije se utemeljijo in posredujejo vključenim stranem.

10. Pritožbena komisija sprejme svoj poslovnik in ga objavi.

Člen 86

Tožbe pred Sodiščem

1. Tožba pred Sodiščem se lahko vloži v skladu s členom 263 PDEU zoper odločitve, ki jih je sprejela pritožbena komisija ali, kadar ni pravice do pritožbe pri pritožbeni komisiji, odbor.

2. Države članice in institucije Unije ter vsaka fizična ali pravna oseba lahko zoper odločitve odbora sprožijo postopek pri Sodišču v skladu s členom 263 PDEU.

3. Če je odbor zavezan k ukrepanju, vendar ne sprejme odločitve, se lahko pred Sodiščem v skladu s pogoji iz člena 265 PDEU sproži postopek zaradi opustitve ukrepanja.

4. Odbor sprejme potrebne ukrepe za izvršitev sodbe Sodišča.

Člen 87

Odgovornost odbora

1. Pogodbeno odgovornost odbora ureja pravo, ki se uporablja za zadevno pogodbo.

2. Sodišče je pristojno za izrekanje sodb na podlagi katere koli arbitražne klavzule v pogodbi, ki jo sklene odbor.

3. V primeru nepogodbene odgovornosti odbor v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic na področju odgovornosti javnih organov, nadomesti vsako škodo, ki jo povzroči sam ali jo povzročijo njegovi uslužbenci pri opravljanju svojih nalog, zlasti nalog reševanja, vključno z dejanji in opustitvami dejanj v podporo tujim postopkom reševanja.

4. Odbor nacionalnemu organu za reševanje povrne odškodnino, ki jo je slednjemu prisodilo nacionalno sodišče ali ki jo je v dogovoru z odborom sklenil plačati v skladu s poravnavo, in sicer zaradi dejanja ali opustitve dejanja s strani navedenega nacionalnega organa za reševanje v katerem koli postopku reševanja subjektov in skupin iz člena 7(2) ter subjektov in skupin iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo navedenih odstavkov ali na podlagi drugega pododstavka člena 7(3), v skladu s to uredbo. Ta obveznost ne velja, kadar je navedeno dejanje ali opustitev dejanja pomenilo kršitev te uredbe, druge določbe prava Unije, odločitve odbora, Sveta ali Komisije in če je bilo storjeno namerno ali zaradi očitne in resne napake pri presoji.

5. Sodišče je pristojno za vse spore v zvezi z odstavkoma 3 in 4. Postopki v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve.

6. Osebno odgovornost uslužbencev do odbora urejajo določbe iz kadrovskih predpisov ali pogojev za zaposlitev, ki veljajo zanje.

Člen 88

Poslovna skrivnost in izmenjava informacij

1. Za člane odbora, podpredsednika, člane odbora iz člena 43(1)(b), uslužbence odbora in uslužbence, izmenjane s sodelujočimi državami članicami ali napotene z njihove strani, ki izvajajo naloge reševanja, veljajo zahteve varovanja poslovne skrivnosti v skladu s členom 339 PDEU in ustreznimi določbami v zakonodaji Unije, tudi po prenehanju njihovih nalog. Zlasti se jim prepove razkrivanje zaupnih informacij, ki so jih prejeli med opravljanjem svojih poklicnih dejavnosti ali od pristojnega organa ali organa za reševanje v zvezi z nalogami iz te uredbe, kateri koli osebi ali organu, razen kadar gre za izvajanje nalog v skladu s to uredbo ali za tako obliko povzetka ali zbirno obliko, da posameznih subjektov iz člena 2 ni mogoče identificirati, oziroma so pridobili izrecno in predhodno soglasje organa ali subjekta, ki je predložil informacije.

Informacije, ki so predmet zahtev varovanja poklicne skrivnosti, se ne razkrijejo drugemu javnemu ali zasebnemu subjektu, razen kadar je razkritje potrebno za namene sodnega postopka.

Te zahteve veljajo tudi za morebitne kupce, s katerimi se naveže stik za pripravo reševanja subjekta v skladu s členom 13(3).

2. Odbor zagotovi, da za posameznike, ki opravljajo kakršno koli storitev, neposredno ali posredno, redno ali občasno, povezano z opravljanjem njegovih nalog, vključno z uradniki in drugimi osebami, ki jih je pooblastil odbor ali so jih imenovali nacionalni organi za reševanje, da izvajajo inšpekcijske preglede na mestu samem, veljajo enake zahteve varovanja poslovne skrivnosti kot tiste, navedene v odstavku 1.

3. Zahteve varovanja poslovne skrivnosti iz odstavka 1 veljajo tudi za opazovalce, ki se udeležijo sej odbora, in opazovalce iz nesodelujočih držav članic, ki sodelujejo v notranjih ekipah za reševanje v skladu s členom 83(3).

4. Odbor sprejme potrebne ukrepe, da bi zagotovil varno obravnavo in obdelavo zaupnih informacij.

5. Odbor pred razkritjem kakršnih koli informacij zagotovi, da te ne vsebujejo zaupne vsebine, tako da zlasti oceni učinek, ki bi ga razkritje teh informacij utegnilo imeti na javni interes v zvezi s finančno, monetarno ali ekonomsko politiko, na poslovni interes fizičnih in pravnih oseb, na namen inšpekcij, na preiskave ter na revizije. Postopek preverjanja učinkov razkritja informacij zajema posebno oceno učinkov morebitnega razkritja vsebine in podrobnosti načrtov reševanja iz členov 8 in 9, rezultatov morebitnega ocenjevanja, izvedenega v skladu s členom 10, ali sheme za reševanje iz člena 18.

6. Ta člen odboru, Svetu, Komisiji, ECB, nacionalnim organom za reševanje ali pristojnim nacionalnim organom, vključno z njihovimi zaposlenimi in strokovnjaki, ne preprečuje izmenjave informacij med seboj in s pristojnimi ministrstvi, centralnimi bankami, sistemi jamstva za vloge, odškodninskimi shemami za investitorje, organi, odgovornimi za običajne insolvenčne postopke, organi za reševanje in pristojnimi organi iz nesodelujočih držav članic, EBA ali, ob upoštevanju člena 33, organi tretjih držav, ki opravljajo enake naloge kot organi za reševanje, ali, v skladu s strogimi zahtevami varovanja zaupnosti, s potencialnim kupcem za namene načrtovanja ali izvajanja ukrepa za reševanje.

Člen 89

Varstvo podatkov

Ta uredba ne posega v obveznosti držav članic v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na podlagi Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([1]) ali obveznosti odbora, Sveta in Komisije v zvezi z njihovo obdelavo osebnih podatkov na podlagi Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]) pri izpolnjevanju njihovih pristojnosti.

([1]) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

([2]) Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

Člen 90

Dostop do dokumentov

1. Za dokumente, ki jih hrani odbor, se uporablja Uredba (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]).

2. Odbor v šestih mesecih po datumu prvega zasedanja sprejme praktične ukrepe za uporabo Uredbe (ES) št. 1049/2001.

3. Odločitve, ki jih odbor sprejme v skladu s členom 8 Uredbe (ES) št. 1049/2001, so lahko predmet pritožbe Evropskemu varuhu človekovih pravic ali postopka pred Sodiščem, in sicer po pritožbi pritožbeni komisiji iz člena 85 te uredbe, če je to ustrezno, v skladu s pogoji iz člena 228 oziroma člena 263 PDEU.

4. Osebam, za katere velja odločitev odbora, je zagotovljena pravica do vpogleda v spis odbora, pri čemer se upošteva legitimni interes drugih oseb glede varstva njihovih poslovnih skrivnosti. Pravica dostopa do spisa ne velja za zaupne informacije ali notranje pripravljalne dokumente odbora.

Člen 91

Pravila o varnosti na področju varstva zaupnih in občutljivih nezaupnih podatkov

Odbor uporablja načela varnosti, opredeljena v varnostnih pravilih Komisije za varstvo zaupnih podatkov Evropske unije in občutljivih nezaupnih podatkov, kakor je določeno v Prilogi k Sklepu Komisije 2001/844/ES, ESPJ, Euratom ([2]). Uporaba načel varnosti vključuje uporabo določb o izmenjavi, obdelovanju in shranjevanju takih podatkov.

Člen 92

Računsko sodišče

1. Računsko sodišče pripravi posebno poročilo za vsako 12-mesečno obdobje, ki se začne 1. aprila.

2. V vsakem poročilu se preuči, ali:

(a) je bilo dovolj pozornosti namenjene gospodarnosti, učinkovitosti in uspešnosti pri uporabi sklada, predvsem potrebi po zmanjšanju uporabe sklada;

(b) je bila ocena pomoči sklada učinkovita in natančna.

3. Poročilo na podlagi odstavka 1 se pripravi v roku šestih mesecev po koncu obdobja, na katerega se nanaša.

4. Po obravnavi zaključnega računa, ki ga pripravi odbor v skladu s členom 63, Računsko sodišče po vsakem proračunskem letu do 1. decembra strne ugotovitve v poročilu. Računsko sodišče zlasti poroča o morebitnih pogojnih obveznostih (za odbor, Svet, Komisijo ali drugih), nastalih zaradi opravljanja nalog odbora, Sveta in Komisije v okviru te uredbe.

5. Evropski parlament in Svet lahko zahtevata, naj Računsko sodišče preuči druge ustrezne zadeve, ki spadajo med njune pristojnosti iz člena 287(4) PDEU.

6. Poročila iz odstavkov 1 in 4 se posredujejo odboru, Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji ter se nemudoma objavijo.

7. Komisija v roku dveh mesecev od datuma objave posameznega poročila iz odstavka 1 posreduje natančen pisni odgovor, ki se objavi.

Odbor, Svet in Komisija v roku dveh mesecev od datuma objave posameznega poročila iz odstavka 4 vsak posebej posredujejo natančen pisni odgovor, ki se objavi.

([1]) Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, 31.5.2001, str. 43).

([2]) Sklep Komisije 2001/844/ES, ESPJ, Euratomz dne 29. novembra 2001 o spremembah njenega poslovnika (UL L 317, 3.12.2001, str. 1).

8. Računsko sodišče ima pooblastila, da od odbora, Sveta in Komisije pridobi informacije, ki pridejo v poštev pri opravljanju njegovih nalog, ki so nanj prenesene s tem členom. Odbor, Svet in Komisija posredujejo ustrezne zahtevane informacije v roku, ki ga določi Računsko sodišče.

DEL IV

IZVRŠILNA POOBLASTILA IN KONČNE DOLOČBE

Člen 93

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je na Komisijo preneseno v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo iz člena 19(8), člena 65(5), člena 69(5), člena 71(3) in člena 75(4) se prenese za nedoločen čas od relevantnih datumov iz člena 99.

3. Komisija zagotavlja skladnost delegiranih aktov, sprejetih v skladu s to uredbo, in delegiranih aktov, sprejetih v skladu z Direktivo 2014/59/EU.

4. Pooblastilo iz člena 19(8), člena 65(5), člena 69(5), člena 71(3) in člena 75(4) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila, naveden v tem sklepu. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je v njem naveden. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

5. Takoj ko Komisija sprejme delegirani akt, o tem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

6. Delegirani akt, sprejet v skladu s členom 19(8), členom 65(5), členom 69(5), členom 71(3) in členom 75(4), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku treh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če sta pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.

7. Komisija ne sprejme delegiranih aktov, če ima Evropski parlament zaradi parlamentarnih počitnic za pregled, vključno s podaljšanjem, na voljo manj kot pet mesecev časa.

Člen 94

Pregled

1. Komisija do 31. decembra 2018 in vsaka tri leta po tem objavi poročilo o izvajanju te uredbe, v katerem je poseben poudarek namenjen spremljanju morebitnih učinkov na nemoteno delovanje notranjega trga. V tem poročilu so ocenjeni:

(a) delovanje EMR, njegova stroškovna učinkovitost in vpliv njegovih dejavnosti reševanja na interese Unije kot celote ter na povezanost in celovitost notranjega trga finančnih storitev, vključno z morebitnimi učinki mehanizma na strukturo nacionalnih bančnih sistemov v Uniji v primerjavi z drugimi bančnimi sistemi, pa tudi učinkovitost sodelovanja in sporazumov o izmenjavi informacij znotraj EMR, med EMR in EMN ter med EMR ter nacionalnimi organi za reševanje, pristojnimi organi in organi za reševanje v nesodelujočih državah članicah, zlasti pri oceni, ali:

    (i) obstaja potreba, da funkcije, ki so s to uredbo dodeljene odboru, Svetu in Komisiji, izvaja izključno neodvisna institucija Unije, in če obstaja, ali so potrebne spremembe ustreznih določb, tudi na ravni primarnega prava;

    (ii) je ustrezno sodelovanje med EMR, EMN, ESRB, EBA, ESMA, EIOPA in drugimi organi, ki so vključeni v ESFS;

(iii) so v naložbenem portfelju v skladu s členom 75 zdrava in raznolika sredstva;

(iv) je bila odpravljena povezava med državnimi vrednostnimi papirji in bančnimi tveganji;

(v) je ureditev upravljanja, vključno z delitvijo nalog v odboru in ureditvijo glasovanja na izvršnih in plenarnih sejah odbora, pa tudi pri njegovih odnosih s Komisijo in Svetom, ustrezna;

(vi) je referenčna točka za določanje ciljne ravni sklada ustrezna in zlasti, ali so ustreznejša podlaga krite vloge ali skupne obveznosti in ali bi bilo treba uvesti minimalni absolutni znesek za sklad, da bi preprečili nestanovitnost toka finančnih sredstev v sklad ter zagotovili stabilnost in ustreznost financiranja sklada v prihodnje;

(vii) je treba spremeniti ciljno raven, določeno za sklad, in stopnjo prispevkov, da bi zagotovili enake pogoje po Uniji;

(b) učinkovitost ureditev neodvisnosti in odgovornosti;

(c) sodelovanje med odborom in EBA;

(d) sodelovanje med odborom in nacionalnimi organi za reševanje v nesodelujočih državah članicah ter vpliv EMR na te države članice, pa tudi sodelovanje med odborom in ustreznimi organi tretjih držav, kot je opredeljeno v členu 2(1)(90) Direktive 2014/59/EU;

(e) potreba po sprejetju korakov za uskladitev insolvenčnih postopkov propadlih institucij.

2. Poročilo se predloži Evropskemu parlamentu in Svetu. Komisija po potrebi priloži ustrezne predloge.

3. Komisijo se poziva, naj ob pregledu Direktive 2014/59/EU ustrezno pregleda tudi to uredbo.

Člen 95

Sprememba Uredbe (EU) št. 1093/2010

Uredba (EU) št. 1093/2010 se spremeni:

(1) v členu 4 se točka 2 nadomesti z naslednjim:

„(2) ‚pristojni organi' pomeni:

(i) pristojne organe, kakor so opredeljeni v točki (40) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, vključno z Evropsko centralno banko v zvezi z nalogami, ki so nanjo prenesene z Uredbo (EU) št. 1024/2013, ter Direktivi 2007/64/ES in kakor so navedeni v Direktivi 2009/110/ES;

(ii) glede direktiv 2002/65/ES in 2005/60/ES organe, ki so pristojni za zagotavljanje, da kreditne in finančne institucije izpolnjujejo zahteve iz navedenih direktiv;

(iii) glede sistemov jamstva za vloge organe, ki upravljajo sisteme jamstva za vloge v skladu z Direktivo 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*), oziroma, kadar sistem jamstva za vloge upravlja zasebna družba, javni organ, ki nadzoruje take sisteme v skladu z navedeno direktivo, ter

(iv) glede Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (**) in Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta (***) organe za reševanje, kakor so opredeljeni v členu 3 Direktive 2014/59/EU, enotni odbor za reševanje, vzpostavljen z Uredbo (EU) št. 806/2014, ter Svet in Komisijo, kadar sprejemata ukrepe v skladu s členom 18 Uredbe (EU) št. 806/2014, razen kadar izvajajo diskrecijska pooblastila ali sprejemajo odločitve o politikah.

(*) Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

(**) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

(***) Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).";

(2) v členu 25 se vstavi naslednji odstavek:

„1a. Organ lahko organizira in izvaja medsebojne preglede izmenjave informacij ter skupnih dejavnosti odbora iz Uredbe (EU) št. 806/2014 in nacionalnih organov za reševanje v državah članicah, ki ne sodelujejo v enotnem mehanizmu za reševanje, pri reševanju čezmejnih skupin, da okrepi učinkovitost in doslednost rezultatov. V ta namen organ razvije metode, ki omogočajo objektivno oceno in primerjavo.";

(3) v členu 40(6) se doda naslednji pododstavek:

„Za namene ravnanja v skladu s področjem uporabe Direktive 2014/59/EU je predsednik enotnega odbora za reševanje opazovalec v odboru nadzornikov."

Člen 96

Nadomestitev nacionalnih shem za financiranje reševanja

Od datuma začetka uporabe iz člena 99(2) in (6) te uredbe se sklad šteje kot shema za financiranje reševanja v sodelujočih državah članicah iz členov 99 do 109 Direktive 2014/59/EU.

Člen 97

Sporazum o sedežu in pogoji delovanja

1. Potrebne ureditve glede nastanitve, ki se mora zagotoviti odboru v državi članici gostiteljici, v kateri je sedež, in prostorov, ki jih mora zagotoviti slednja, pa tudi posebna pravila, ki se v tej državi članici uporabljajo za predsednika, člane plenarne seje odbora, uslužbence odbora in člane njihovih družin, se določijo v sporazumu o sedežu med odborom in zadevno državo članico, sklenjenem po odobritvi s strani odbora na plenarni seji, in sicer najpozneje do 20. avgusta 2016.

2. Država članica gostiteljica, v kateri je sedež odbora, zagotovi čim boljše pogoje za zagotovitev ustreznega delovanja odbora, vključno z večjezičnim šolanjem z evropsko vsebino in ustreznimi prometnimi povezavami.

Člen 98

Začetek dejavnosti odbora

1. Odbor začne v celoti delovati do 1. januarja 2015.

2. Dokler odbor nima operativnih zmogljivosti za izvajanje lastnega proračuna, je za vzpostavitev in prvotno delovanje odbora odgovorna Komisija. V ta namen:

(a) lahko Komisija, dokler predsednik ne začne opravljati svojih nalog po njegovem imenovanju s strani Sveta v skladu s členom 56, določi uradnika Komisije, ki deluje kot začasni predsednik ter opravlja naloge, dodeljene predsedniku;

(b) z odstopanjem od člena 50(1)(l) in do sprejetja odločitve iz člena 50(3) začasni predsednik izvaja pooblastila pristojnega organa za imenovanja;

(c) lahko Komisija odboru nudi pomoč, zlasti z napotitvijo uradnikov Komisije, ki izvajajo dejavnosti agencije pod odgovornostjo začasnega predsednika ali predsednika.

3. Začasni predsednik lahko odobri vsa plačila, krita z odobritvami v proračunu odbora, in lahko sklepa pogodbe, vključno s pogodbami uslužbencev.

Člen 99

Začetek veljavnosti

1. Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

2. Z izjemami iz odstavkov 3 do 5, se ta uredba uporablja od 1. januarja 2016.

3. Z odstopanjem od odstavka 2 tega člena se določbe iz členov 8 in 9 v zvezi s pooblastili odbora za zbiranje informacij in sodelovanje z nacionalnimi organi za reševanje pri načrtovanju reševanja in vse druge s tem povezane določbe uporabljajo od 1. januarja 2015.

4. Z odstopanjem od odstavka 2 tega člena se členi 1 do 4, 6, 30, 42 do 48, 49, člen 50(1)(a), (b) in (g) do (p), člen 50(3), člen 51, člen 52(1) in (4) člen 53(1) in (2), členi 56 do 59, 61 do 66, 80 do 84, 87 do 95, 97 in 98 uporabljajo od 19. avgusta 2014.

5. Z odstopanjem od odstavka 2 tega člena se člen 69(5), člen 70(6) in (7) ter člen 71(3), s katerimi se na Svet prenaša pooblastilo za sprejemanje izvedbenih aktov in na Komisijo za sprejemanje delegiranih aktov, uporabljajo od 1. novembra 2014.

6. Odbor od 1. januarja 2015 Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji pošilja mesečno poročilo, ki ga pred tem potrdi na plenarni seji, o tem, ali so izpolnjeni pogoji za prenos prispevkov v sklad.

Kadar je iz poročil razvidno, da pogoji za prenos prispevkov v sklad niso izpolnjeni, se od 1. decembra 2015 uporaba določb iz odstavka 2 vsakič preloži za en mesec. Odbor ob koncu tega meseca vsakič predloži nadaljnje poročilo.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 15. julija 2014

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*
M. SCHULZ	S. GOZI

POPRAVKI

Popravek Uredbe (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o spremembi Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah), Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma, uredb Sveta (ES) št. 1683/95 in (ES) št. 539/2001 ter uredb (ES) št. 767/2008 in (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta

(Uradni list Evropske unije L 182 z dne 29. junija 2013)

Stran 8, točka 21 člena 1:

besedilo: „(21) Priloge III, IV, VI, VII in VIII k Uredbi (ES) št. 562/2006 se spremenijo v skladu s Prilogo I k tej uredbi."

se glasi: „(21) Priloge III do VIII k Uredbi (ES) št. 562/2006 se spremenijo v skladu s Prilogo I k tej uredbi."

Popravek Uredbe (EU) št. 374/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o znižanju ali odpravi carinskih dajatev za blago s poreklom iz Ukrajine

(Uradni list Evropske unije L 118 z dne 22. aprila 2014)

Naslovnica in stran 1:

besedilo: **„Uredba (EU) št. 374/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. april 2014 o znižanju ali odpravi carinskih dajatev za blago s poreklom iz Ukrajine“**

se glasi: **„Uredba (EU) št. 374/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o znižanju ali odpravi carinskih dajatev za blago s poreklom iz Ukrajine“**

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL